

A NYÍREGYHÁZI
KRÚDY GYULA GIMNÁZIUM
ÉVKÖNYVE

2005-2006

*Ajánljuk ezt a kiadványt Birkó Sándorné tanárnőnek,
aki éveken át személyiségevel és áldozatos munkájával
járult hozzá évkönyvünk színvonalához.
Köszönjük!*

*A Krúdy Gyula Gimnázium
nevelőtestülete és diákjai*

A
NYÍREGYHÁZI
KRÚDY GYULA GIMNÁZIUM
ÉVKÖNYVE
2005-2006

Felelős kiadó

Sallai Judit

igazgató

Szerkesztők

Birkó Sándorné

Kajatin Béla

Dr. Tóthné Kéner Beatrix

Készült

Örökségünk Kiadó Bt.

Nyíregyháza, Bercsényi u. 13.

Tel./fax:

(42) 401-011

(20) 9333-423

E-mail: oroksegunk@chello.hu

Ezért biztos megéri!

– Jó napot kívánok! Sipeki Sándor vagyok, Nyíregyházáról. Nyíregyháza egy jó város. Van ott egy iskola, a Krúdy Gyula Gimnázium, ahol nagyon jó tanárok tanítanak, és ahová nagyon jó képességű diákok járnak. (Nem szó szerint idézve - a szerk.)

Így mutatkozhatott be az Országos Irinyi János Kémiaverseny döntőjének szóbeli fordulóján Szegeden Sipeki Sándor 10.a osztályos tanuló.

Ez a néhány mondat egy iskola tanárainak nagyobb elismerés, mint amikor hivatalos fórumokon előre megírt hivatalos szöveg alapján méltatnak egy oktatási intézményt. Ezeknek az egyszerű szavaknak az értékét az adja meg igazán, hogy az előtte szereplők csak a nevüket mondták meg, aztán rögtön rátértek a szakmai témára. Sipeki Sanyinak senki sem mondta vagy sugallta, hogy mit mondjon, tehát ez a kis „vallomás” belülről jött, őszinte vélemény volt. A kísérőtanárként ott ülő Vad Mária tanárnő is meghatódott a szavak, a gesztus hallatán.

Manapság ritkán mondják a diákok tanáraiknak, hogy elismerik szakmai felkészültségüket és emberi kvalitásukat. Pedig nemcsak a diáknak, de a tanárnak is szüksége van elismerő szavakra, és még többet jelent, ha e szavakat éppen a „munkatársaitól”, a diákoktól kapja.

Kedves Sipeki Sanyi! Köszönjük ezt az érzést!

Mert az iskola színvonalas, eredményes munkájához szükség van a jó képességű, tanulni vágyó tehetségekre és a jól felkészült, lelkes pedagógusokra. Közös munka gyümölcse a sok szép eredmény, amelyből ebben az évben különösen sok jutott a krúdysoknak.

A „verebek” feladták a leckét felsőbb éves iskolatársaiknak, hiszen nyolc diák jutott az Arany Dániel Matematika Verseny országos döntőjébe, s egyikük, Molnár Boglárka rögtön meg is nyerte, osztálytársát, Buzga Viktort pedig így a „második” helyre szorította. Rajtuk kívül a verseny döntőjében még négy diákunk végzett. Ilyen nagy létszámban még soha nem képviselte magát az iskola ezen a rangos versenyen.

Mint ahogy az Irinyi János Kémia Verseny országos döntőjén sem vett még részt ekkora fölényrel a Krúdy. A megyéből továbbjutott kilenc diák közül nyolc krúdys volt. Közülük győztesként térhetett haza Sipeki Sándor, aki „ráadásként” a Curie Kémia Verseny országos döntőjét is megnyerte. Sokoldalúságát az is jelzi, hogy két másik társával, Szollár Dáviddal és Vögel Bálinttal a Mikola Sándor Fizika Verseny országos döntőjében is eredményesen szerepelt.

Az évkönyv statisztikai részében további sok szép eredmény adatai „csillognak”. Elég, ha az Arany János Irodalmi Versenyre gondolunk, ahol Gergely Gabriella remekelt, vagy az Ambrózy Matematika Verseny díjazottjainak hosszú névsorát olvassuk.

Ám amikor egy tanévet értékelünk, nemcsak a „dicsőséges napok” jutnak eszünkbe, hanem a dolgoz hétköznapiak, az együtt töltött ünnepek, a hagyományaink ápolására fordított percek. Hiszen ezekből rajzolódik ki az a hiteles kép, amely ott áll a versenyzők mögött, amire támaszkodhatnak, ahová tartalékért bármikor visszanyúlhatnak. Mellettünk pedig ott állnak azok a gyerekek, akikre büszkék lehetünk, akik ezt a fáradságosan szép pályát hitelessé teszik, tartalommal töltik meg.

*Sallai Judit
Igazgató*

Az iskola története

1969-re készült el az iskola első épülete, amelynek a környékén akkor még zöldséges és gyümölcsös kertek voltak. A gimnázium a nevét a város polgáraitól kapta: mivel az épület a Krúdy közben állt, egyszerűen csak „Krúdy”-nak nevezték. Így Krúdy Gyula, az ismert író, a város szülője, lett az iskola névadója. Az ünnepélyes avatón díszvendégként az író lánya, Krúdy Zsuzsa is jelen volt.

A kezdetben meglévő szakközépiskolai osztályokat 1974-ben egy másik iskola vette át, így iskolánk tisztán gimnáziumi profilú osztályokkal működött. A matematika és biológia tagozatos képzés mellett általános tantervű osztályok is indultak.

Az 1978-ban bevezetett fakultáció miatt a tagozatos képzést nem folytathattuk, 1987-ben azonban újra indulhatott egy speciális matematika tantervű osztály.

A tantestület folyamatosan dolgozott a pedagógiai és szakmai fejlesztéseken, így 1991-ben megkezdődhetett egy hatosztályos gimnáziumi képzés programjának kidolgozása. A kísérlet dokumentumait a Művelődési és Közoktatási Minisztérium minden változtatás nélkül elfogadta. Ez a tagozat 1992/93-ban indult.

Az 1995/96-os tanév végén – a tantestület, a tanulók és a szülők példás összmunkájának köszönhetően – két hét alatt átköltöztünk új iskolaépületünkbe (Epreskert út 64).

Az épületcserére a városi Önkormányzat döntése alapján került sor, mivel a régi, számunkra szűkké vált iskolaépület felújítását pénzügyi okok miatt nem engedélyezték, bár a bővítési tervek már készen voltak. Az új épület megfelelő nagyságú, de igen leromlott állapotú volt. Az épület felújításának tervei igen gyorsan elkészültek.

Az 1997/98-as tanévet végigkísérő építkezés munkálatai azonban csak az oktatási szárnyat érintették. Így az 1998/99-es tanévet egy nagyon felemás épületegyüttesben kezdhettük el, de bízunk a közeli folytatásban.

Örömteli előrelépésünkhöz soroljuk azt is, hogy 1998. szeptemberétől – régi hagyomány újraélesztésével – emelt szintű biológiaoktatás indult.

2002 tavaszán elkezdődött az épületfelújítás II. üteme, mely szeptemberre, az iskolakezdésre készült el. 2003 tavaszán újra gyarapodott az iskola: elkészült a belső udvar, amely a díszburkolattal és a parkkal a tanulók kedvenc pihenőhelye lett a tanév végi hetekben.

A 2004/2005-ös tanévet évfolyamonként egy hatosztályos, egy emelt szintű matematika tagozatos, egy emelt szintű biológia tagozatos és egy általános tantervű osztállyal indítjuk. Az összesen 18 osztályban 614 tanuló kezdi meg az új tanévet.

The history of our school

The first building of our school was completed by 1969 which was surrounded by vegetable gardens and orchards. The citizens gave the name of our school: as the building was situated in Krúdy alley the inhabitants called it simply „Krúdy”. This way our school became Krúdy Gyula Secondary Grammar School. Krúdy was a well-known writer who was born in this town. One of our guests at the ceremonial naming of our school was Zsuzsa Krúdy, the writer's daughter.

The vocational classes were taken over by another school, so our school operated as a secondary grammar school. Besides the classes that specialised either in mathematics or in biology we have classes on the basis of the general curriculum.

In 1978 specialised classes could not be continued because a new system of optional subjects was introduced instead. However, we managed to revive classes specialising in mathematics in 1987.

Our teachers worked on improvement in pedagogy and in their subjects, as well. So 1991 we launched the plan of the six-year-system at secondary school. The Ministry of Culture accepted the documents of the programme without any change. The six-year-system was introduced in the 1992/93 school year.

At the end of 1995/96 school year thanks to our staff's work, our pupils and their parents' outstanding help we moved into our new building within two weeks. (64 Epreskert street)

We had to change buildings because of the city council's decision. They did not allow us to extend our building, though the plans for it were ready. The „new” building was big enough but it was in a bad state of repair. But the reconstruction plans for the building were worked out very soon.

By the first of September 1998 the reconstruction work of the educational wing had been completed.

We consider our classes specialised in biology to be a joyful progress, which was started again in 1998. It was a revival of an earlier tradition.

In the spring of 2002 the second phase of the renovation began which was completed by September, the beginning of the term.

In the spring of 2003 the school grew in beauty again: the inner yard was completed, which with its ornamental pavement and park became the students' favourite resting-place during the last weeks of term.

We will start the 2004/2005 school year with a class worked on six-year-system, with a class specialised in mathematics, a class specialised in biology and a class on the basis of the general curriculum. Some 614 students can start their new school year in eighteen classes.

Kurze Geschichte der Schule

Das Schulgebäude, das damals noch von Obst- und Gemüsegärten umgeben war, wurde 1969 fertiggestellt. Das Gymnasium erhielt seinen Namen von den Bürgern der Stadt. Da das Gebäude in der Krúdy-Gasse stand, wurde es kurzerhand „Krúdy“ genannt. Gyula Krúdy, der bekannte Schriftsteller, der Sohn der Stadt wurde so nach dem Volksmund der Namensgeber der Schule. Der feierlichen Namensverleihung wohnte auch die Tochter des Schriftstellers, Zsuzsa Krúdy als Ehrengast bei.

Die anfänglichen Fachmittelschulklassen wurden von einer anderen Schule übernommen, so funktionierte unsere Schule mit reinen gymnasialen Zügen weiter. Neben den Klassen mit erweitertem Mathematik- und Biologieunterricht wurden auch Klassenzüge mit allgemeinem Lehrplan eingeführt.

Wegen der Einführung der Fakultation im Jahre 1978 wurden die Spezialklassen nicht weitergeführt. 1987 ist aber wieder eine Klasse mit speziellem Lehrplan in Mathematik eingeführt worden.

Das Lehrerkollegium arbeitete ständig an der Weiterentwicklung der pädagogischen und fachspezifischen Projekten. So konnte 1991 ein sechsjähriger gymnasialer Zug eingeführt werden. Die Dokumentation des Projektes wurde von dem Ministerium für Bildung und Unterricht ohne Änderung angenommen. Dieser Klassenzug im Schuljahr 1992/93 Startete.

Am Ende des Schuljahres 1995/96 zogen wir – dank der vorbildlichen Zusammenarbeit des Lehrerkollegiums, der Schüler und der Elternschaft – in unser neues Schulgebäude (Eprekert Str. 64.) in zwei Wochen um.

Zum Tausch der Gebäude kam es auf Grund einer Entscheidung der städtischen Selbstverwaltung, da die Erweiterung des alten, klein gewordenen Schulgebäudes aus finanziellen Gründen nicht genehmigt wurde, obwohl die Erweiterungspläne bereits fertig waren. Das neubezogene Schulgebäude war groß genug, war aber in einem heruntergekommenen Zustand. Die Rekonstruktionsentwürfe wurden schnell fertiggestellt und im September 1998 war schon die erste Phase der Rekonstruktionsarbeiten – die des Unterrichtsflügels – abgeschlossen.

Ein weiterer erfreulicher Fortschritt ist für uns, dass wir ab September 1998 – treu den alten Traditionen – die Biologie wieder in erhöhter Stundenzahl, in Spezialklassen unterrichten können.

Im Frühling 2002 begann die zweite Phase der Renovierung des Gebäudes, die im September, zum Beginn des neuen Schuljahres abgeschlossen wird.

Im Frühling 2003 wurde die Schule noch attraktiver: man beendete die Arbeiten am Innenhof, der mit seinem gezierten Pflaster und dem Park in den letzten Wochen des Schuljahres zum beliebtesten Ruheplatz der Schüler wurde.

In dem neuen Schuljahr 2004/2005 beginnen wir den Unterricht mit einem sechsjährigen gymnasialen Zug, mit je einer Spezialklasse in Mathematik und Biologie und mit einer allgemeinbildenden Klasse insgesamt mit 18 Klassen und 614 SchülerInnen.

A HAZÁJÁÉRT ÉLT...

Bocskai Istvánról, halálának 400. évfordulóján

Magyarország történelme a rengeteg viszontagságnak és a sok hőstettnek köszönhetően minden évben alkalmat ad arra, hogy emlékezzünk nagyjainkra, múltunk fájó vagy dicső eseményeire, jeles személyiségeire. Amikor azon kell elgondolkoznunk, hogy egy adott év kerek évfordulóí közül melyikre essen a választásunk, ha az a megemlékezés Krúdy Gyula Gimnázium évkönyvébe készül, igyekeznünk kell olyan személyt felidézni, akinek élete, munkássága valamiféle útmutatóul szolgálhat a mai kor fiataltsága, a jövő értelmisége számára.

Azt hiszem, Bocskai István erdélyi fejedelem történelmünk egyik legpusztítóbb időszakában tudott olyan maradandót alkotni, amire csak a legnagyobbjaink képesek, és ami érdemessé teszi őt arra, hogy méltó módon emlékezzünk meg róla!

Magyarország Mohács előtt teljes önállóságot élvezve, szuverén államként tartozott

Európához, és lemaradva ugyan, de részese volt a nyugati fejlődésnek. 1526 az önálló államiság és az Európától való nagyfokú lemaradás kezdete is lett. Elsősorban Erdélynek volt köszönhető, hogy Magyarország másfél száz esztendő háborús pusztításai közepette is megmaradhatott a nyugati civilizáció részének. Erdély vált az államiság és a kultúra őrévé. Sajátos társadalmi berendezkedésének, valamint a korszakban meglehetősen ritka toleráns vallás- és művelődéspolitikájának köszönhetően nevezik sok forrásban Kelet Svájcának is. Erdély a három részre szakadt ország „legszabadabb” része lett azáltal, hogy sajátos jogállást vívott ki magának, kihasználva a Habsburg-Oszmán hatalmi harcokat. Belpolitikájában önálló, külpolitikailag a töröktől függő vazallus állam lett, legfőbb reménye és kiindulópontja az ország újraegyesítési törekvéseinek. Az erdélyi fejedelmek többsége azzal a kimondott vagy kimondatlan céllal foglalta el trónját, hogy mindent megtesz Magyarország egységének helyreállításáért, a magyarság megtartásáért.

Ezen államférfiak sorába tartozott Bocskai István (1557-1606), Erdély és Magyarország fejedelme is. A „magyarok Mózese” bihari főnemesi családból származott, rokonai kapcsolatai és politikai meggyőződése a fejedelmi Báthory családhoz kötötték. Unokaöccse, Báthory Zsigmond fejedelemsége idején vált az erdélyi hadak vezetőjévé és a Habsburg-barát, török-ellenes politika hívévé. A 15 éves háború idején Habsburg Rudolf császár szövetségese, és közreműködött Erdély és a Királyi Magyarország egyesítésében Rudolf uralma alatt. A háború második szakaszában, a töröktől elszenvedett sorozatos vereségek hatására kiszámíthatatlanná, kapkodóvá vált Zsigmondtól elfordult, de kiábrándult az Erdélyt megszálló, ott önkényeskedő és kegyetlenkedő osztrákokból is.

Erdélyben az új fejedelem, Báthory András Habsburg-pártiságáért hűtlenség vádjával perbe fogta, majd elkobozta erdélyi birtokait. Rudolf bécsi udvarában talált átmeneti menedéket, majd visszatért bihari birtokaira. Ellenérzéssel figyelte azonban az osztrákok magyarországi politikáját, a vallásszabadság megsértését, a főurak elleni felségsértési perek szervezését és persze a továbbra is folytatódó háború okozta nyomorúságot. Érzékelve mind az erdélyi, mind a magyarországi elkeseredettséget, a hajdúkra támaszkodva hadsereget szervezett, és miután őt magát is letartóztatás és halálbüntetés várta, szembefordult Béccsel.

Az 1604-1606 közötti Bocskai felkelés az első Habsburg-ellenes felkelés hazánk történetében. Bocskai politikai manőverezése jól példázza azt a kényszert, ami az ország kiszolgáltatottságából, a két birodalom között való állandó fenyegetettségéből adódott. Mindaddig Ausztria szövetségese volt, amíg esélyt látott a törökkel szembeni összefogásra, az ország egységének helyreállítására. Bécs politikája azonban egyértelművé tette számára, hogy a magyar ügy támogatását onnan nem remélhetjük, így alkalmazkodott a megváltozott körülményekhez és szembefordult az osztrákokkal. Be kellett azonban látnia, hogy az Ausztriától való függetlenedés önerőből nem valósulhat meg, így kénytelen segítséget kérni a töröktől. A nélkül kellett volna szövetséget kötnie a portával, hogy az országot teljesen a török kezére ne adná. Ez nem csak neki, de kortársai mindegyikének megoldhatatlan feladat maradt.

STEPHAN. BOCSKAI RELIG. REFORMATVS.

A felkelés során hűséges katonáira, a hajdúkra, valamint a hozzájuk csatlakozó lakosságra támaszkodva jelentős katonai sikereket ért el. Elfoglalta a Királyi Magyarország és Erdély legnagyobb részét, és mindkét országban fejedelemmé választották. A török koronát küldve neki elismerte őt magyar királynak, de Bocskai a túlzott török-befolyás elkerülése végett a koronát csak mint ajándékot és nem mint felségjelvényt fogadta el. Ezzel is jelezte, hogy az ország nem kíván egyik nagyhatalom hűbérese sem lenni.

Erdélyi fejedelemként sikerült helyreállítania a belső rendet, ismét egységessé tenni a magyar, a szász és a székely rendek előkelőit. 1605-ben, katonai hatalma tetőpontján még megvalósíthatónak látta Erdély és Ma-

gyarország egyesítését. Be kellett azonban látnia, hogy a török szövetségben elért sikerek inkább a hódoltságot erősítik, mint az ország egyesítését szolgálják. Bocskai ezt követően már nem az országegyesítésben, hanem Erdélynek a megtartásában, önállóságának őrzésében gondolkodott. Ennek érdekében hajlott az Ausztriával való megegyezésre is, és elfogadta a bécsi udvar tárgyalási kezdeményezését. Megkötötte Rudolffal a felkelést lezáró bécsi békét, és aktívan közreműködött a 15 éves háború lezárásaként megkötött zsitvatoroki béke létrejöttében is. A békék helyreállították Erdély és a Részek függetlenségét, a fejedelemség területét hét vármegyével növelték és a magyarországi területek is ígéretet kaptak a törvénytelenések felszámolására. Magyarország visszakapta rendi alkotmányát, az őt végig támogató hajdúk számára pedig kiváltságokat szerzett. Ez a legtöbb, amit ebben a helyzetben Bocskai elérhetett.

Bocskai hitvallását politikai végrendelete fogalmazza meg legegyértelműbben. Útmutatásai az egész következő századra irányt szabtak utódai számára. Helyesen látta, hogy az erdélyi trónt mindaddig fenn kell tartani, amíg a németek uralkodnak a magyarok felett. Ha pedig majd magyar kézre kerül Magyarország koronája, akkor is fenn kell maradnia az önálló Erdélynek török felügyelet alatt. A kettős Magyarország elméletének lényege, hogy a két ország támogatni tudja egymást a fennhatóságot jelentő nagyhatalmakkal szembeni harcban. A távlati jövő persze az ország teljes egyesítése és politikai önállóságának visszaszerzése lenne, ami az akkori körülmények között még a hazafias és tetterre kész Bocskai számára is beláthatatlannak tűnt a két nagy birodalom árnyékában!

Bocskai Istvánt kortársai harcedzett, megfontolt, kemény férfinak tartották. Katonás jellemű, de a derű és a jókedv is élete része volt. Politikusi munkáját nehezítette, hogy érzelmeit nehezen tudta titkolni, lelki rezdüléseit az arca azonnal közvetítette. Őszinte, egyenes ember, aki a hazájáért élt! 1606. december 29-én halt meg Kassán.

*Szerényi Róbert
tanár*

ÉRTÜNK SZÓL A HARANG – 550 ÉVE

Megemlékezés a nándorfehérvári diadról

Amikor Árpád apánk vezetésével megérkeztünk ide, a Kárpát-medencébe, sok okból tettett meg nekünk ez a föld. Vannak itt nagy folyók, tavak temérdek hallal, nagy erdők, tele vadakkal, nagy puszták termékeny szántókkal és ércekben gazdag nagy hegyek. Közel vagyunk a nyugathoz és kelethez annyira, hogy eltanulhassunk tőlük minden fontosat és hasznosat, de annyira távol is, hogy függetlenségünket megőrizhessük.

Ez utóbbihoz az is hozzájárult, hogy a Kárpát-medencét minden irányból magas hegyek veszik körbe, amelyek mindig valamiféle védelmet nyújtottak a különböző betolakodókkal szemben. Őseink a hegyeken átvezető utakat éppen ezért gondosan figyelték, nem egyszer földsáncokkal, fákkal, tüskés bozóttal határolták el, hogy az ártó szándékkal érkezőt elgondolkottassák arról, vajon érdemes-e a Magyar Királysággal ujjat húzni.

Ehhez viszont az is hozzátartozik, hogy ha valaki ezt a természetes védelmi vonalat le tudta küzdeni, azzal szemben az ország már védtelen volt.

Ennek a védelmi vonalnak a legproblémásabb része a déli szakasz volt. Itt véget ért a Kárpátok Dunától Dunáig terjedő koszorúja, a szerb és bosnyák hegyek, valamint a Dinaridák zárták le a medencét. Ezeken a déli területeken osztozkodnunk kellett déli szomszédainkkal. Emiatt volt sebezhető az ország dél felől, hiszen ha valaki ezeket az országokat a befolyása alá vonja, ránk is veszélyt jelenthet, hiszen már belül van a hegyek koszorúján.

Ezért volt nagyon fontos a magyar történelemben a déli védelmi vonal kiépítése, amelynek alapjaként, természetes védelmi vonalként kínálta magát két nagy folyó, a Duna és a Száva összefolyása. Közhely, de a terület stratégiai jelentőségét már a rómaiak is felismerték, és Singidunum néven erődöt és várost hoztak itt létre, amelynek az volt a feladata, hogy Moesia tartomány felől a Pannónia és Dacia felé tartó kereskedelmi utak rendjét felügyelje és őrizze a Duna vonalát a barbároktól. A település a Római Birodalom kettéválása után a keleti rész végvára lett, majd gepidák és avarok fészkeltek be magukat a római kori romok közé. Őket váltják majd fel a VII. században a déli szlávok, konkrétan a bolgárok, akik miután előzőnlőtték az avarok által gyepűvé változtatott Észak-Balkánt, ezt az erődítményt is birtokukba veszik. Ők nevezik el a települést Belgrádnak, azaz „fehérvár”-nak, építőköveinek színéről.

Mi magyarok már ezzel a névvel ismerkedünk meg a IX. században, ezt fordítjuk le magyarra, és biggyesztjük elé a megkülönböztető szót, hogy nándor, ami magyarul annyit tesz: bolgár. Magát a várat először 1071-ben Salamon királyunk (1063-74) és unokatestvéreik, Géza (a későbbi I. Géza királyunk, 1074-77) és László (a későbbi Szent László királyunk, 1077-1095) együtt vette el Bizánctól. A zsákmány elosztásán azonban összevesztek, és a testvérháború újabb szakasza vette ezzel kezdetét.

Ez viszont nem változtat azon, hogy magyar fennhatóság alá került Nándorfehérvár, és évszázadokon át, kisebb-nagyobb kihar-

gyásokkal, egészen elestéig, 1521-ig Magyarország déli határának kulcsa lett. Jelentősége már ekkor is nagy volt, hiszen a Bizánc felől érkező támadások elhárítása volt a feladata, amelyek még hosszú ideig veszélyesek voltak az ország számára. A XIV. században azonban új, minden eddiginél erősebb ellenfél jelenik meg a Balkánon: a török.

Az első komolyabb összecsapásra 1396-ban, Nikápolynál került sor, ahol a keresztény had, köszönhetően a francia lovagok elbizakodottságának, katasztrofális vereséget szenvedett. Ezzel világossá vált, hogy a nemzetközi segítség sem elég a török kiűzéséhez Európából, itt az ideje a védelem megszervezésének, erős végvárrendszerre van szükség a déli határon.

A XV. század első felében kezdték el a rendszer kiépítését, amely a hegységek és folyók által nyújtott

kedvező helyek kihasználásával az Adriától az Al-Dunáig húzódott.

Ilyen adottságokkal bírt hát Nándorfehérvár, de ez mit sem ért volna olyan történelemformáló ember nélkül, mint Hunyadi János. Ozorai Pipo seregében kezdte pályafutását, majd Zsigmond udvarába került. Volt zsoldos Itáliában, majd a husziták harcmórával ismerkedett meg. 1439-ben már szörényi bánná nevezik ki, ekkor aratja első komolyabb győzelmeit a törökökkel szemben. Seregeiben familiárisaira, zsoldosokra és a déli veszélyeztetett területek népi önkénteseire támaszkodott, kiegészítve ezeket a modern tűzfegyverek és huszita harci szekerek hatékony alkalmazásával. A sereg magva azért továbbra is a nehézlóvasság maradt. de Hunyadi tökéletesen megvalósította a sokféle alakulat működését. Hunyadi elsősorban ezeknek az együttműködésére helyezte a hangsúlyt. A nehézlóvasság a török könnyűlővasságot tartotta távol, a magyar könnyűlővasok akadályozták meg, hogy a török bekerítesse a csapatokat, a nagy létszámú gyalogság a harci szekerekkel igyekezett a támadók gyalogságát szétzilálni.

Azonban volt egy nagy hibája is: mindig túlságosan is hitt a szövetségeseinktől várható támogatásban, így politikusként többször kudarcot szenvedett, katonaként csak ritkán. Ennek egyik legfontosabb összetevője az volt, hogy katonai akcióit gondosan megtervezte, de remekül tudott a harctéren gondolkozni, rögtönözni is, amivel számos alkalommal lepte meg ellenfeleit.

Sikerei révén rövidesen egész Európában megismerték a nevét. Az 1442-es erdélyi és Jalomica folyó menti csata hozza el számára az igazi népszerűséget, és amikor 1443 telén elindul a híres „hosszú” hadjárata, már szinte élő legendaként emlegetik. A sorozatos sikerek révén csapatai egészen a Balkán-hegységig jutnak el.

Ezek után a török békeajánlatot 1444-ben elfogadjuk, majd rögtön fel is rúgjuk, bízva a keresztény hatalmak segítségben. A terv az lett volna, hogy a török utánpótlást ott vágjuk el, ahol a legsebezhetőbb, a Boszporusznál. Ez a feladat a burgundiai, pápai, genovai és velencei hajóhadra várt volna. Azonban a genovai és velencei hajók nemhogy megakadályozták volna, maguk szállították át a törököket az európai oldalra – fizetség fejében –, ezzel kilátástalan helyzetbe hozták a Balkánon előrenyomuló Hunyadi. Ennek lesz az eredménye a várnai csatavesztés, ahol odavész a király, I. Ulászló is.

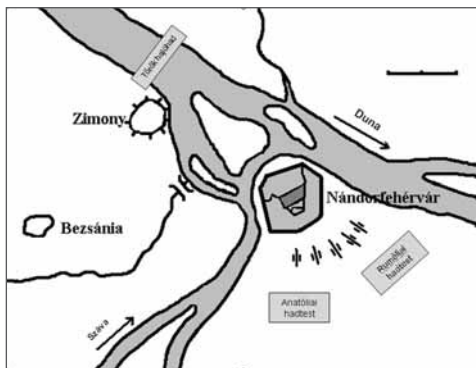
Ezek után az ország élére hét főkapitányt választottak, közöttük van természetesen Hunyadi János is, mivel a szóba jöhető királyunk, a Habsburg V. László még kiskorú, és Bécsben nevelkedik. Sok bába közt elvész a gyermek, tartja a mondás, ezért Hunyadi 1446-ban az ország kormányzójává választják. A széthúzó, egymás között acsarkodó főúri ligák között ő sem tuott rendet tenni, közben pedig a törökön is rajta kellett tartani a szemét. A török támadást

megelőzendő, 1448-ban támadást indít ellenük, és az albán Szkander béggel köt szövetséget. Azonban Brankovics György szerb fejedelem, aki szintén Hunyadinak köszönhette országát és címét, szembefordult vele, figyelmeztette a törököt, aki így felkészülve várta a támadást. A második rigómezei csata ismét török győzelemmel zárult, Hunyadi feladta elképzelését a török kiűzéséről, tekintélye – főleg az országon – belül megingott, és 1452-ben le is mond a kormányzóságról. Trónra lép a gyermek V. László, aki Hunyadi János legnagyobb ellenfeleinek, a Garai és Cillei családok befolyása alatt áll.

1453-ban nyugtalanító hír járja be egész Európát. Bizánc, Kelet-Európa egyik legnagyobb erődítménye nem bírta tovább az ostromot, és elesett. Ezzel végleg a sírba szállt az egykori Kelet-Római Birodalom utolsó darabja is, a nyugtalanság azonban nem ennek szólt. Ha Bizánc elesett, vajon ellent tud-e állni az egyre erősebb oszmán rohamoknak Nándorfehérvár, Buda vagy Bécs? Ez viszont Magyarországon Hunyadin kívül nem sok embert foglalkoztatott.

Úgy nézett ki, egész Európa megmozdult Magyarország megmentésére. A német rendek pénzt és katonát ajánlanak, amit végül nem tudnak összegyűjteni, vagy késve érkeznek. A pápa keresztes hadjáratot hirdet, aminek köszönhetően sikerül jelentős tömegeket megmozdítaniuk német és lengyel területeken, de ők sem érkeznek meg időben. Egy sor uralkodó tett esküt, hogy megsegíti Magyarországot, de ezekből sem lett semmi. A Habsburgok nem kívántak részt venni a harcban, hiszen az csak felesleges konfliktushoz vezetne a törökkel, viszont kapóra is jöhet, hisz komolyan meggyöngítheti Hunyadi katonai erejét, mivel a fő célpontjuk, Nándorfehérvár a Hunyadi család birtokában volt. Egyébként a király és környezete is ebben nem az országra leselkedő veszélyt látták, hanem gyűlölt riválisuk meggyengülését. Valamint a magyar nemesség nagy része úgy vélte, hogy a török megelőlszik Nándorfehérvár bevételével és ezzel vége lesz a török veszedelemnek.

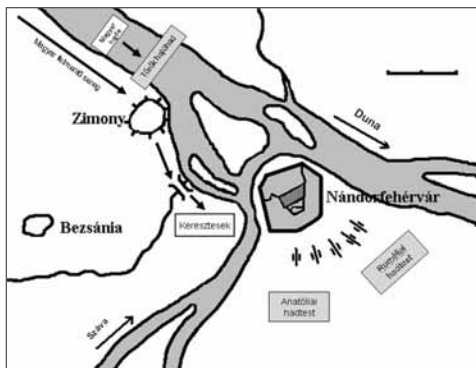
A veszély komolyságát Hunyadin kívül még ketten érzékelték, Ujlaki Miklós, a hét egykori főkapitány egyike, katonákat küldött a vár megvédésére, valamint Korogyi János báró, aki személyesen is fegyvert fogott Hunyadi mellett. Maga Hunyadi, egyedül, 10.000 katonával kiállítását vállalta saját költségén.

II. Mehmed szultán serege mintegy 60-70.000 főt számlált, amely július 3-án elérte Nándorfehérvárt, és másnap megkezdte az ostromot. 27 ostromágyú, 7 nagy mozsár, száznál több kisebb ágyú és számtalan hadigép szórta lövedékeit a várra, komoly sérüléseket okozva annak. A várat egyébként Szilágyi Mihály, Hunyadi János sógora védte kb. 5000 magyar, szerb és cseh katonával. Minden hősiességük ellenére a vár kritikus helyzetbe került. Segítség nélkül nem tudják sokáig tartani magukat.

Július 14-én érkezik meg Hunyadi János a várhoz 12.000 reguláris és 25-30.000 keresztes katonával, akik Kapisztrán János itáliai minorita szerzetes harcba hívó szavára gyűltek össze. A célja az volt, hogy utánpótlást juttasson a szorult helyzetben lévő várnak. A helyzetet nehezítette az, hogy – amint korábban már volt róla szó – Nándorfehérvár két folyó, a Duna és a Száva összefolyásánál fekszik, a Duna és a Száva jobb partján. A szerb oldalon a törökök egyszerűen bekerítették a várat, de a Duna és a Száva felől, a vízen még be lehetett jutni a várba. Ennek megakadályozására Zimony fölött a törökök dunai flottája zárta le az utat, és ezzel megakadályozták, hogy utánpótlás érkezzen a várba. Ennek az ostromzárnak a leggyengébb része a dunai blokádnak volt, ezért itt akart áttörni Hunyadi.

Több mint 200 török hajó zárta el a Dunán az utat, és hogy biztosak legyenek abban, hogy

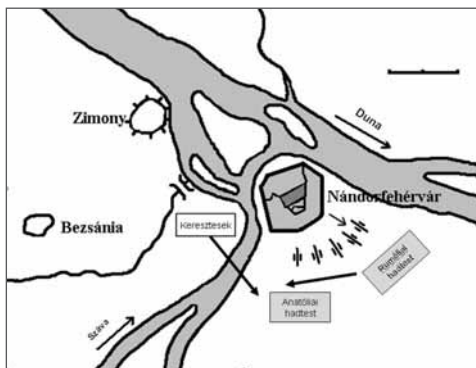
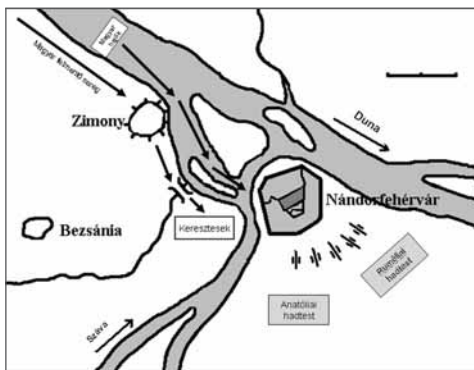
Hunyadi nem tud áttörni, ezeket összeláncolták. Hunyadinak 40 kisebb hajója és több mint száz dereglyéje volt, ezeknek a hajóknak és a rajtuk lévő legénységnek jutott a szerep áttörni a számbeli túlerőben lévő török blokádon. A parton Hunyadi csapatai és a keresztések kísérték a támadást, megakadályozva azt, hogy a törökök segítséget kapjanak a szárazföldi erőktől. A blokádot áttörték, a segítség bejutott a várba.

Ezek után Mehmed nem tehetett mást, mint taktikát változtatott. A várat kiéheztetni, kivéreztetni nem sikerült, mindenképpen rohamra kell indítania csapatait. Erre minél hamarabb sort kellett keríteni, hiszen a török táborban, de

bent a várban is pestisjárvány tört ki, és akadozott a török utánpótlás is. Tisztában volt ezzel Hunyadi is, ezért készültek a török rohamra. Július 20-án elhallgattak az ágyúk, mindenki a másnapi támadásra készült. A védők és a támadók is tisztában voltak vele, hogy ezen a rohamon múlhat minden, másodikra talán már egyik félnek sem lesz ereje.

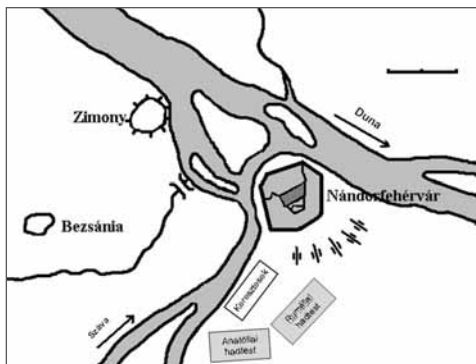
1456. július 21-én délután indult a török támadás, amelynek eredményeként betörték a külső várba, sőt bejutottak a belső várba is, kétszer kellett aznap őket onnan kiűzni. Közben újabb keresztéseket hozott a várba Hunyadi, akik a Száva és a Duna szigetén vártak arra, hogy harcba vessék őket.

Éjfél felé újabb török roham indult, a védők helyzete válságosra fordult. A török katonák már a belső vár falára is feljutottak, és a lent lévők már azt nézték, mikor jelenik meg a félholdas, lófarkas török zászló a vár valamelyik fokán, hisz ez a vár bevételét, a harc végét jelentené. Végül feljutott az egyikük a Próféta zászlójával, de mielőtt kitzúzhette volna, Hunyadi egyik régi katonája, Dugovics Titusz, aki már a várnai csatában is az oldalán harcolt, rávetette magát a zászlóvivőre, hogy megakadályozza tetteiben. Miután észrevette, hogy a török nála erősebb és nem fog vele bírni, a mélybe vetette magát, magával rántva a törököt a zászlójával együtt. Végül a magyar nehézlovasság rohama söpörte ki a várból a pogányokat.

22-én úgy nézett ki, hogy mindkét fél el lesz foglalva veszteségeinek számbavételével, hiszen a magyarok és a törökök egyaránt súlyos veszteségeket szenvedtek.

Nem így a kereszties katonák. Ők az előző napi harcokból kimaradtak, hiszen csak egy kis részüket sikerült átszállítani a várba, most ők is harcolni szerettek volna. Hunyadi tiltása ellenére átkeltek a Száván, és rárontottak a pihenő török csapatok bal szárnyára. Mehmed szultán a ruméliai (az európai) lovasságot küldte ellenük a jobb szárnyról.

Ennek a csapatnak az volt a feladata, hogy a török hadsereg büszkeségét és szeme fényét, a tüzérséget minden támadástól megvédje. Most ezek, mivel a szultán nem várt magyar támadást, fedezék nélkül maradtak. Hunyadiék – felismerve a kínálkozó alkalmat – kirontottak a várból, egyrészt megsegíteni a kereszteseket (akiknek nem lett volna sok esélyük a török lovaszággal szemben), másrészt elragadni a török ágyúkat. A törököket annyira meglepte a támadás, hogy az ágyúkat nem tudták használhatatlanná tenni, sértetlenül kerültek magyar kézre. A keresztések és a kitörő magyar lovaság, valamint saját ágyúik által két tűz közé került török

számára csak egy lehetőség maradt, a futás. Menekülés közben a szultán még meg is sebesült, a török sereg csak Szófiánál mert először megpihenni.

Hunyadi a győzelem után úgy látta, végre elérkezett az idő a török kiűzésére Európából. Levelet írt ebben a tárgyban a pápának és a keresztény uralkodóknak, viszont a választ már nem tudta elolvasni. 1456. augusztus 11-én Zimonyban vele is végzett a pestis, nem sokkal később követi őt Kapisztrán János is. Halála után a Garai-Cillei család úgy gondolta, itt a kedvező alkalom a Hunyadi család befolyásának és vagyonának felszámolására, hiszen fiai, László és a Mátyás nem lehetnek rájuk veszélyesek. Újból belviszály ütötte fel a fejét, és a figyelem ismét elterelődött a török veszélyről.

De ez már egy másik történet...

Mindezek ellenére a nándorfehérvári győzelem jó ideig távol tartja a törököket a határainktól. Ezzel a győzelemmel Magyarország több évtizedre haladékot kapott arra, hogy felkészüljön az újabb komoly török támadás kivédésére. Az Oszmán Birodalom megtanulta, hogy bár a magyarok távol határainktól legyőzhetőek, viszont a határaik mentén veszélyes ellenfelek. Az is világossá vált, hogy széleskörű európai, keresztény összefogás nélkül nincs esélyünk támadó hadműveletekre a törökök ellen, de ezt az egységet ekkor Európában megteremteni gyakorlatilag elképzelhetetlen volt. Hosszú távon tartósan számolnunk kellett a Török Birodalom szomszédságával.

„*Kockán forog a magyar élete, [...] a nándorfehérvári hősökre emlékezzünk, akik életüket adták a hazáért, [...]*” – valami hasonlót mondott minden délben a Magyar Rádió a két világháború között, akkor, amikor ebben az időzónában minden keresztény templomban, bárhol is legyen a világban, megszólaltak a harangok. De a harangok szólnak a többi időzónában is pontban délben, mindenütt a Földön, ahol keresztény ember él. Emberek százmilliói emlékeznek, még ha nem is tudnak róla, a nándorfehérvári hősökre, 1456-ra, arra az évre, amikor egy vár jelentette az országot és Európát. Talán érdemes lenne leporolni a régi hangfelvételeket...

Azt hiszem, ma már minden magyar iskolás tudja, hogy III. Callixtus pápának a déli harangszóról kiadott bulláját nem a győzelem híre, hanem még jóval előbb a vár eleste és a várvédők lelki üdve iránti aggodalom szülte, hiszen már a pápa sem bízott az isteni csodában. Azt is tudja mindenki, hogy mire a bulla, amelyben az elesett vár védőinek az emlékére szólnának a harangok, elérkezett mindenhová, megérkezett a győzelem híre is. De nem elég ezt csak tudni, emlékezni is kell. Immár 550 éve minden délben értünk és a mi és elődeink tiszteletére szólnak a harangok az egész világon...

Tar Ferenc
tanár

NYELVMŰVELÉS

Beszédművelő szakkörünk munkája a 2005/2006-os tanévben

A Beszélni nehéz! rádióműsor 2006 tavaszán megélte a 30. születésnapját. Nyelvművelő műsorunkat Péchy Blanka alapította, szerkeszti Dr. Deme László, a társszerkesztő Kerekes Barnabás.

A 10 perces adás kéthetenként jelentkezik a Kossuth Rádióban, s elsősorban a helyes hangsúlyozás és jó tagolás időszerű kérdéseivel foglalkozik. A műsor szerkesztői értékelik a beküldött szövegjelölési megoldásokat, majd ismertetik az új példákat. Tájékoztatnak bennünket a legfrissebb „családi” hírekről, az anyanyelvi versenyek eredményeiről, a mozgalom szakköreinek folyamatos tevékenységéről, leveleikben megfogalmazott örömeikről, ötleteikről, javaslatokról.

A példamondatok, szövegek megfejtéséért magnókezta, illetve könyvjutalom a szakkörök évközi munkájának jutalma. A legrangosabb elismerést, a Kazinczy-jutalmat folyamatosan végzett nyelvapoló munkánkért legutóbb 2005 szeptemberében kaptuk meg.

Minden évben részt veszünk hagyományos találkozóinkon, Budapesten. Szeptember közepén a Baár-Madas Református Gimnázium, márciusban az Eötvös József Gimnázium tanácskozásaink színhelye. (Bp.) Mindkettő szakmai továbbképzés is számunkra.

2005. novemberében már 15. alkalommal vettünk részt a Péchy Blanka emléknapunkon és emlékversenyen, a Gundel Károly Középiskolában. /Bp./

Itt a szövegjelölési feladat Szatmári Ágotának kiemelkedően jól sikerült: 102 résztvevő között 3. helyezett lett. Csatunk (Birtók Lili, Rábai Valéria, Czirják Zsuzsa, Szatmári Ágota) a „nyelvi játékok” kategóriában is indult, s – a rutinos versenyzők között – 6. lett az országos döntőn.

2006 tavaszán rendezték meg a Kazinczy-verseny és az Édes anyanyelvünk-verseny megyei döntőit Nyírbátorban: Itt Birtók Lili 4. helyezett lett. (Kezdetnek nem rossz!)

Nyelvművelő munkánk fontos területe az Anyanyelvapolók Szövetségének támogatása. (Vezető: Grétsy László, Kerekes Barnabás). A tagdíj (700 Ft) fejében kapjuk szaklapunkat. (Édes Anyanyelvünk), melynek anyanyelvi rejtvényeit, szakcikkeit szeretjük. Az Anyanyelvapolók Szövetsége anyanyelvi pályázatain mindig díjakat nyerünk. Jelenleg az „Így beszélünk mi” c. pályázathoz gyűjtjük az anyagot.

Legjelentősebb Anyanyelvapolók Szövetsége tanácskozásunk az „Ifjúsági Parlament” ülésén minden év őszén ott vagyunk (Bp.). A kihelyezett találkozók (Miskolc, Bátortereny, Tokaj, Csongrád, Szeged) főszereplői is egyértelműen a fiatalok, az utódok.

A nemzedékek közötti kapcsolattartás fontos lehetőségei a vers- és prózamondó verseknek.

2005 októberében a Krúdy-prózamondó versennyel ünnepeltük iskolánk névadójának 128. születésnapját. (Birtók Lili I.; Czirják Zsuzsa II.; Szatmári Ágota és Rábai Valéria III. helyezett lett.)

2006 tavaszán, a költészet napján (április 11.) a Váci-Ratkó megyei döntőn Birtók Lili kiemelkedő eredményt ért el.

Az országos Ratkó-versenyen, amelyet a költő 70. születésnapja tiszteletére hirdettek meg, Birtók Lili fogja képviselni megyénket, városunkat, aki a Buda Ferenc-versünnepre, Kecse-

métre is meghívást kapott. Mindkét országos döntőt ősszel rendezik a Versmondó Egyesület irányításával. Négy-négy művel kell tovább foglalkoznunk.

Készülünk nyári szakmai táborainkba (Vác, Csongrád, Győr), a vakációban is meghallgatjuk a Beszélni nehéz! műsorunkat, megoldjuk a feladatokat, tartjuk egymással, barátainkkal és mozgalmunkkal a kapcsolatot, hiszen „azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.”

*Dr. Durucz Istvánné
a beszédművelő kör vezetője*

Anyanyelvünk szolgálatában

Péchy Blanka
1894-1988

A helyes magyar kiejtés, a szép magyar beszéd három kiemelt elismerése: a Kazinczy-díj, a Kazinczy-emlékérem és a Kazinczy-jutalom Péchy Blanka színművész nevéhez köthető.

Péchy Blanka első alapítványát, a Kazinczy-díjat azoknak a jeles művészeknek, nyelvművelőknek, tanároknak szánta, akik példamutatóan beszélnek édes anyanyelvünket, elkötelezett hívei a magyar kultúra, a magyar nyelv ügyének.

A Kazinczy-díj támogatásával rendezte meg a győri Kazinczy Ferenc Gimnázium a „Szép magyar beszéd” verseny első országos döntőjét (1966).

Néhány évvel később (1973) elindult Sátoraljaújhelyen, Kazinczy fogadott városában az „Édes anyanyelvünk” verseny országos döntője, melynek a Kossuth Gimnázium a házigazdája.

A két anyanyelvi testvérmozgalom jól kiegészíti egymást: Győrben a szabadon választott, valamint a kötele-

ző szövegek értés és értetés tolmácsolása a feladat, Újhelyen a szövegalkotás követelményeinek kell eleget tenni az országos döntőkbe jutott gimnáziumi és szakiskolai tanulóknak. Mindkét versenyforma igen népszerű a középiskolai diákok körében, melynek legrangosabb elismerése a Kazinczy-emlékérem, illetve az emlékplakett.

Már harminc éve annak, hogy a Magyar Rádióban elindult a „Beszélni nehéz!” nyelvművelő műsor, melynek alapítója Péchy Blanka (1894-1988), szerkesztője pedig Dr. Deme László nyelvészprofesszor.

E kéthetente jelentkező adáshoz kapcsolódva alakultak meg országsszerte a „Beszélni nehéz!” nyelvművelő szakkörök, az iskolai nyelvapoló munka alappillérei. A folyamato-

A KAZINCZYRÓL
ELNEVEZETT

SZÉP MAGYAR BESZÉD

VERSENY
DÖNTŐJE

GYŐR, 2004.

san és eredményesen végzett szakköri tevékenység legrangosabb elismerése: a Kazinczy-jutalom, amelyet a szakkörök vezetői és tagjai többször megkaphatnak. A Kazinczy-díjat, a Kazinczy-émlékérmét és emléklapoktat csak egyszer lehet elnyerni.

Iskolámban, a Krúdy Gyula Gimnáziumban az első Beszélni nehéz! szakkört Péchy Blanka biztató szavainak hatására szerveztem meg (1981), amely – elsőként az országban – felvette Péchy Blanka nevét. Folyamatos nyelvapoló munkánk legfontosabb állomásait emlékkönyvben örökítettük meg, melybe az első fényképet a nyelv művelés Nagyszasszonya küldte.

Leveléből idézek:

Jó ötlet, hogy emlékkönyvben akarjátok megörökíteni Beszélni nehéz! szakkörötök folyamatos tevékenységét. Idővel hasznos dokumentum lesz belőle.

Szeretettel üdvözlöm a gyerekeket. Sok jó megfejtést kívánok.

Örültem, hogy Győrben személyesen is megismerhettelek.

A viszontlátásig meleg szeretettel gondolok Rád.

Budapest, 1982. szeptember 7.

Péchy Blanka s.k.

Első szakkörünk alapító tagjai Kazinczy-jutalmat kaptak (1982); s mi levélben köszöntük meg a könyvajándékokat és a szép emléklapot.

Az első elismerés lendületet adott új körök alakulásához, valamint a Kazinczy-jutalmak sorozatos elnyeréséhez.

Ettől kezdve a nyelv művelők nagy családjához tartozunk, ott vagyunk a Beszélni nehéz! rádióműsor minden tavaszi találkozásán Budapesten, ahol vezetőinkkel és a családtagokkal beszélgetve mérlegeljük nyelvapoló munkánk eredményeit és a legfontosabb teendőket. A mi „csíksomlyói búcsúnk” márciusi összejövetelén, az Eötvös Gimnázium szép dísztermében együtt ünnepeltük mozgalmunk 30. születésnapját. (2006)

Minden nyáron részt veszünk a szakmai anyanyelvi táborok egyhetes programjában. Az első „táborparancsnokunk” Z. Szabó László volt, s Győr azóta minden évben fogadja fiataljainkat, ahol a tartalmas szórakozás mellett készülnek az anyanyelvi versenyekre, OKTV-pályamunkák írására, ismerkednek egymással és kiváló nyelvészeinkkel.

A körvezető tanárok pedig minden év júliusában más-más város, iskola vendégszeretetét élvezhetik, gyarapíthatják szakmai ismereteiket, erősödhetnek lélekben, testben. Táboraink emlékezetes állomásai: Csurgó, Szikszó, Nyíregyháza, Csongrád, Balatonboglár, Karcag, Budapest, Sátoraljaújhely, Pécs, s a két feledhetetlen erdélyi vándortábor. Nyáron következik a 20. A helyszín: Vác.

1988 tavaszán, a Kazinczy-verseny országos döntőjén, Győrben utoljára volt jelen Péchy Blanka.

Tanítványom, Haraszi Anikó, és – felkészítő tanárként – én is megkaptuk a Kazinczy-émlékérmét, amelyet ismerősként nyújtott át nekünk a Kazinczy-versenyek díszelnöke. Elbúcsúzott a nagy családtól, melyet kárpótlásul kapott a Sorstól, tragikusan elvesztett kis családja helyett.

Testamentumát: „Folytassátok, ha én nem leszek!” – teljesítjük. A 25. országos döntőn (1990) Rangoni Klaudia lett a „győztes”, aki most mint középiskolai magyartanárnak adja tovább diákjainak, amit a mozgalomtól, tőlünk kapott.

Két év múlva (1992) – „versenyzőinek többszöri lelkiismeretes felkészítéséért” – Kazinczy-émlékérmét vehettem át újra. Szakkörös diákom, Szarka Zsuzsa – Győr után – Sátoraljaújhelyen is gyarapította érmeinek számát.

1993-ban Z. Szabó László – emlékülésen veszünk részt a győri Városháza sokszor megszodált dísztermében. Remény a gyászban: a díjkiosztó ünnepségen Simon Judit átveszi a Kazinczy-emlékérmet. Két év múlva pedig meghívják a Kazinczy-érmesek ünnepi gálájára, s a díszterem közönségének elmondhatja kedvenc költőjének, Nagy Lászlónak gyönyörű költeményét (A vérugrató tündér).

1994-ben, Péchy Blanka születésének századik évfordulóján a győri verseny kötelező szövege Péchy Blanka: A hanglejtés. Kazinczy-érmet szerzett szakköröm egyik legszorgalmasabb, legszerényebb tanulója: Tógyer Edina, akinek már igazi versenyrutinja van. Széphalmon is emlékplakettet kapott.

A szakma kivételes elismerését, a Kazinczy-díjat 1994-ben vettem át Budapesten. Erre vagyok a legbüszkébb. A következetes nyelvápoló munkát sohasem tekintetem áldozatnak, inkább szolgálatnak, kötelességnek. Máraival együtt vallom: „Életem nagy misztériuma és hálás vagyok a sorsnak, hogy anyanyelvem a gyönyörű magyar. Az egyetlen nyelv, amelyen mindent el tudok mondani, ami érthető és érthetetlen az életben. És hallgatni is csak magyarul tudok.”

Hálás vagyok a Sorsnak, hogy mindig megtaláltak azok a gyerekek, akik szeretik anyanyelvüket, igényük van a szépre, jóra, hűséges őrzői az értékeknek.

Megtalált Nagy Marianna, Kazinczy-érmet szerzett szakkörösöm, aki az ELTE magyar-német szakos hallgatója. Megtalált Gergely Kata, aki mint Kazinczy-érmes egyetemista, a kemecsei beszédművelő kör munkáját segíti

testvérével, Mártával együtt.

Megtalál Komári Ágnes, az „Édes anyanyelvünk” verseny különdíjasa, aki joghallgató Budapesten.

Egymásra leltünk Szabó Kornéliával, a versek szerelmesével, aki Kazinczy-érmet nyert Győrben. Kristofori Szilviával, a Krúdy-hősnök tökéletes alteregójával, aki megkapta a Porzsolt-ösztöndíjat;

Raizer Györggyel, az újhelyi verseny díjazottjával, aki mint orvostanhallgató szakkört szervezett az egyetemen, s ott van velünk „minden kanyarban”: az erdélyi vándortáborban ötven magyartanárral között, a Kosuth-szónokversenyen vagy a Péchy Blanka emléknapok rendezvényein.

Mindhárman választott vezetőségi tagjai az ASZ Ifjúsági Tagozatának.

2005 tavaszán, Győrben, a 40. országos döntőn Fazekas Lászlónk volt a legfiatalabb résztvevő.

Összel, a tanévnyitó ünnepségen szakkörünk átvette az újabb Kazinczy-jutalmat.

Dr. Durucz Istvánné Komári Ágnessel

Úgy gondolom, elsősorban azzal köszönhetjük meg az elismeréseket, ha továbbra is éltetői maradunk anyanyelvi mozgalmainknak.

Péchy Blanka Regény c. életrajzi regényében így üzen nekünk, az utódoknak: „Mít számít, ha mi leroskadunk. A fontos az, hogy a gyermek megérkezze, mert ő az eljövendő nap. Ő a jövő.”

Nyelvőrző pólóban a Krúdy-szobor előtt

Hiszem, hogy mindig meg fog születni a jövőt formáló gyermek.

Erről a hitről így énekelt nekünk Valkay tanár úr a „Légy jó mindhalálig” felejthetetlen előadásán a győri színházban:

„... míg létezhet a földön ember,
a lánc, mi egybeköt, nem hullhat szét!
Lesz út - lélektől lélekgig.
Lesz, kinek megtanítsd
Világok titkait!
Az élet szép, az élet minden!
Mondhatják, hogy semmi sincsen,
a legnagyobb kincs örökké tiéd...”

"Ti vagytok az örökség,

a jutalom"
/Ady/

*Dr. Durucz Istvánné
Kazinczy-díjas nyelvművelő tanár*

Dr. Durucz Istvánné „A nemzet csinosodása” (Egy tanár vallomása)

Az Édes anyanyelvünk-verseny 30. évfordulójára

Pályadíjat nyert munka részlete

Sütő András szerint „az évfordulók természete, hogy nemcsak emlékeztetnek, hanem kérdeznek is. Valóságos kihallgatásra rendelnek elő bennünket.” Valóban így van.

Az Édes anyanyelvünk-verseny harmincadik évfordulója arról kérdez: hogyan sáfárkodtunk a nagy előd, Kazinczy Ferenc szellemi örökségével. A XXI. század elején hogyan tudjuk egyeztetni a nemzeti érdekeket Európa érdekeivel? Értjük-e még a szót: *magyarság, szeretet, emberség*? Egyáltalán akarjuk-e érteni egymást?

Minden kornak megvannak a maga kihívásai. Kazinczy a XIX. század elején a felvilágosodás eszméinek és a nyelvújító mozgalomnak volt a vezéralakja. 1806-ban költözött az általa „megkeresztelt” Széphalomra. Ettől kezdve innen keltezte „újságos leveleit”, amelyekkel egész nemzetét tanította, nevelte. Így írta le Széphalom helyét: „Abaújban éppen szélén Zemplénynek, Sátoraljaújhely egyórányira...”

Kazinczyt műveltsége, szinte követhetetlen szorgalma, haladó gondolkodása, ízlése, a magyar nyelv iránti szeretete alkalmassá tette arra, hogy szellemi vezér legyen. „Írásai leghívebb tanúi ama csüggedhetetlen léleknek, miként ment elő a nyelvvel s a nyelv miként elő általa” – fogalmazott a kortárs Helmecci Mihály baráti szíve és tolla.

Ezért olyan fontos ünnep számunkra az újhelyi Édes anyanyelvünk nyelvhasználati verseny 30. évfordulója.

Sátoraljaújhelyen a pálos-piarista templom falaival egybeépült ősi kollégium és a házigazda Kossuth Lajos Gimnázium mindig baráti szeretettel fogadja a magyar nyelv új követéit. Talán ilyenkor még odaát, a Ronyván túl is hallani, amint megkondulnak a templom ódon tornyának fiai, a harangok. Megszólalnak, mert megvan a nyelvük.

Az ünneplők serege előtt szélesre tárja kapuit a régi Vármegyeháza. Ide járt Széphalomról gyalogosan Kazinczy Ferenc urambátyám, hogy Zemplén vármegye rendtelenségbe jutott levelestárát helyrehozza. Az épület erkélyéről itt szónokolt először Kossuth Lajos, az egykori újhelyi diák, 1831-ben, Kazinczy életének utolsó évében.

A széphalmi mester versben így összegezte életcélját:

*„Eszköze lenni az isteni kéznek,
egy nem haszontalan tagja az egésznek.”*

Ez a küldetésudat nagy lélekre vall, a megjelölt cél pedig a ma embere számára is elfogadható, sőt követhető!

A sátoraljaújhelyi Édes anyanyelvünk-verseny három alappillére, a tudás, az erkölcs és az anyanyelv elválaszthatatlan egymástól. A tudás szorgalommal, erős akarattal elsajátítható. Szépen beszélni nehéz, de sok gyakorlással, figyelemmel megtanulható.

Az írásbeli és szóbeli versenyre való tudatos felkészülést jól segíti „A nemzeti szeretet kapcsa” címen 1997-ben megjelent tanulmánykötet, amely az Édes anyanyelvünk-verseny 25. évének nyelvemléti, stílus- és műfaji, önálló szövegalkotási, nyelvhasználati tudnivalóit felfeleli. Bemutat néhány írásbeli feladatsort, s felsorolja az országos döntők szóbeli témáit is. A

könyv tehát mintát ad a versenyzőknek ahhoz, hogy mit érdemes gyakorolni. A felkészülésben a háromperces szóbeli rögtönzésekre kell sok időt fordítani. Az évforduló alkalmából egy írásbeli feladatgyűjtemény összeállítása is időszerű lenne. Ez hozzájárulna a nyelvhasználati versenyek megyei döntője színvonalának emeléséhez.

Számomra a versenyzők kiválasztását megkönnyíti az, hogy több, mint húsz esztendeje vezetem iskolánkban a beszédművelő szakkört. Az anyanyelvi versenyekre a szakköri munka során folyamatosan készülünk. Nemcsak a hangsúlyozás kérdéseivel foglalkozunk, hanem nyelvtani, nyelvhasználati feladatokkal is. A levélírás, a hivatalos levelek megszerkesztésének gyakorlására mindig sor kerül, ez a szakköri munka állandó része. „Levelekből látja az ember igazán egymást” – ahogy Kazinczy is tapasztalhatta.

Iskolánkba gyakran ellátogattak nyelvészek, kutatók, a nyelvtudomány kiváló szakemberei, akik felkeltik az érdeklődést az anyanyelv iránt. Mindezt emlékkönyvünk bejegyzései tanúsítják:

„Másodszor jöhettek el a Krúdy Gimnáziumba. Kazinczy művéről és örökségéről szólhatam, s örülök a diákok figyelmének, fogékonyságának. Az ember érzi, hogy itt a magyar nyelv, a szép beszéd ügye közügy. Kívánok a szakkör tagjainak sok sikert az igényes nyelvhasználatban.” (Kováts Dániel, 1989)

Az anyanyelvi versenyeken szereplő fiatalokat – bármit is választanak majd élethivatásul – mindenüvé elkíséri az, amit az együtt töltött évek közös munkája adott nekik: az anyanyelv önzetlen szeretete, a kifejezés, a nyelvhasználat igényessége, önmaguk megvalósításának vágya.

Az Édes anyanyelvünk-verseny országos döntőin – szlovákiai, kárpátaljai, erdélyi, vajdasági és magyarországi diákok között – sohasem tapasztaltuk a rivalizálás, irigység rossz ízét, csupán a gondolatokat, érzéseket méltóképpen való közvetítés vágyát, gyönyörű szándékát. Ettől lesz a siker nemes, és az esetleges díj nélküli szereplés is emlékezetes, felemelő élmény. Szepes Mária könyvében /A mindennapi élet mágiája/ olvashatjuk a következő gondolatot: „A belső harmóniához szükséges, hogy az ember a szívével is gondolkozzék és az agyával is érezzen.”

Ez a belső harmónia erősödik fel Széphalmon, a díjkiosztó zárőnnepségen, mert az a hely, ahol a nagy előd, a „szent öreg” nyugszik, méltó arra, hogy lerójuk kegyeletünket, és „áldozunk a gráciáknak, hogy erkölcsünkben mindazt, ami darabos, simítsák el! S tanítsanak bennünket jobban szeretni önmagunknál” – ahogy Kazinczy is óhajtotta.

A múlt év őszén, Kazinczy Ferenc hajdani „anglus” kertjében, klasszicista mauzóleuma mellett letették a Magyar Nyelv Múzeumának alapkövét. Felépül az otthona a magyarságunkat, anyanyelvünket őrző műveknek a Halotti Beszédén, vizsolyi Biblián, a Hymnuson, a Szózatón és Arany János művein át egészen napjainkig.

Hitünk szerint: az új nemzedék, amely a versenyeken tanúsította a nyelv iránti elkötelezettségét, szorgalmával, tudásával alkalmassá vált arra, hogy a nyelvi csinosodás ügyét előbbre vigye, és megfeleljen a XXI. század kihívásainak (Ámen.)

*Dr Durucz Istvánné
Kazinczy-díjas tanár*

KÖNYVTÁRBAN

Iskolai Könyvtári Világnap a „Krúdyban”

Az Iskolai Könyvtári Világnap mintegy három éve meghirdetett nemzetközi rendezvénysorozat. Célja az, hogy a figyelem e napon a közbeszédben és természetesen az iskolákban az olvasás és az iskolai könyvtárak felé forduljon. Ebben az évben úgy gondoltam, elérkezett a pillanat, amikor a Krúdyban is meg tudjuk rendezni ezt a napot. Segített ebben a Nagy Könyv lelkes fogadtatása, no és az iskolavezetés, a Krúdy alapítvány és a diákság biztatása is.

Először is azt kellett eldönteni, milyen programok legyenek ezen a napon. Az természetes volt, hogy könyvtárhasználati versenynek mindenképpen lenni kell, hiszen erre a jó versenyhagyományok köteleznek bennünket! Miután az októberi időpont Krúdy évforduló is, a témája sem volt kétséges: a névadó élete és munkássága legyen! Könyvtárunknak van egy különgyűjteménye, amely 1945 előtti „rég”i könyvekből áll. Ez az állományrész igen ritkán kerül az érdeklődés középpontjába, ezért úgy gondoltam, ennek anyagát is érdemes lenne bemutatni egy kiállítás keretében. Iskolánkban sok tehetséges alkotó-diák van. Ez adta az ötletet az illusztráció, és az ex libris pályázathoz, a Nagy Könyv sikere pedig a könyvajánló pályázathoz. Összeállt tehát az elképzelés. Ezután elkészítettem a pályázati kiírásokat. A rajz szakos és magyar szakos kollégákkal való egyeztetés után, a DÖK segítségével is kértem a programok népszerűsítéséhez. Mielőtt elkezdődött volna a nyári szünet, a pályázati kiírások már a hirdetőtáblákon voltak. A szeptember lázas készülődéssel telt el. Október elejére elkészült a programra hívó plakát is. (ld. illusztráció) Vass tanárnő jóvoltából programunk angol nyelvű változatát eljuttattuk a nemzetközi program magyar koordinátorához. Nagy örömeimre minden pályázat megmozgatta a diákságot. A könyvtárhasználati vetélkedőre 7 csapat nevezett (21 fő) A legtöbbben az ex libris pályázatra adták be munkáikat (Schmidt tanár úr aktív közreműködésének köszönhetően!), de sikeres volt az illusztráció pályázat (10 fő) és a könyvajánló pályázat (6 fő) is. A rendezvény előtti napok a zsűrizéssel, a kiállítás rendezésével teltek el, amiben aktívan vettek

ki részüket a tanár kollégák és a „könyvbarát-kör” diákjai.

Eljött a várva várt nap. Az első esemény a „*Krúdy*” *könyvtárhasználati vetélkedő* volt. A közel két órás versenyen parádésan szerepeltek a csapatok, még a most először versenyzők is jól teljesítettek, persze ehhez hozzájárult az is, hogy szorgalmasan részt vettek az előkészítő edzéseken, amit

a könyvtárunkban tartottam nekik. A város iskolai könyvtárosai-ból álló zsűri nagyon megdicsérte őket. *Harmadik* lett a 10/B. „**Kobakő**” csapata. A *második* helynek örülhetett a 6/D „**Villám nővérek**” csapata, és a boldog *első* helyre a 11/A. „**Búvárok**” csapata került. Mindhárom csapat könyvvásárlási utalványban részesült. A verseny szünetében meghallgat-

tuk a könyvajánló pályázat első három helyezettjének pályázatát. Természetesen saját előadásukban. Ezt követte a *kiállítások megnyitása és a díjak átadása*. A megnyitót Dr. Tóthné Kéner Bea igazgató helyettes tartotta meg, és ő adta át a díjakat is.

A „**Legkedvesebb könyvem**” *könyvajánló pályázat* *harmadik* helyezettje Szooth Gabriella 12/C. osztályos tanuló lett Anne Rice: Interjú a vámpírral című munkájával, *második* helyezést ért el Birtók Lili a 10/A-ból Lois Lowry: Számláld meg a csillagokat című pályázata. Az *első* hely Gucsá Magdolna 10/D osztályos diákot illette meg, Biblia című könyvajánlásáért.

A „**Színbád utazásai**” *könyvillusztráció pályázat* *első* helyezettje Hory Gergely 11/D. osztályos tanuló lett „Őszi versenyek” című alkotásával. *Második* lett Földesi Bernát 10/A-s „Jégkirálynő” című munkájával. A dobogó *harmadik* helyére jutott Kovács Nóra 9/D-s diák „Színbád hajója” című képével. A zsűri *negyedik* díjjal jutalmazta Palády Tündét a 10/A-ból „Titokzatos vándor” című ceruzarajzáért. Az „**Ez az én könyvem**” *ex libris pályázat*on a *nyerő* hely Végső Barbarát illette meg a 10/B-ből, *második* lett Kovács Nóra a 9/D-ből és *harmadik* helyen végzett Proszenikov Anita 10/B osztályos tanuló. A művészeti pályázatok helyezettjei rajzeszköz vásárlási utalványokat kaptak. A DÖK zsűri különdíjat adott át, amit a „Kreatív kuckó” alkotói készítettek.

Arra, hogy ez a program elérte célját, bizonyíték az a pezsgés, amit az iskola életébe hozott, az a sok csillogó, lelkes szempár, amit láttam, és azok a kérdések, amelyek így szóltak: Jövőre mi lesz a program tanárnö? Lehet, hogy folyt. köv.? Lehet.

Kalydy Zsuzsa
könyvtárostánár

„Ez az én könyvem”

Ex libris pályázat nyertes alkotásai

/ex libris (lat. könyveiből): a könyvgyűjtő tulajdonjogát megjelölő, nevét, címerét, jelképét stb. tartalmazó címke, melyet a kötés v. borító belső lapjára ragasztanak. A 15. sz. óta ismert, a 19. sz. végén és a 20. sz. elején igen kedvelt s a legkülönbözőbb sokszorosító eljárásokkal készült kisgrafika./

I. helyezés

Végső Barbara 10.B

III. helyezés

Prosznenikov Aníta 10.B

II. helyezés

Kovács Nóra 9.D

LEGKEDVESEBB KÖNYVEM

Könyvajánlás-pályázat nyertes szövegei

I. A Biblia

Nehéz a céltalan lázadások, a lélek felszabadításának századában a dogmák szülőjéről ajánlót írni. Nehéz, mert manapság a meggyőződés régi vágású örültségnek tetszik, s a vallásos megszállottság emberéleteket követel.

Egy estét talán mégis megér a Könyvek Könyvének szentelni – ez a szó is mintha csak a Bibliáért buggyant volna ki félig öntudatlanul az elsők egyikének száján, s hogy elfelejtettük azóta az elmélyülésnek szentelt időt magasztosnak tekinteni... Holott izgalmakra áhítozóknak csupán a jelképekre és összefüggésekre vadászni sem utolsó multság. Ám a Biblia nem csak a két régi szövetség krónikája, a mi sorsunké is: címlapján ott van a dolgos dédszülők ujjainak nyoma, visszasugójják a lapok az elsőáldozó nagyszülők izgalomtól meg-megtorpanó imáit, s szülőktől elrabolt választási lehetőség hiánya fakítja a nyomdafestéket. A láncszem, amely összeköt, a szikla, amelyre Európa épült.

Világos, hogy a biblikus témák ma sem hagyják hidegen az átlagembert: filmek születtek Jézusról, hol győtrődő emberként ábrázolják, aki könyörgések árán nyeri el végül az önfeláldozás lehetőségét (Krisztus utolsó megkísértése), hol naturalista képeken követhetjük végig teste szétmarcangolását (Passió). Magdalai Mária férjévé is avatták már (Szent Grál, Szent Vér), de akció-kalandregényben is hajkurászták leszármazottait (A Da Vinci-kód). A kérdés örök: vajon büntelenül kínhalált halni könnyebb, vagy átkozottként emberi életet élni? Lehet-e megtagadni a legszentebb küldetést? Eleve a kereszt rendeltetett Krisztusnak?

Am akárhogy hívod vezérlőcsillagodat: Istennek, Allahnak, Brahmának, véletlennek vagy önnön elmédnek, a lényeg ugyanaz. Valamiben hinni kell, mert ahol nincs remény, ott élet sincs. De a keresztény, aki Krisztus tanításait végképp feng-suira vagy Kabbalára cseréli, úgy jár, akár a gyökértelen fa. Helyezd hát vissza a Bibliát az őt megillető helyre: ha már nem tudod

vallásos áhítattal olvasni, legalább figyelj egy régi bölcs szavára. Talán még emlékszel is a régi hittanórákról, miként szólt erről az Isten fia: „Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.”

*Gucska Magdolna
10.D*

II. Lois Lowry: Számláld meg a csillagokat!

Csillag. Ha megkérdeznénk az utcán egy arra elhaladó embert, mire gondol e szó hallatán, valószínűleg valami ilyesmi választ kapnánk: Gönczöl-szekér, Esthajnalcsillag, fény, hullócsillag, netán sztár, filmszillag stb. Azonban ha a 20. század közepén sétálgatnánk Koppenhága utcáin, a megkérdezettek lesütött szemmel továbbállnának, és csak fátyolos ködben jelennének meg képzeletükben az elképzelt szavak: zsidó, menekülés, nácizmus.

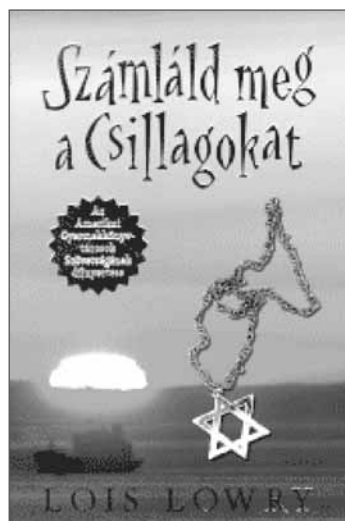
Annamarie, a könyv főhőse egy dán kislány, akinek nagyon hamar felnőtté kellett válnia a második világháború során. A ma élő fiatalok el se tudják képzelni, milyen lehetett az, amikor hazaérve egy szelet kenyér várt ránk vacsoraként, és kishűgünk vaj után sóvárgott – amit persze abban az időben aligha találhattunk egy átlagos család kamrájában. Annamarie tizenévesen döbben rá, hogy a sok éve elvesztett nővére, akit a kislány addig eltűntnek hitt, a zsidóüldözés áldozata lett, és egy német tiszt lőtte le. Mert ellenálló volt.

Mert nem tűrte el, hogy Németország katonái sorra öljk le az övéit, vagy hurcolják el a koncentrációs táborokba. A könyv olvasása közben rádöbbenünk, hogy a jelentéktelennek látszó dolgok mennyire fontosak lehetnek manapság, s lehetnek már akkor is: talán az egész rokonságot, az összes szomszédunkat lelövik, ha nem vagyunk elég gyorsak, és nem szaladunk át időben az erdőn, hónunk alatt a titkos kis csomaggal; hogy, ha nem vesszük le a nyakunkban függő, hat ágú csillagot ábrázoló medalliont, a házukba betört németek talán lelőnek minket, és a mellettünk fekvő testvérünket is, anyánk és apánk pedig Auswitzba kerül. Vagyis megértjük, mit jelentett akkor ez a szó: csillag.

Az író 1937-ben született, vagyis neki is iskolásként kellett átélnie a háború borzalmait. Ezzel a könyvével és *Az emlékek őre* c. regényével két ízben is elnyerte a Newbery Medalt- egyedülként a világon. Megrendítően, mégis tinédzserek számára is érthetően írja le, mit is jelentett az 1940-es években zsidónak lenni. Ajánlom ezt a „kis Sorstalanság”-ot mindenkinek, aki csak sejti, s még nem érti teljesen, miért mondták annyiszor nagymamáink: „Bezzeg a mi időnkben!” Ez a regény Arról az időről szól...

„Ne a háború előtti időkre álmódjátok vissza magotokat! Az álmotok inkább legyen, öregnek és fiatalnak egyaránt, hogy egyszer az emberi tisztesség uralkodjon a földön, s nem egy beszűkülte, előítéletekkel teli világ. Erre a hatalmas ajándéokra áhítozzatok, ezért érdemes élni és harcolni”

Birtók Lili
10.A

III. Anne Rice: Interjú a vámpírral

A cím hallatán a legtöbb embernek egy véráztatta horrormese képe villanhat be, ám ez a könyv (és folytatásai) teljesen új perspektívából mutatja be az éjszaka legendás lényeit, a vámpírokat.

E démoni teremtményekről keringő, mára már klasszikusnak számító mítoszok járhatnak annak az ifjú riporternek is a fejében, ki egy éjszakán különös helyzetbe csöppen: egy igazi vámpír akarja megosztani vele az élettörténetét. A kezdeti kételkedés után az elmesélésből végül a 18. század gyarmati élete bontakozik ki előttünk. Innen Louis de Pointe du Lac, az ember lelkű vámpír kalauzol végig minket életén és halálán át, megismertetve velünk a vámpírlét mindennapi viszonyosságait és szomorú szükségleteit. E démon smaragdszemén át figyelhetjük meg teremtője, Lestat kegyetlenségeit és „lányuk”, Claudia lélekfejlődését is. Belepillantunk közös kis „családjuk” hétköznapijaiba is, majd az akkori Európába ellátogatva, velük

együtt járjuk be az öreg kontinenst. Beléphetünk a dekadens Párizs sötét Vámpírszínházába, hogy az újabb vámpírokkal való találkozás után utunk ismét az Újvilágban folytatódjon, egy újabb évszázad hajnalán. Végül megérkezünk a jelenbe, hogy az elmesélés végeztével búcsút mondjunk az érző szívű vámpírnak is.

Anne Rice aprólékos, korhű ábrázolása, választékos stílusa megigézi az olvasót, ki átélheti e korokból és ideákból szőtt történetet, s szenttanúja lehet annak, hogyan birkózik meg a halhatatlan testbe zárt halandó lélek az örökkévalóval.

S ha megszerettük e mű szereplőit, ne csüggedjünk az utolsó lapokhoz érve, ugyanis még tizenegy kötetet át figyelhetjük kedvenceinket, és mellettük újabb kárhozott lelkek is megjelennek a színen, így téve még változatosabbá az író által teremtett, valóságból és egyének történelméből szőtt elbűvölő világot, a Vámpírkronikák mítoszáét.

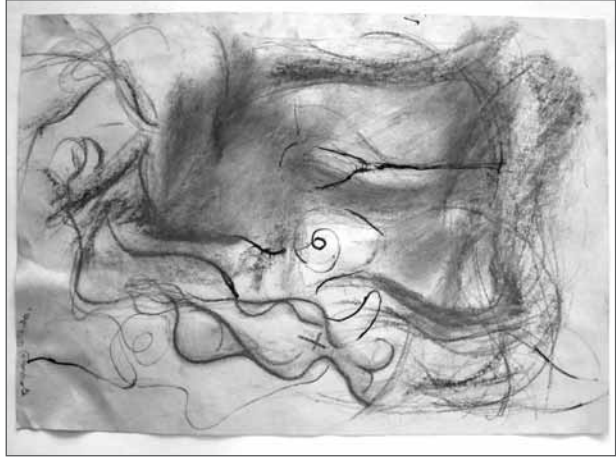
*Szoóh Gabriella
12.c*

„A Szindbád utazásai” Könyvillusztráció pályázat helyezései

Őszi versenyek (I.)

„Ben valóban úgy érezte, hogy forog körülötte a világ. Tátott szájjal nézett az úrnő alakja után. És amint az távolodott az őszi ligetben, amint messzebbre-messzebbre mendegélt a kalapka mellett lengő fehér toll, mint a vitorla: amint a sárga-barna bokrok eltűntették előtte mennyországát, úgy kúszott fel a fájdalom kígyója agyvelejéhez. Futni kezdett... Csak homályosan rémlett előtte, hogy a lóversenytér felé kell sietnie, ahol már tudja a fát, amely várja őt.”

(*Krúdy*)

Hory Gergely 11.D

Jégkirályné - keringő (II.)

„A tél oly bőséggel ért ide az esztendőben, mintha valamely régi kalendárium fametszete elevenednék meg. ... Elhagyott folyókon és tavakon korcsolyázni majdnem annyi gyönyörűség, mint a tavasz lugasában szívig ható költeményes könyvet lapozni. A talp vasa különös, zsongó hanggal vágja a friss jeget, és egyszerre könnyebbnek érezzük szívünket, bánatos életünket.

Matskási, a nyírségi gavallér ügyetlenkedve siklott Fruzsiná után. A színésznő úgy szállt a Balaton jegén, mint egy sirály.

Téli lepke volt, amint lihegve kanyargott jobbra és balra.”

(*Krúdy*)

Földesi Bernát 10.A

Kovács Nóra 9.D

Szindbád hajója (III.)

„...egyformán nyúlt a tearózsa után és az útszéli bogáncsért, és reggelre elfelejtette a neveket – elfelejtette hangjukat, amelybe szinte egész életüket öntötték, elfelejtette végtelen önfeláldozásukat, a veszélyeket, amelyeknek magukat alávetették, és különös, drága esküvésüket, amelyet egy szent barát gyakorlottságával vett ki Szindbád belőlük. Mind megesküdték boldogan a szerelmi órában...

– Most már sohasem hagyjuk el egymást – vélekedtek.

Pedig a vitorlákat már kifeszítették, és Szindbád csak a kedvező szelet várta.”

(Krúdy)

Titokzatos vándor (IV.)

„Egy holdas estén, midőn a temetőcsősz nyitva felejtette a kaput, Szindbád kiszökött a temetőből, és útját arrafelé vette, hol életében a legboldogabb volt. A sors rendelkezéséből kísértétként kellett mendegélnie, amíg a megváltás elérkezik.

Sajnálattal tapasztalta, hogy a szalonruha, amelyet a temetési ünnepély alkalmából gondos kezek rávontak, már divatját múlta. Falusi kántorok és tanítók körében lett közkedveltségű a hosszú kabát, amelyben egykor a gavallérok sétálgattak, és a harmonika-nadrágban szinte a saját maga nagyapjának érezte magát Szindbád.”

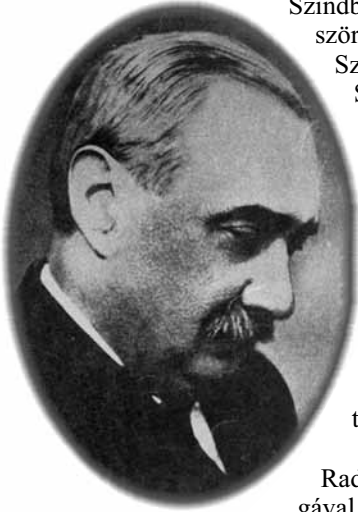
(Krúdy)

Palády Tünde 10.A

TANÁROK TOLLÁBÓL

Szindbád hajóján

Szindbád, Krúdy Gyula lírai hasonmása 1911-ben hajózott ki először az álom és emlékezés vizeire: akkor jelent meg az első Szindbád-novellaciklus, a Szindbád ifjúsága. Egy év múlva a Szindbád utazásai; 1915-ben a Szindbád, a feltámadás. 1925-ben a Szindbád megtérése című kötetben adja közre Krúdy az álom és valóság határán lebegő hősnék kalandjait. Még életének utolsó éveiben is írta Szindbád-regényét, a „Purgatórium”-ot, amely azonban már csak halála után jelent meg.

Szindbád, az Ezeregyéjszaka csodahajója, Krúdy második éneke, őhelyette bolyongott a földi tereken, végighajózta emlékei minden folyócskáját, az ő szívének melódiáját játszotta el a mélyhegedűn.

Ezek a novellák tették Krúdy nevét ismertté, ezekben talált rá sajátos írói hangjára.

Az Ezeregyéjszaka meséit a gyermek Krúdy nagyanyjától, Radics Máriától kapta ajándékba, s a könyvet Podolinba is magával vitte. Itt használta először a Szindbád álnevet a kisdíák.

Krúdy a Szindbád-történetekkel új novellatípust teremtett: a *lírai* prózát, amelyben a hangulati elemek, az álom, a szabad asszociációk a legfontosabbak. A cselekmény, a szerkezet, a jellemrajz helyett a *stílus* szerepe nő meg, vagyis a költői eszközök tartalmat közvetítő szerepe válik elsődlegessé.

A novellákban Krúdy a neoromantikus, impresszionista, szimbolista, szecessziós, expreszionista-szürrealista irányzatokat ötvözi a hagyományos stílári és műfaji elemekkel (fantasztikum, misztikum, groteszk, humor, ironia). Az emlékezés, a látomás és valóság szintézisét teremti meg a Szindbád-novellákban.

Krúdy művészetének újdonsága az idősíkokat egymásba csúsztató technika. Látszólag két időréteg különül el a Szindbád-kalandokban: a *jelen*, és a *régmúlt*, az emlékek ideje. Valójában azonban ez a két időréteg egybeolvad, a két Szindbád-alak vetül egymásra az utazásokban: a deresedő, kiábrándult férfi és a fiatal, ábrándozó-hívő ifjú Szindbád belső éneke.

Ennek tökéletes megvalósulása a *Szindbád, a hajós* (Első út) c. novella. A deresedő hajú Szindbád a középkori hangulatú kárpátaljai kisvárosba utazik vonaton majd szánkón, hogy megkeresse ifjúkori emlékeit. Itt volt kisdíák (Podolin) a szerzetesi algimnáziumban, és a legjobb valcer-táncos a városka tánciskolájában. Mindent olyan

lát, mint ifjúkorában, a tánciskola és vendégei, a létrára kapaszkodó lányok szoknyája alá leselkedő férfiak semmit sem változtak.

A hidon c. novella (Második út) kisvárosa már nem is a múltban, hanem az időtlenségben lebeg. „A toronyőrök olyan időt mutattak, amilyen talán soha nincs.” A cukrászoltban azonban nem Amália várja Szindbádot, hanem annak barna lánya, akinek nem fontos az idegen vándor.

A szerelem helyett marad csupán a szemlélődés, a folyó, Poprad, amely úgy tűnik tova a híd álmos ívei alatt, mint az emberlét örök árama.

Szindbád utazásaiban nem kötik sem időbeli, sem térbeli korlátok. Kárpátalja, a Nyírség, Pest utazásainak három fő színtere. „*Szind-*

bád őszi útja” egy nyírségi kisvárosba, egy kúriába vezet, a hervadó Zathureczky kisasszonyokhoz, ahol Szindbád Málcával, ifjúkori kedvesével újra átéli a régmúlt szerelem élményét. A régi emlékből így lesz újabb emlék, s ezt a többsikű, de egybeforrtnak élményt újra fel lehet majd idézni.

A Szindbád-történeteket összekapcsolja az azonos hős és az elbeszélés mód, a stílus. Verset ír Krúdy prózában, valami igen szomorú és igen finom zene, gordonkahang hallható ki belőlük.

Mit szeretett Szindbád? Krúdy „*Tájékoztató*” címen írja: „Szerette a nők lábát, s a hófűvásos időjárást. A vidéki tánciskolát és a kis vendégfogadót, ahol szöktetést ígért a fogadósnének... Szerette az őszi liget (Városliget) vérfoltos leveleit és az elhagyott szélmalomokat... Mindent szeretett, ami hazugság, illúzió, elképzelés, regény...”

Krúdy gazdag fantázia-világához tartozott végtelen ragaszkodása a meséhez, amely ugyan nem reális, mégis tele van élettel.

Miképpen látta Márai Sándor 1925-ben Krúdyt? (Ujság 128. szám) „...oldalt hajtott fejével járkál Budapest és Magyarország útjain, mint a hősei, megszáll a fogadóban, beszél a kocsmárosnővel, és szívesen látott vendég a nemesi kúriákon, aki írásaiban emléket állít kora kalandos férfiainak és gáláns asszonyainak, amellet nem feledkezik meg arról, hogy egy későbbi generáció részére megrögzítse a régi Magyarország kenyerének és borának ízét, beszámoljon a fogadók szobáinak és berendezésének hangulatáról, amik már elsüppedtek, s közben egy-egy kísérteties biztonságú mondatokkal lekottázza a vadludak húzásának hangjait vagy a Sziget éjszakáinak és nappalainak részét...”

Így élt Szindbád, mert örökké menekült. Ötvenöt éven át utazott a hajós, kártyaszobák, behavazott felvidéki kisvárosok, lóversenypályák és irodalmi kávéházak között.

A Szindbád-történetekben az utazás az otthonkeresés motívumával kapcsolódik össze. A hős keresi a végső otthont, hiszen a fogadók, a kiskocsmák, a szállodák, a kisvárosok, pincék nem a végső otthont kínálják számára. Krúdy Szindbád kalandjaiban felmutatja mindazt, amiért érdemes élni. Szindbád az emberbe átmentett életöröm, az időből kiemelt remény.

„Bár a gyertya csonkig égett”... a Fény nem aludt ki, hanem folytatódott Márai *Szindbád hazamegy* c. regényében, (1940) folytatódott Huszárik Zoltán filmkölteményében (1971) és Latinovits Zoltánban.

Az Ezeregyéjszaka meséinek mába költözött vándorában önmagukat ismerhetik fel Krúdy olvasói.

*Dr. Durucz Istvánné
Kazinczy-díjas tanár*

Minden megértett: szerelmet, gyűlöletet, haragot és szenvedélyt

Az idei írásbeli érettségi meglepetésének számított, hogy középszinten egy kevésbé ismert költő, Márai Sándor Halotti beszéd című versét kellett a jelölteknek értelmezni. Nem csak költőként ismerjük, a lexikonok esszéistának, írónak, újságírónak, publicistának is mondják. Valóban ilyen sokszínű?

Márai Fűves könyvét tizennyolc évesen olvastam először. A világot megérteni akaró lélek-

kel vettem a kezembe. Magával ragadó volt az a fajta szemlélet, ahogyan a világot látja. Ezt nagyon merésznek tartottam. Végérvényesen és visszavonhatatlanul mondta ki az élet lényeges és lényegtelen dolgairól a véleményét. Az életet ismerve s kicsit belefáradva szemléli az embereket és hétköznapi küzdelmeiket. Van valami állandó távolságtartás ezekben az aforizmákban. Mint aki minden ért: szerelmet, gyűlöletet, haragot és szenvedélyt; aki pontosan tudja, hogy kellő távolságból, sőt a halál közelében valahogy minden lényegtelenné válik, illetve nem ez igazán a lényeges.

„A végén minden olyan egyszerű lesz – minden, ami volt, és ami lehetett volna. Pornál és hamunál is kevesebb lesz minden, ami egykor tény volt.”

A harmincas évektől alakítja ki sajátos író technikáját, melyre jellemző, hogy két ember beszélgetéséből derül fény életük apró, addig elhallgatott titkaira és egy harmadik emberhez fűződő kapcsolatukra. Inkább monologikus, mint párbeszédés, s ha kedves Olvasó, van elég

türelmed, akkor egy egész elhibázott élet tárul fel előtted, melyben nem is a történések, mint inkább a lélek rezdülései válnak igazán fontossá.

Nem könnyű feladatra vállalkozik az ember, amikor Márai-kötetet vesz a kezébe. Miközben olvas, arra döbben rá, hogy a saját élete is feltárul előtte. Mintha az író őt is ismerte volna, s mintha az ő élete is benne lenne az olvasottakban. Hiszen minden egy tőről fakad, s minden olyan emberi.

S hogy mit tanulhatunk Márai Sándor írásaiból? Az életet. Az egyik legfontosabbat, hogy nem minden fehér és fekete, pedig hajlamosak vagyunk ezt az „apróságot” figyelmen kívül hagyni. A lehetőségekhez mérten mindent figyelembe kell vennünk, s kellő alázattal kell élnünk, tudva azt, hogy mi volt a földön. Tudnunk kell kérdéseket feltenni, s kellő türelemmel megvárni, míg választ kapunk azokra, ha nem is szavakban, de tettekben, cselekedetekben, gesztusokban.

*Páll Csilla
tanárnő*

Marslakók Amerikában

A történet a harmincas évek végén kezdődött azzal, hogy három marslakó jelent meg a princetoni egyetemen. Teljesen úgy néztek ki, mint az emberek, bár rögtön feltűnt furcsa, idegen kiejtésük, és hamar felfedezték, hogy igen jól értenek az atomfizikához. Azt is tudni vélték, Németország, illetve Anglia érintésével érkeztek a kontinensre.

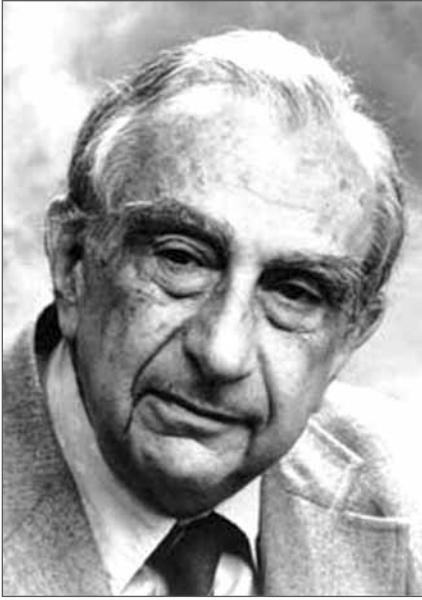
Igen, most már kezded sejteni, nem a Marsról érkeztek, hanem Budapestről. Honnan a marslakó titulus?

Szilárd Leó

Enrico Fermi nevezetes volt arról, hogy izgalmas kérdéseket tett fel, mint ezt:

„Az Univerzum hatalmas kiterjedésű, csillagok milliárdjai vannak benne, sok közülük hasonlít a mi Napunkra. Sok csillag körül bolygók is keringenek. E bolygók számottevő hányadának felszínén folyékony víz is lehet és gáz atmoszféra. A csillagból szerteáramló energia megindíthatja a szénvegyületek szintézisét, így az óceán langyos, tápláló levszé alakul. E molekulák egymásba kapaszkodva önreprodukáló rendszereket alkothatnak. A legegyszerűbb élőlények sokszorozódhatnak, természetes kiválasztódás révén fejlődnek, mind komplexebbé válnak, míg gondolkodó lények jönnek létre. Civilizáció, természettudomány, technika bontakozik ki. Ekkor azután, friss világokra vágyva elutaznak a szomszédos bolygókra, később a szomszédos csillagok bolygóira is. Ezek a kimagaslóan tehetséges népek aligha hagynák figyelmen

Teller Ede

kívül az olyan szépséges helyet, amilyen a mi Földünk. De ha mindez így van, akkor hol vannak ők?”

Szilárd Leó, akinek veleszületett humorérzéke volt, megadta a tökéletes választ: „Itt vannak közöttünk, de magyaroknak mondják magukat.”

Szilárd Leó, Wigner Jenő és Teller Ede a gimnáziumot a budapesti fasori evangélikus gimnáziumban végezte, tanulmányaikat a Műszaki Egyetemen folytatták, utána német egyetemeken tanultak, dolgoztak, majd a dolgok úgy alakultak, hogy jobb volt Angliába, később Amerikába menni. Jó időben, jó helyre értek.

Amerikára jellemző a praktikum, éppen az atomenergia gyakorlati felhasználása volt napirenden. Így a három marslakót kiváló elméjük, nagy elméleti tudásuk és jó gyakorlati érzékük nélkülözhetetlen emberekké tette.

Ha azonban valami fontosat akartak elérni, akkor olyan népszerű embereket kellett maguk elé engedni, mint Einstein, vagy Fermi.

Ezzel nem voltak egyedül, valahogy minden magyar tudós így járt. Gondolj csak Neumann Jánosra, vagy Sellye Jánosra, Szentgyörgyi Albertre... Azt hiszem te is tudnád folytatni a sort.

Az igazán magyarázható, miért csak külföldön tudták kiteljesíteni a tudásukat. Igen, ott jelen volt a sarkalló igény és a pénz is, ami a kutatásokhoz szükséges. Még Nobel díjasaink is hamar elfelejtődnek a világ közvéleménye előtt. A mindenki által használt golyós tollról sem tudják, hogy magyar agy terméke. Akkor miért tudnák nagyra értékelni a matematikában, fizikában, kémiában, biológiában elért eredményeinket? Valahogy más nemzetek fiai jobban tudták reklámozni eredményüket, kiaknázni népszerűségüket. Gondold csak meg: Tesla a Déry, Bláthy, Zipernovszki által híressé tett Ganz gyárban kezdte munkáját. Ám míg a transzformátorról – amit mindenütt, sokrétűen használnak fel – nem tudják magyar eredetét, addig Tesláról még fizikai mennyiséget is elneveztek.

Vajon el lehetne-e érni tudósaink és találmányaik számára az őket megillető ismertséget? Vajon mi mindig marslakók maradunk? Te tudod a megoldást?

*dr. Molnár Zoltán
tanár*

Wigner Jenő

ÉPÜLÉSÜNKRE

Kiemelések a 2005/ 2006-os tanév magyar dolgozataiból

Gyermeknek lenni...

Milyen gyermeknek lenni? – kérdezi minden felnőtt. Várják az egyértelmű választ, hogy egyszerű. Pedig meg kell küzdenünk rengeteg dologért. Reggel korán kelünk, sietünk az iskolába, s ott keményen „dolgozunk”. Pont olyan, mint egy munkahely. Délután tanulunk, külfönórákra járunk. Talán annyival könnyebb gyereknek lenni, hogy csak magunkról kell gondoskodnunk, és ebben a felnőttek is segítenek.

Gyermeknek lenni... könnyű. Nem vetnek meg minket, ha játszunk, ha hibázunk még nem olyan nagy a tét. Most még csak próbálgatjuk szárnyainkat. Ha elejtünk valamit, bár nem örülnek, de elnézik, hisz még nem olyan biztosan járunk-kelünk a világban.

Gyermeknapon csupa szeretet vesz minket körül, és ha jók vagyunk, ajándékot kapunk.

Az élet olyan, mint egy színház. A forgatókönyvet mi alakítjuk. Ebben szüleink, az ovónénik és a tanárok segítenek. Bár ez a darab mindig élőben megy, kicsi korunkban inkább főpróbászerűek. S folyamatosan több a néző, több az elvárás. Első próba, amikor új emberek közé visznek, ahol rengeteg ismeretlen dolog vesz minket körül. A szín a bölcsőde vagy az ovi. Akkor úgy gondoljuk, gyereknek lenni nehéz. Korán kelünk, aztán az oviban szerepelni kell, meg kell mutatni, ügyesek vagyunk, hisz figyelemre vágunk.

Később az iskola állít elénk barikádokat. Ilyenkor ez a nehéz, pedig visszanezve olyan egyszerűnek tűnik. De akkor le kell küzdeni az akadályokat, amik a szép emlékek mellett lassan elhalványulnak.

És most... még gyerekek vagyunk, de már nem is olyan sokáig és most így érezzük MOST a legnehezebb... gyermeknek lenni... Ez egy talány, hisz gyorsan felejtünk és lassan elfelejtjük milyen is...

*Hörcsik Dorottya
6/I.*

* * *

Most, amíg még van időnk gyereknek lenni, nem gondolkozunk rajta, hogy milyen annak lenni. Jó vagy rossz?

Gyerekek lenni rossz. Inkább lennék felnőtt. Azt tenném, amit akarok. Igen. Sokáig fennmaradhatnék, minden filmet megnézhetnék a moziban, lehetne autóm vagy motorom. Szabad lennék, külön lakásban lakhatnék. Nem kéne leckét írnom, erőltetnem az agyam. Ledolgoznom a munkaidőt, aztán mehetnék haza pihenni. Olyan háziállatot vehetnék, amelyet szeretnék. Vehetnék hangos hangszereket, nem zavarna senkít, ha gyakorlok.

Nem, mégiscsak jó gyereknek lenni. Inkább maradnék gyerek örökké. Nincsen sok felelősség a vállamon, sok a szabadidőm, játszhatok, ha akarok. Robogóm lehetne tizenévesen is. Boldogan élek anyukámmal, nem szakadok el tőle. Nem kell dolgoznom, csak iskolába járnom, meg tanulnom egy pár órát otthon, s ezek után csinálhatok, amit akarok. Most is lehet

háziállatot tartanom, a kis lakásunkban két kicsi teknőst. Így gyerekként is lehet gitárom, Anya engedi, hogy gyakoroljak. És a döntéseimben a felnőttek segítenek nekem.

Most még gyerek vagyok, szeretek az lenni. De biztos vagyok benne, hogy a felnőttkort is élvezni fogom. És amikor már életem vége felé fogok járni, öreg bácsi leszek, szívesen gondolkodok majd arra, hogy gyerekként azon gondolkoztam, milyen lesz, ha nagy leszek.

Nagy Sebestyén
6/I.

„Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.”

Én is hiszek Istenben, akárcsak Ábel. Tudom, senki sem érti, miért van ez a világ, miért létezőnk. Isten megadta nekünk azt a lehetőséget, hogy élhessünk, akkor ki kell használnunk, hiszen azért teremtett meg minket, mert küldetésünk van. Ez mindenkinek más. Persze, ezt nem mi választjuk, nem is tudhatjuk, hogy mi az, s hogy teljesítettük-e, csak a másvilágon fog kiderülni. Ez bután hangzik, de így van. Sokan nem hisznek Istenben sem, pedig létezik. Csak arra kell válaszolnunk, hogy mi volt előbb, az anyag vagy a gondolat. Ezt mindenkinek magának kell eldöntenie, de ne siessük el. Szerintem a gondolat, hisz az anyag magától, öröktől fogva nem létezhet, a gondolat viszont igen. Valakinek muszáj volt megteremtenie az anyagot, s ennek a valakinek nem volt anyagi léte, csupán egy gondolat volt, aki a mai napon is létezik, s örökké létezni fog. A kérdésre Ábel nem válaszolhatott, a kérdést sem ismerte, csak azt tudta, hogy oka van az embernek és a világ létezésének.

Mult Ákos
6/8 D

* * *

Ábel azt mondja: „... hogy valahol otthon legyünk benne.” Otthon. Ez vajon jelentheti-e azt az otthont, ahol a családjuk és a barátaink élnek? Jelentheti. Hiszen mi értelme van úgy élni, hogy nincsenek barátaink, nincs családjuk? Ha nincsenek olyan emberek, akik mögöttünk állnak, támogatnak, vigaszt nyújtanak, segítenek felállni, ha elesünk. Nélkülük mindannyiunknak nehezebb lenne. Az embernek meg kell találnia a maga családját. Itt nem csak azokra gondolok, akikkel esténként a szobában békésen beszélgetünk. A barátaink is a családjuk valamilyen szinten, mert őket is nagyon szeretjük, s a szeretetnél alig van nagyobb erő a földön.

Az élet értelmét tehát mindenkinek magának kell megfejtienie. Keresnie kell egy célt, amiért érdemes küzdeni, akár egy életen át.

Czeglédi Fruzsina
6/8 D

Az élet értelme

Ahogy az ókori (horatiusi) felfogás tartja: „Carpe diem!”, azaz élj a mának, ragadd meg a napot, szívd ki az élet velejét! Értékelj az élet apró örömeit, élvezd annak minden pillanatát, keresd mindenben a jót! A természet, az ember, a tudományok, a művészetek: felfoghatatlan csodák. Minden „a legeslegjobb van ezen a legeslegjobb világon”, ami nem azt jelenti, hogy minden mindig a kedvünk szerint történik, hanem hogy még a rossznak is célja van. Tehát sose keseredjünk el, gazdálkodjunk azzal, ami megadatott, és alkossunk, legyünk boldogok! Mert az élet ajándék. Isten mindenkinek más-más utat szánt, és más-más feladatot jelölt ki; az élet „arra való”, hogy ezt felismerjük és teljesítsük személyes küldetésünket...

Galambos Ágoston
6/10. D

* * *

Sokszor feltettem már magamban a kérdést, hogy mi célból élek, mi a küldetésem ezen a Földön. Én hiszek abban, hogy senki sem születik hiába, legfeljebb csak nem végzi el a neki szánt feladatot. Olyan rövid az élet, de éppen ezért csodálatos, ez teszi értékessé! Szerintem vannak olyan állandó értékek, amelyek elengedhetetlenek, ilyen például a család. Ha nincs gyermekünk, akkor szinte a természet törvényei ellen vétünk. Az utódok ma Magyarországon azért is fontosak, mert fogy a lakosság. Attól félek, hogy egyszer majd lassacskán el fogunk tűnni, mert sokan csak egy gyermeket vállalnak vagy társtalan életmódot folytatnak. Én sok gyermeket szeretnék, ez is maradandó alkotás. A gyermekeinkben a mi személyiségünk, mentalitásunk, értékrendünk él tovább valamiféleképpen. [...]

Az életben az emberi kapcsolatok is nagyon fontosak, anélkül elveszünk. Csak most jöttem rá, hogy nem ülhetek otthon, a barátságokat ápolni kell. [...] Úgy gondolom, hogy a munka mellett a bulizás is az élet része, még akkor is, ha nem mindig értelmes. De alkotni sem lehet állandóan! Most már nem fogom annyira elzárni magam ettől, mert hogyha most nem szórakozom, akkor mikor? Minden életkornak megvan a maga „feladata”! Nekem most a tanulás és e mellett a szórakozás. A nagyobb küldetések még csak ezután fognak jönni!”

Ajtay-Horváth Viola
6/10. D

* * *

Ilyen fiatalon és kevés élettapasztalattal csak a környezetemben látottak alapján alkothatam magamnak célt. Ezért különbözik az életem célja a többi fiatalétól.

Édesapám egyenruhás, katonás jellemű ember, és ebben a szellemben nevelt minket is. Sok-sok filmet néztem, könyvet olvastam a haditechnikáról. Engem már egy ideje erősen foglalkoztat a katonaság és a honvédelem, ezért az én életcélom – pillanatnyilag – összefügg érdeklődési körömmel. Az az elképzelésem, hogy egy erősebb és egy jobban működő katonaságot hozzak létre. Ezt hadseregreformjaimmal érném el. Vissza szeretném állítani a magyar hadsereg régi fényét, melyet még a huszárok szereztek. A magyar állam ezeknek a hazafiaknak köszönhette hírnevét és fennállását. Jó lenne elérni, hogy a magyar állampolgár ne úgy tekintsen a honvédelemre, mint egy érdektelen (nem jól fizető) állásra.

Dombrády Gábor
6/10. D

* * *

Azt hiszem, minden ember elérkezik életében ahhoz a bizonyos elgondolkodtató, nagy filozofálást kiváltó problémához, hogy mi a célja ebben a világban? A költői kérdés sokféle-képpen megfogalmazódhat, de mindig nagy töprengésnek s olykor valamilyen változásnak is a forrása.

Hívő, keresztény lány vagyok, s ebből fakadóan talán kicsit máshogyan vélekedem az élet értelméről, illetve az emberiség céljáról, mint a legtöbb ember. Az életet úgy képzelem el, mint egy óriási ajándékot, amit Istentől ingyen kapunk. [...] Isten kínál nekünk még egy ennél is nagyobb ajándékot. Ez az öröklét. Ahhoz azonban, hogy ezt elnyerhessük, már nekünk is tennünk kell valamit.

Hiszek abban, hogy a halál után vár rám egy hely, ahol örökké élhetek. Céлом tehát úgy élni, hogy ezt elnyerhessem, illetve ha utolsó órámban "levetítenék életem filmjét", azt mondhasam: úgy bántam velem, mint a legkedvesebb ajándékkal, amit valaha kaptam, s érdemes volt!

Veczán Éva
6/10. D

* * *

Nincsenek kétségeim afelől, hogy fogalmam sincs, miért élek Legalábbis nem látok felsőbb irányítás által kijelölt célt magam előtt. Dühít, hogy akik egyáltalán figyelemre méltanak, csak arra kíváncsiak, milyen szakmát szeretnék választani, melyik tantárgy áll a legközelebb hozzám, esetleg egy-két bensőségebb kapcsolatra vágyó ismerősöm olykor megkérdezni, vajh' épp szerelmes vagyok-e. Hát nem vágyom elhivatottan gyógyítani, mert irtózom a vértől, jobban érdekelnek a született erkölcs törvényei, mint az alkotmánybíráké, számolni még számológéppel is csak nehezen tudok, nem akarok elmélkedő, életre alkalmatlan bölcsész lenni. És mégis vágyom minderre, közben a föld és a termény avatott ismerője akarok lenni, ősszel hajnalhasadástól az első csillagig szüretelni és nyáron kézzel aratni, kíváncsi vagyok, milyen érzés megölni egy embert és milyen világra segíteni. Be akarom járni Szent Jakab útját, cipész akarok lenni és szobafestő.

Kezdek belefásulni abba, hogy nap, mint nap ugyanabban a padban ülök – a lábam már mozogni vágya – ugyanazt a felesleges „tudást” igyekszem elsajátítani, ami ellen lassan kezd felázadni a rövid távú memóriám. Csak az olykor előtűnő Embertől tanulok igazán – ugye érted? Vagy ez veszélyes? Biztos, hogy engem óv a sok-sok nagyüzemi rendszabály? Én vagyok az, aki fél?

Nehéz fizikai munkát még sosem végeztem, ennek hiánya eltompítja érzékeimet. Furcsa belegondolni, hogy az emberek nagy része egész élete során nem érez akkora fizikai fájdalmat, hogy üvöltene, netán elájulna tőle, vagy ha lenne is erre esélye, a morfium (vagy fene tudja milyen gyógyászati ketyere) csírájában elfojtja a tapasztalás lehetőségét.

Persze euforikus boldogságban volt már részem, a szerelem mámort okoz, de vajon fenn lehet-e tartani egy életen át a másik érdeklődését? Van-e kiválasztott, aki képes újra és újra megújhódni – holott ennek egész társadalmi berendezkedésünk ellene van? Én képes leszek erre valaha? Van-e férfi, aki mellett holtomig élhetek, úgy, hogy nem csak a megszokás melegít fel esténként? Lehet-e más a hűség, mint gyávaság, unalom és impotencia?

Nem hiszek azoknak sem, akik örök szenvedésnek tartják az életet. Majd' mindent ki lehet bírni. „Egyedül az elviselhetetlen, hogy semmi sem elviselhetetlen.” És bár nem kevés lelkiismeretfurdalást okozhat, de bármit is veszítettél – néhány kivételtől eltekintve – úgymint visszatér az életöröm.

Már érzem, hogy nem is érdekelnek a feleletek. Úgy sincs rá mindennek feletti válasz, koránt sem biztos, hogy tudatunktól független valóság (ez az anyag fogalma, talán a hetedikes technika könyv, és már ez is marhaság) egyáltalán létezik – hisz tudatunkon és saját érzékszer-

veinket kívül semmi nem képes ezt alátámasztani. Nem érdekel, hogy van-e értelme bárminek is – túlságosan élvezem az életem ahhoz, hogy bármi eltántorítana a lehetőségeim kiaknázásától. Viva la vida! – ahogy Frida Kahlo írta fel utolsó festményére, pedig az ő testét átszúrta egy korlát, és őrijítő kínjai lehettek. Akkor én mért is kételkednék?

S ha azt monddod, Kedves Olvasó, hogy ez tinédzserkori lázadás, aztán bölcs mosollyal legyintesz, hát taníts is. Okíts búval-vigalommal, nevelj a saját verejtékeddel, tépd fel nekem a saját sebeidet, s mutasd meg, hogy kell magadat gyógyítani. Ha már élni kell, éljünk igazán, ha tanulni, hát gyerünk, már tizenhét éve figyelek.

Gucsza Magdolna
6/10. D

* * *

Ha az élet értelmét keressük, akkor feltételezzük, hogy van neki. Az örök, és gyakorlatilag megválaszolhatatlan kérdés már itt zátonyra fut. Azonban éppen ez teszi érdekessé. Az ember néha ellenállhatatlan vágyat érez arra, hogy csak úgy gondolkodjon azon: vajon mi az élet, és van-e egyáltalán lényege, értelme, oka, következménye, célja, kezdete vagy vége? (...)

Ha beleássuk magunkat a témába, és lelkesen kezdjük kutatni azt, amit igazából lehetetlen megtalálni, rájövünk, hogy itt nemcsak egy fő kérdés létezik, hanem több is fölmerül. Először is: minek is keressük az értelmét? Persze, hogy az életnek. Annak az életnek, ami nem csupán egy négybetűs szó... ez a szó azt az időszakot jelenti, ami a születéstől a halálig tart. Itt már úgy érzem, nagyon sántít a dolog: túl egyszerű. Egy ilyen bonyolult dolgot ilyen egyszerűen megfogalmazni... hát tegyük fel, hogy így van. Így viszont jobban is járunk, mert a saját életünket alapul véve, a születésünktől eddig a pillanatig, igencsak könnyebb dolgunk van a kérdés megválaszolásánál. (...)

Egy emberélet sokkal rövidebb, mint amennyi valójában, ugyanis a híres szállóige igaznak tűnik: „Nem az évek öregítenek, hanem a pillanatok.” A legboldogabb, legtöbb élménnyel rendelkező ember is csak a töredéket tudja kiemelni élete számtalan momentumai közül. Ilyen emlékezetes pillanatok általában valamik közül az első és utolsó szokott lenni. Példának okáért néhány: első nap az óvodában, utolsó nap a gyönyörű nyaraláson, első csók, utolsó lépés a maratoni távon. Ezek a dolgok akkor válnak a téma szempontjából értelmessé, ha jó dolgok. A jó dolgok örömet, boldogságot okoznak, és ezekben a pillanatokban teljesen mindegy, hogy mi is a neve annak az idióta vegyületnek, ami ezt közvetetten okozza. Hiszem, hogy a boldogság mélyen és szorosan összefügg a szeretettel, amit mi emberek főként egymással való kapcsolatainkban találunk meg. Életünk legfontosabb érzései közé tartozik a szerelem, vagy a barátság érzése, amit legbelül a szeretet táplál.

Itt meg kell, hogy álljak, mert erre nem lehet mit mondani. Nem kell tovább gondolkozni, mert az ismert, apró és igazából a mindenségben elenyésző létünknek értelmet találtunk. A szeretet mindenre képes, és mindent le tud győzni. Nincs kicsi, vagy nagy szeretet. Vagy van, vagy nincs. Sokféle fajtája van, rengetegféleképpen tud megjelenni, de ahol ott van, ott nincs nagy baj.

El kell tehát fogadnunk, hogy akármilyen bosszúsak, szomorúak, vagy dühösek vagyunk valamiért vagy valakiért, az életünk értelme a szeretet. Igyekeznünk kell gyarapítani és ápolni „Öt”. Mindenki ott van egy kevés, ami robbanásszerűen megnőhet, viszont sosem tűnhet el végleg senkiből, semmilyen körülmények között sem.

Bodnár Mihály
10.A

Ez itt az én hazám

(...) Magyarország, Nyírség: itt születtem. Itt kéklett fejem fölött a március, suttogott titkokat a fülemben a Sóstó, itt szólított nevemen a keleti szél, bölintottak felém Váci Mihály jegegyei a hosszú utak mentén. A Tisza hajjainak fodrozódása tűnik a szemembe, A Móricz-novellák nádfedeles házai, a „karóba húzott köcsögök” (Ratkó József) rajzolata látszik a lelkemben. Itt vagyok otthon. (...)

„Haza, nemzet és nyelv három egymástól elválaszthatatlan dolog.” Igaza van Kölcseynek, s nem véletlenül üzeni ezt unokaöccsének és az egész utókornak: akiből hiányzik a magyarságtudat és a magyar nyelv szeretete, az híján van a hazaszeretethez is. Miért van az, hogy a háromszínű kokárda viselése mára nem a nemzeti tudat, az 1848-as forradalomra való emlékezés, hanem a politikai hovatartozás jelképe? Tényleg „ciki” viselni Petőfiék jelvényét? S ha megkérdeznék az iskolásokat, gimnazistákat, vajon hányan tudnák elmondani a Himnuszt, a Szózatot, a Nemzeti dalt? Hány ajakon zendülne fel Erkel Ferenc Bánk bánjából a „Hazám, hazám” kezdetű ária? S akár a felnőttek körében is: hányan tudnák felsorolni az aradi tizenhárom nevét? Sajnos egyre kevesebben...

(...) Hinnünk kell, hogy ma is léteznek Széchenyik, Kossuthok, Jókaiak, akiknek még fontos az, hogy mi légyen a haza sorsa. A mi feladatunk, hogy nyelvünket és történelmünket megőrizzük magyarnak, s hogy unokáink még ismerjék a hazaszeretet csodálatos érzését. Oly sokszor hallani a házba toppanóktól: „hazaértem”. Ugyan! Csak itthon vagy. Az otthon fiktív hely, ott van, ahol megértenek, ahol szeretet, nyugalom, béke vár. A hazád: Magyarország. Örök. (...)

Milyen igaz a mondás: szívet cserél az, aki hazát cserél. A szív maga az emberi lélek. A lélek pedig az ember. Ha valaki hazát cserél, soha többé nem tud önmaga lenni.

Magyarország. Az én hazám. Szívembe zártam örökre. Az én szívem, az én lelkem; én magam.

Szeresd a hazádat, s legyél mindig önmagad!

Birtók Lili
10.A

Századok hazaszeretetről

A két nagy idősík: az emberöltő és a társadalom fejlődésének ezredei egyaránt befolyásolják a hazaszeretet fogalmának átalakulásait. S mivel irodalomról van szó, a lélek azon szenvedélyéről, hogy fellángolásait s gondolatait anyagivá lényegítse (így a művekből a társadalom más tagjai is okulnak), az átfedések száma végtelen. A felfedezőit olyan izgalommal kecsegtet, mint Kolombusz újvilági kalandjai.

Az antik polihisztorok nemzettudásának kora leáldozott az ókorral; a sötét középkorban nem a közös származás, hanem a vallás lett a legerősebb kapocs. A versek, zsoltárok csak Krisztusnak szólhattak, s a háborúkat a különböző hitbéli meggyőződések szították. Ha az első magyar nyelven íródott műről kérdeznék, egyből füledbe cseng: „Valék siralom tudatlan / Siralomtól süppedek / Bútol aszok, epedek.” (Ómagyar Mária-siralom, XIV. sz.)

A XV. században a reneszánsz múzsák a szentek helyére lépnek, a feltűnik Petőfiig az egyetlen világhírűnek számító költő. Janus Pannonius felveszi hazája nevét, s kérkedve üzen sikereiről: „Eddig Itália földjén termettek csak a könyvek / Most Pannónia is ontja a szép dalo-

kat. / Sokra becsülnek már, hazám is büszke lehet rám, / Szellemem egyre dicsőbb, s általa híres e föld!” (Pannónia dicsérete). Ferrara és Genova művelt diákja már magyarnak vallja magát, akár az őt követő Sylvester János, Bornemisza Péter, s a végvárok vitéze, Balassi Bálint. Mikes Kelemen kétszázhét levéllel siratja a hazát, melytől elszakították. A török és Habsburg fennhatóság idején nemcsak szavakkal, tettekkel kellett szolgálni-dicsérni a hazát. „Nem írom pennával, / Fekete téntával, / De szablyám élivel, / Ellenségem vérivel / Az én örök híremet.” – veti papírra a kor legjellemzőbb hitvallását Zrínyi.

A következő jelentős eszmerendszer – a polgárosodás hiánya miatt – csupán a XVIII. század harmadik harmadában érte el hazánkat. A felvilágosodás idején az irodalom a társadalmi fejlődés eszközüvé avanzált. Száz számra születtek a műfordítások és magyarítások. Kazinczy hirdeti nyelvújítási programját, megszületik a „fentebb nem” s a „mindenekhez szól”. A megújult magyar nyelv lehetőséget teremt friss művek születésére, megjelenik az eredetiség követelménye. A francia forradalmat dicsőítő Bessenyei-verseket felváltják Berzsenyi honért aggódó szavai: „Romlásnak indult, hajdan erős magyar! / Nem látod, Árpád vére miként fajul?” (A magyarokhoz I.). a reformkorszak táján egyre nő az érdeklődés a nemzeti hiúságot serkentő drámák iránt, megszületik a Bánk bán, A tatárok Magyarországon. Vörösmarty megírja a honfoglalás-eposzt, a Zalán futását. A haza sorsát féltő, örök érvényű – a jere-miádokra épülő költemények, Kölcsey Ferenc Hymnus – A magyar nép zivataros századaiból című verse, s Vörösmarty Szózata. A magyar nemzet immár büszkeséggel tekint majd’ ezeréves múltjára, s a szabadságharc idején Petőfivel megszületik a hazafiság klasz-szikus mintaképe.

Ady s generációja már világpolgár, Párizs tornyaiából kicsiny pusztának látszik a magyar föld, viskónak a paloták. Itt a „kúnfajta, nagy szemű legényeknek” is torkára forr a szent, szép ének – hirdeti szomorú göggel Európa szerte Góg és Magóg fia. Persze, ekkor is akadnak Kosztolányik, hogy az orrára koppintsanak a túl heves elszármazottaknak.

Az első világháborút lezáró trianoni békeszerződés számos területet szakított el az anyaországtól. Ám a fájdalmas esemény különös, új ízzel gazdagította a magyar irodalmat. A ha-

zájuktól elszakított írók, költők a legszebb művekkel siratták Erdélyt (is). Wass Albert regényei örökké belénk vésték mind az Urszu varázsos tavaszát (A funtinelli boszorkány), mind a versailles-i döntés következményeit (A tizenhárom almafa). Reményik Sándor, a megtört-ségben is méltóságteljes hazafi szavaival szól hozzánk: „Eredj, ha tudsz / (...) / Itthon maradok én! / Károgyva és sötéten, / Mint téli varjú száraz jegenyén. / Még nem tudom: / Jut-e nekem egy nyugalmas sarok, / De itthon maradok. / (...) Az idegen vérben leszek méreg, / Miazma, láz, lappangó, rút féreg, / de itthon maradok.” (Eredj, ha tudsz!)

A XX. század költői előtt az összes korlát leomlik – legvégül a rendszerváltással –, elérkezik a teljes művészi szabadság kora, úgy átkozzák vagy dicsérik a hont, ahogy nekik – és a fizetőképes közönségnek – tetszik. (Más kérdés, hogy ez vajon nem nagyobb szolgátság?) Ám azt sem lehet elfeledni, hogy ugyanez a század hozta a nacionalizmus virágkorát – Hitler pedig leckét adott abból, hogy ez mivé fajulhat.

„A hazaszeretet egyike a kebel tiszteletre legméltóbb szenvedelmeinek, de sok kíváncsítik, míg annak tiszta birtokába juthatunk.” – mondja Kölcsey, s igazsága ismerős, hisz „aki dúdás akar lenni, pokolra kell annak menni”. A gyermekek az anyák napi csokorral fejezik ki kötődésüket, ám még csak szüleik iránt. Aztán lassan cseperednek, láznak, oly’ mindegy, hogy menni akarnak vagy maradni, kalandvágyuk és ragaszkodásuk is a nőnek, a férfinak, a hivatásnak szól. Az igazi hazaszeretethez vándorolni kell vagy országhatáron innen s túl, vagy a lélek bugyraiban. Végül a magány, düh és beletörődés után haza kell indulnunk, s ekkor már „A falvak kitérnek előlünk / és félre állnak a kapuk. / Elébük jön a messzeség, és / megtántorodva visszafut.” (Pilinszky János). Aki így nyeri vissza (meg?) hazáját, az nehezen fogad be bárkit is. Egy ez azon nehezen összekuporgatott válaszok közül, melyek arra bátorkodnak felelni, miért nem hagyod az idegent a te földeden otthonra lenni. Salamon Pál így ír: „Mert nem a közös megpróbáltatás, még csak nem is a közös győzelmek, hanem a közös bűnben való osztozás a legerősebb kapocs. Ha ebben nem osztozol, harmadízigen is idegen maradsz.” Nem is kell messzire menned, hogy bizonyosságot szerezz: nézz csak magadba, te is rettegysz – idegenkedsz örökké mindenkitől, aki bármiben is különb.

Ám az arra tévedő vándor ítélete örökös bizonyítvány mind a nemzetről, mind az országról. Magyarország sose látta szívesen azt, akit idevetett a sorsa, s ami a legfájóbb, hogy erről századok tanúskodnak. Még ma sem fogadják be a cigány költőt, aki a legékesebb magyar nyelven zengi keserédes szerelmét: „Táncokkal szíjazta arcunkat/ e földhöz az idő; e csontokkal kártyázó / Temetőhöz ráncokkal kötött / (...) Ideszülettünk virággyökerek étkéül.” (Bari Károly)

„A hazaszeretet hordozza a nemzet hivatását és ösztönző erőként segíti azt (...) Ezért gondoznunk kell mindazokat a bennünk levő – testi és lelki – készségeket, képességeket, amelyek ennek kifejlődését és megerősödését szolgálják.” (Sipos Gyula) Ám ez mind kevés, ha nem ér-

tünk a XXI. század nyelvén, s olybá' tűnik, mi sosem fogunk! Harcról beszélünk, mikor a háborúk ideje lejárt, mikor „hazát nemcsak hű / karddal, hű hüvellyel / is lehet szerezni” (Kányádi Sándor). Elhisszük mellveregető hazafi politikusainknak, hogy az ország egyik fele magyar, a másik hazaáruló, s csak a betolakodónak vélték ellen fogunk össze néha. „Ősöm ősödnél / ősebb, / hősöm hősödnél / hősebb, / törzsem törzsednél / törzsebb.” (Kányádi Sándor) – mormoljuk, mintegy önigazolásként. Elfeledjük, hogy az lesz a miénk, amit magunkba fogadunk; tagadjuk a kereszténységet az ősmagyar vallásra hivatkozva, a Nyugatot, mert elhagyta az Istent. A cigányokat, mert sötét a bőrük, a kínaiakat, mert az övék világos.

Mégis, úgy nézek a nemzetemre, mint Kányádi a magyar nyelv andalító mellékneveinek, durrogó-zörrenő-csattogó igéinek felkent papja Kolozsvárra: „nekem az ég régen is kék volt, / ha kék volt / borúsnak mért mondanám most / s nagyon szerettem ezt a / már nem-szeretem várost/ nekem a jó régen is jó volt, / ha jó volt, / mért mondjam utólag rossznak / csapjak

fől én is buzgó,/ megkésett panaszosnak?” Magyar vagyok, de sose a nagy, dicső magyar szavakat szerettem igazán. Csak az aprókat, mint amelyeneket az apám írt anyámnak még gimnazistaként, s ha mondjuk franciák lettek volna, lett volna akkor szerelem, ami az arc-en-ciel-re elég ügyes rímet talál? A rainbow és a girl se csengnek össze úgy, mint a szivárvány és a lány. Vajon megszülettem volna? S ha betévedek egy párizsi könyvesboltba, kezembe akad egy József Attila összes, tudni fogom, hogy a slovagne nostalgique olyan messze van a méla tóttól, mint Makó Jeruzsálemtől (lám, ez is magyar mondás...). Hogy is tartozhatnék máshova, jobban termő földek, bölcsőbbek országába? Így már „Bárminő színben jelentse / Jöttét a vándor szerencse”, kicsiny országom, úgyis újra meg újra hazajön majd a fiad!

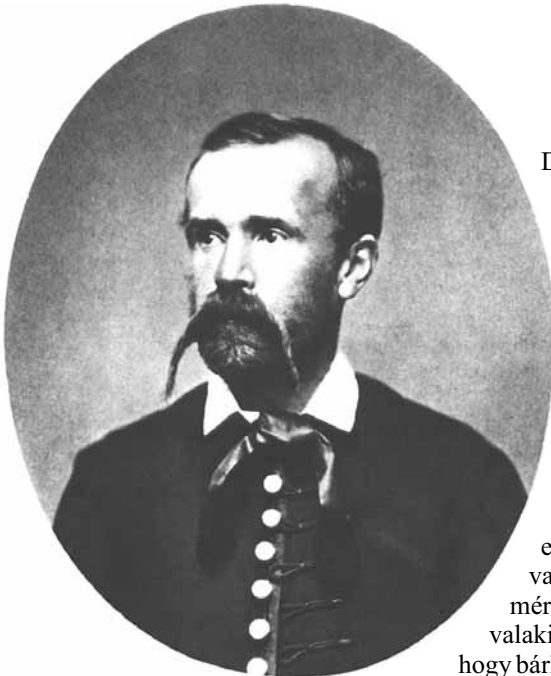
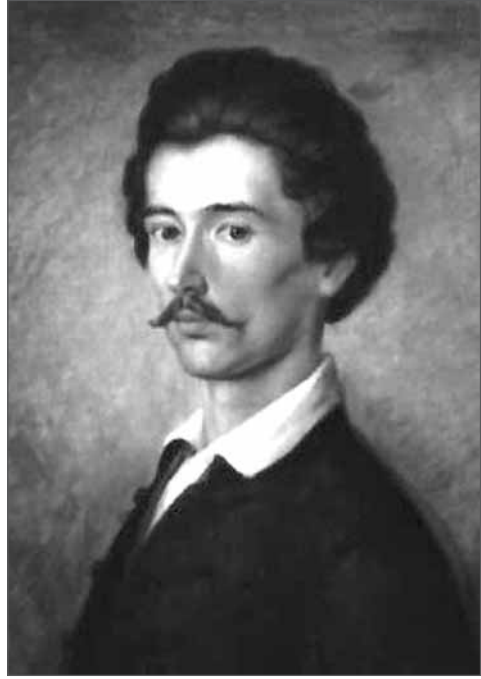
Gucsá Magdolna

10 .D

Egy gondolat bánt engemet...

A képváltás gyorsasága is felerősíti a vágyott halál hirtelenségét. Ez a rész számomra olyan hatást kelt, mintha a költő elméje elsötétített kis termében nézné saját képzelete diavetítését. Csak ezután válik filmszerűvé a képsor, innen kezdődik a valódi látomásrész, amely már nem egyéni vonatkozású. A nemzeti forradalom ihlette filmrészletet egy magasabb rendű célra, a világszabadság elérésére is kiterjeszteni. Az átfogó, dinamikus, poros és zajos nagytotal után ismét ráközelít a költőre. Ez a visszatérés erősíti meg a személyes vonatkozás fontosságát a műben.

*Sipos Roland
II.D*

Kinek a tragédiája?

(Az ember tragédiája)

... persze ez korántsem ilyen egyszerű. De igen. Nem! Dehogynem! Az ember csak vitázik. Önmagával. Az élettel. Istennel és Ördöggel. Az elérhetetlen után nyújtózkodik. Egy örökkévalóságon keresztül. Az emberbe, mint egy kavargó üveggömbbe belesűrítethető a világ-egyetem. Egy emberi lélek rágódásai szétteríthetők a világegyetemen. Ennek egy részlete a Tragédia. Ennek egy részlete az én, a te, az ő Tragédiája. (...)

Mindenki igaza lehet igazság. Minden igazság lehet hamis. Elmélkedhetünk bármiről, mindig lesznek érvek és ellenérvek. Nem az érvek tesznek igazzá valamit. A hit. Talán ez az igazság egyetlen mércéje. Rendíthetetlen hite viszont csak egy valakinek van. Lucifer rendíthetetlenül hiszi, hogy bárki hite megrendíthető.

És Ádám? Ádám küzd. Talán egyszer megtanul boldog lenni.

És Lucifer? Változatlanul remekül szórakozik.

És Isten? Nem. Ő nem az a szemüveges, szakállas bácsi. Azt hiszem, Isten leginkább a „nem adom fel” és a „minden jóra fordul” és a „mégiscsak szép az élet”. Isten az, amikor valami szép elfeledtetni a fájdalmat, mikor megint eljön a tavasz, mikor eszébe jut az embernek, hogy a jövő még egy csomó szépséget tartogat. Isten egy kérdőjel és két pont.

Az élet. Az ember tragédiája?..

Szilvási Virág
11.D

Éva, az ezerarcú nő

Tehát igazolódik az idézet, „mézből és méregből” lett összeszűrve a nő, így életet, de halált is jelenthet egy férfi számára. (...) Éva termékenységevel önkéntelenül, küzdés nélkül is biztosítja az emberiség jövőjét, amiért Ádám az egész történet során izzadságos munkával dolgozik. (...) Éva érdemei közé sorolhatjuk Lucifer legyőzését is. A nő diadalt arat a semmi felett, akár csak Isten; betölti az űrt érzelmekkel áthatott lényével... Végül ő lesz a híd az angyalok és az emberek között, így kicsit feministán hozzátehetjük, a nő a férfi fölé emelkedik, és mint első filozófus közelebb kerül az éghez, mint az, akiből teremtették.

A nő Madách szemszögéből nézve gyenge, mert nem tudja visszautasítani a kor bűnét. Az eszmékkel együtt változik, mint egy virág lengedezik a szélben, hol hervadtnak, hol kivirulva.

Csorba Kitti
11.D

* * *

Éva nem egyszerűen élettárs. Kétarcú, mit a természet maga, azt is jelképezi. Éva a középpont, minden körülötte fordul meg, ő a homályos ősi ösztön, a természet szava az emberben, mely semmi mást nem akar, csak élni, szemben a szellem minden szándékával. Az ideák mullandóak, az élet azonban örök. Ezt képviseli Éva a drámai költeményben.

Csabai Szabina
11.C

Drámaazáró halálok

A halál az, ami egyszer mindent megszakít. A születés után ez az egyetlen esemény, amit az ember nem kerülhet el, bekövetkezésének idejét sem ő határozza meg. A születés és halál közötti idő maga az élet (furcsa, hogy ezt a megfoghatatlan dolgot tulajdonképpen ilyen szűk keretek közé lehet szorítani...), melynek alakulásáról az ember dönthet. Ettől az „alakulástól” függ, hogy mit jelent a halál az egyén számára: megváltást, megvilágosodást vagy közbeszakít valamit. (...) A halál bekövetkezésének lehetőségei sokkal gazdagabbak, mint a születésé. Az emberek gondolata gyakran forog e körül, aminek oka lehet az a misztikum, ami tényét és az azutáni világot övezi. Irodalmi bemutatása ezért sokszínű, izgalmas.

Nádasi Eszter
11.D

Ady Endre: Az Úr Illésként elviszi mind...

Ebben a műben Ady újabb ars poeticájával ismerkedhetünk, melyben prófétaként, szellemi vezetőként, valamint Isten leghűségesebb szolgájaként, hirdetőjeként jelenik meg. Ady meghatározza a kiválasztottság okát, felfedi az egyértelmű jeleket, melyeket Isten küld a kiválasztottaknak: „sújt és szeret”. Ez magában hordozza a prófétai szerep visszásságát, mely örömteli, mert célja van, mert nemes ügyért harcol, de kínzó is, mert a gyarló nép körében kell a feladatot teljesíteni. A babékoszorú mellett töviskoszorú terem, melynek viselése isteni erőt kíván. (...) Az Illés-nép a magasba tör, a szellemi, lelki élet csúcsaira hág. Ezért törekszenek a földi élet legmagasabb pontjait megközelíteni (Himaláják), ahol Istenhez a legközelebb az örök „tél” által végtelen időkre fennmaradhatnak. (...) Érezni lehet a próféták kirekesztettségét. A földi életen túlnőttek, de az isteni magaslatokat nem érhetik el, hiszen az emberi természet földhözragasztó vonzásában élnek. Őket a legkiszámíthatatlanabb, égi és földi bálványt nem ismerő, láthatatlan erő, a „sors” irányítja. Így céljuk már eleve el van rendelve. (...) Az ellenpontozás következetes, ehhez még szinesztézia is társul: „Gonosz, hűvös szépségek felé”, mely tovább növeli azt az érzést, hogy a kiváltságos nép egy esztelen hajzában a veszte felé rohan.

*Füle Judit
11.D*

* * *

Láthatjuk, hogy egy ponton a szekér megáll, ott ahol a „tél örök”. Vajon mi lehet az oka, hogy az Illés-nép nem képes beteljesíteni a sorsát, hogy megáll ég és föld között, kétségek és szélsőségek között. Az örök tél talán a küzdelmes élet jelképe. A télben, a hidegben a puszta létét is meg kell küzdeni. Megjelenik az egyedüllét, a magáramaradottság. „Himaláják jégcsúcsain” – Olyan hely ez, ami kemény küzdelmekkel teli, ahova nehéz eljutni, és ahonnan már csak egy lépés lenne a magasabb szintű lét. De valami mindig a földhöz köti, amit pedig már kinőttnek lát, és szárnyalna tovább, de nem lehet, és ez azt idézi elő, hogy folyamatosan két világ között kell ingáznia. (...) Dinamikussá teszi a verset a „tüzes” jelző ismétlése. A negyedik versszakban ott van az „izzik” szó. Ellentétpárként jelenik meg a tűz és a jég. Korábban is találtunk már ellentétekre példát, úgy mint „sújt és szeret”, „ég s föld”, „gonosz” – „szépség” illetve „szív” és „agy”... Mintha a költő lenne, aki hajtja és visszatartja önmagát. A „jégcsapos” agy megtorpanást sejtet, míg az „izzó szív” az, ami előre hajtja. E két elem párharcra, a tűz és a jég viaskodása határozza meg a költő életét. E folyamatos küzdelem és örök nyugtalanság.

*Hory Gergő
11.D*

ÉRETTSÉGI DOLGOZATOK 2005/2006

ÖSSZEHASONLÍTÓ ELEMZÉS

A magyar irodalom két nagy magány-versét olvashatja az alábbiakban. Miként idézi meg Vajda János és Juhász Gyula alkotása a felejtés és emlékezés kettősségét? Miben közös és miben tér el az emlékezés megjelenítése a két műben? Összehasonlító elemzésében mutassa be a hangnem, a szerkezet és a képpalkotás jellemzőit!

Vajda János (1827–1897)

Juhász Gyula (1883–1937)

Vajda János: *Húsz év múlva*
(*Gina emlékkönyvébe*)

Mint a Montblanc csucsán a jég,
Minek nem árt se nap, se szél,
Csöndes szívem, többé nem ég;
Nem bántja újabb szenvedély.

Körültem csillagmiriád
Versenyt kacérkodik, ragyog,
Fejemre szórja sugarát;
Azért még föl nem olvadok.

De néha csöndes éjszakán
Elálmodozva, egyedül –
Múlt ifjuság tündér taván
Hattyúi képed fölmerül.

És ekkor még szívem kigyúl,
Mint hosszú téli éjjelen
Montblanc örök hava, ha túl
A fölkelő nap megjelen...

(1876)

Juhász Gyula: *Anna örök*

Az évek jöttek, mentek, elmaradtál
Emlékeimből, lassan, elfakult
Arcképed a szívemben, elmosódott
A vállaidnak ive, elsuhant
A hangod, és én nem mentem utánad
Az élet egyre mélyebb erdejében.
Ma már nyugodtan ejtem a neved ki,
Ma már nem reszketek tekintetedre,
Ma már tudom, hogy egy voltál a sokból,
Hogy ifjuság bolondság, ó, de mégis,
Ne hidd, szívem, hogy ez hiába volt,
És hogy egészen elmúlt, ó, ne hidd!
Mert benne élsz te minden félrecsúszott
Nyakkendőmben és elvétett szavamban
És minden eltévesztett köszönésben
És minden összetépett levelemben
És egész elhibázott életemben
Élsz és uralkodol örökkön, Amen.

(1926)

Mit jelent egy férfi számára a szerelem? Milyen hatásokat kelt, és meddig tart? Ezekre a kérdésekre keresi a választ Vajda János Hűsz év múlva és Juhász Gyula Anna örök című verse. Ezen költemények szerzőik belső vívódását ábrázolják. Nagy küzdelmek árán sem sikerült legyőzniük az újra és újra feltörő, melengető emlékképeket.

Vajda János műzsája Kratochvill Georgina volt, akihez őszinte szerelem fűzte. A Gina-versek egyik legmeghatóbb darabja a Hűsz év múlva, amely a kezdeti hidegséget követően elének tárja a kísértő szerelem legvastagabb jeget is megolvasztó érzését. Juhász Gyula törekvése is sikertelen marad, az emlékek kíméletlenül felzaklatják. Az ő ihletője Sárvári Anna, a híres szöke színésznő, aki valójában méltatlan volt erre a szívből jövő, őszinte szerelemre. Kapcsolatuk beteljesületlen maradt, a költőben mégis örök, gyógyíthatatlan sebeket hagyott.

Vajda a Montblanchoz, Európa legmagasabb hegycsúcsához hasonlítja magát. A hegycsúcs elérhetetlen magassága, hihetetlen magánya, a környezet ridegsége, a természet kegyetlensége, a szünni nem akaró hideg csodálatosan kifejezi a művész léthelyzetét. Az örök hó birodalmában a jég megvédi szívét a további csalódásoktól, ugyanakkor kizárja életéből a napsugarakat, a meleget, a szerelmet, a mások szeretetét. Csöndes magánya így nélkülözi a szenvedélyt, az őszinte, tiszta érzéseket. Az erkölcstelen úton szerzett élvezeteket pedig határozottan elutasítja, pedig a hozzá közeli csillagok versenyeznek kegyeiért. Igazi értéket számára csak Gina képvisel, akihez azonban ezek a kacér nők nem is hasonlíthatóak.

A nyugodt hangnem, a megrendíthetlenség uralkodik Vajda versének első felében, akár csak az Anna örök című költeményben. Juhász Gyula versében azonban ez csak látszólagos, hiszen a sorok szótagszáma változik, sorátlépéseket, azaz enjambementeket láthatunk az első szerkezeti részben. A múlt idő a megnyugvást, a kedves alakjának végleges eltűnését igyekszik bizonyítani. A tagolatlanság, a versszakok hiánya, a szabálytalan rímelés és a későbbi tartalom azonban meggyőzi az olvasót arról, hogy a költő lelkiállapotát a zaklatottság, a feszültség jellemzi. A kedves képe elmosódva bár, de megjelenik, míg Vajdánál csak az ártatlan, fehér hattyú képéből következtethetünk Gina jelenlétére. Idilli hangulatot teremt a hattyú a tisztaságával, amely szemben áll a csillagok kacérkodásával. Az elszállt ifjúság gondtalan képét alliterációval teremt meg a költő. A madár és a jég fehérsége pedig összekötő kapocs a szerelmesek között.

Juhász Gyula költeményében a „Ma” szó jelzi a jelen időbe való átlépést, az új szerkezeti egység kezdetét. Ismét saját érzéseinek legyőzése a célja. Őszinte érzelmeiről tanúskodik, hogy valaha Anna láttán reszketés fogta el, a nevét sem tudta izgalom nélkül kiejteni. Minden erejével arra törekszik most, hogy el tudja hinni, hogy mindez már a múlté, hogy a régi lobogás egy komolytalan diákszerelem volt. A „mégis” szóval azonban az eddigi látszólagos nyugalom is végleg eltűnik a vers soraiból. A felkiáltójel nyomatékosítja, hogy lelke képtelen elhinni az Anna iránti érzések valótlanágát. A „ne hidd” kétszeri megjelenése is ennek alátemásztására szolgál. A múzsa iránti érzések a felszínre törtek, a szerelem örökkévalóságát hirdetik.

A fordulat Vajda János versében a „de” kötőszóval következik be. Itt azonban nem változik meg az igeidő, a hangnem is nyugodt marad, az emlékképek harmóniát sugároznak. A „néha” szóból következtethetünk arra, hogy ez nem egy hirtelen, robbanásszerű lelki tehetétel, hanem egy már-már megszokott állapot, amelyet a hosszú, csöndes téli éjjelek váltanak ki a költőből. Amikor a magány, az örök hó elviselhetetlenné válik, akkor menekül Vajda a tiszta, melengető érzések kiváltójához, Ginához. Ő az első és legerősebb boldogító emlékkép Vajda szívében, aki a fölkelő nap sugarainak segítségével képes áthatolni a Montblanc jégburkolatán. Ekkor a rideg szívben valami ismét lánggra kap, de már nem olyan fékezhetetlen erővel, ahogy húsz évvel ezelőtt. A költemény nyugalmat árasztó hangneme, a békés múltidézés hangulata változatlan marad.

Vajda versének harmonikus hangnemét a szerkezet is tükrözi. Szabályos négysoros versszakok követik egymást, minden sor nyolc szótagból áll. Az első versszakban bokorrim található, később a keresztrímek válnak uralkodóvá.

Az Anna örök című versben a felkiáltó mondatról kezdve egyértelmű feszültségnövekedést tapasztalhatunk. Részben a szóismétlés, az „és” szó többszöri használata váltja ki ezt a hatást. Anna emléke egész életére rányomja bélyegét, ezt jelzik a „minden” és az „egész” szavak. Juhász Gyula létét elhibázottnak véli, hiányzik belőle a mindennek értelmet adó szerelem. Elszalasztotta a kínálkozó egyetlen lehetőséget, hagyta, hogy a szöke színésznő hangja végleg elshanjjon. Pedig ő képes lett volna kivezetni a költőt az élet sűrű, sötét erdejéből, a fojtogató magányból.

Mindennapi életének minden tevékenységét kísérti ez az elhibázott döntés. Nyakkendője félrecsúszik, elvétí a szavakat, a köszönést, összetépi a leveleket. A befejezés az „Ámen” szóval visszautal a címre, ez is az örökérvényűséget jelképezi, ünnepélyessé teszi a hangnemet, isteni magasságba emeli Anna alakját.

Emlébtársainkkal folytatott kapcsolataink egyike sem múlik el nyom nélkül a szívünkben. Az emlékek feltörése olykor elkerülhetetlen. Ilyenkor a régi sebek újra felszakadnak, és rádöbbenünk, hogy soha nem is fognak teljesen begyógyulni.

Szigeti Lilla
12.d

* * *

Az ember életét tömérdek esemény, hatás, érzelm színesíti. Mindig vannak új emberek, akik belépnek az életünkbe, és vannak, akiknek elhomályosult alakja elhagyja emlékezetünket. Senki sem szeret felejteni, ezért minden ember görcsösen próbálja megragadni az emlékezet folyóján tovaúszó eseményeket, embereket. Sokan naplót vezetnek, vagy fényképeket gyűjtenek. Az igazság azonban az, hogy a felejtéstől nem kell tartani. Életünk meghatározó történései, személyei belevésődnek szívünk márványtáblájába és ez kitörölhetetlen emlékké válik. Ha valamely név csupán homokba íródott és elfújja az idő szele, azért fölösleges bánkódni. az igazán lényeges dolgok kitörölhetetlenek...

Vajda Jánost a felejtés, mint ahogy Húsz év múlva című művében írja, jéggé fagyasztotta. Talán a hosszabb eltelt idő miatt, az élet hétköznapi dolgai nem juttatják eszébe a szeretett nőt, csak ha elvonul a világtól, a békés nyugalomban dereng fel neki szerelme. Gina után olyanná vált, akár a Montblanc jégtakarója. Hidegen, ridegen, magányosan éli életét. Nemcsak Ginát felejtette el, hanem a szeretetet, a szerelmet, a szenvedélyt is. Minden melengető emberi érzés kifogyott belőle, és ezeket már nem lehet feléleszteni.

„Csöndes szívem, többé nem ég;
Nem bántja újabb szenvedély.”

Hiába a körülötte kacércsókoló fényes csillagmiriád, mely kecsgetetően csábítja. Minden melegséget kitörölt magából, elzárkózik mindenfajta szenvedélytől.

Van azonban egy reményt adó napsugár, mely mindig fel tudja olvasztani ezt a jéggé vált szívet. Gina emléke, akár a napsugár beragyogja szívét. Amikor a világ nyüzsgő zaja lecsendesül és beköszönt a békés éjszaka, Vajda elvonul magányába és felidézi a kedves alakját. Magányosan, emlékeiben kutatva, álmodozva emlékezik szerelme hatyúú képre.

Ezzel szemben Juhász Gyulának a nap minden percét kitölti az emlékezés. Bármely pillanatban, más számára teljesen jelentéktelen dologról is kedvese jut eszébe. Bár nincs mellette, mégis résztvevője életének. Anna hiánya érezteti vele élete elhibázottságát, magányát. Egyedül kell végigmennie a hosszú úton és csupán egy emlék lehet a társa. Ez a tény, akár egy végérvényű isteni ítélet uralkodik élete felett. ...

Alexa Ildikó
12.d

ÉRVELÉS

Az alábbi szöveget Umberto Ecótól idézzük, *A rózsza neve* című nagysikerű regényéhez írott széljegyzetéből.

Olvassa el figyelmesen a szöveget! Fejtse ki véleményét Eco gondolatairól! Érvelő esszéjében irodalomolvasóként fogalmazza meg, miben ért egyet és miben cáfolja a regények címadásáról írottakat! Kifejtésében értelmezzen legalább három-négy magyar és/vagy világirodalmi példát a mű címe és az olvasó várakozása szempontjából! Írásának adjon címet!

„A szerző nem értelmezheti a saját művét, hiszen éppen azért írt regényt, hogy az maga gerjessze az értelmezéseket. Csakhogy e nemes szándék megvalósításának már az is mindjárt útját állja, hogy a regényhez címet kell választani.

A cím sajnos máris az értelmezéshez ad kulcsot. Nehéz ellenállni az olyan címek sugallatának, mint a *Vörös és fekete* vagy a *Háború és béke*. Leginkább a *Copperfield Dávid* vagy a *Robinson Crusoe*-szerű címek vannak tekintettel az olvasóra, de azért a címszereplőre való utalás is jelenthet illetéktelen szerzői beavatkozást. A *Goriot apó* az olvasó figyelmét az öregapóra tereli, holott a regény Rastignac vagy Vautrin [...] eposza is. Talán a Dumas-féle tisztességes tisztességtelenség a legjobb, hiszen nyilvánvaló, hogy *A három testőr* valójában a negyediknek a történetét beszéli el.”

*Umberto Eco (1932–)
olasz regényíró, nyelvész,
esszéíró*

Címek világa vagy a sajátunk?

(Érvelés)

Mindig meglepődöm, amikor manapság betérve egy-egy könyvesboltba azt tapasztalom, hogy az írók címadási ötleteinek tárháza kifogyhatatlan, a legkülönbébb misztikus és rejtélyes című könyvek fogadnak. Szinte minden napra jut egy-egy új könyv kiadása, így a címek új feladatot is kapnak: reklámozni a könyvet, megfogni a vásárlót, felkelteni az érdeklődését. A címadás ezen módja újkeletű, a „klasszikusok” címei nem így keletkeztek, de kétségtelen, hogy közöttük is sok az eltérés.

Az ipari forradalom és a tudomány fejlődésének következtében alakult ki a felvilágosodás, amely során a művészetekben, a mindennapi életben és a politikában is megpróbálták alkalmazni a kor tudományos ismereteit, látásmódját. Akár tanulmánynak, életmódkereső értekezésnek is tekinthetjük a kor egyik legkiemelkedőbb alkotójának, Voltaire-nek az utolsó regényét, melynek címe: *Candide*, vagy az optimizmus. A felvilágosult tudósok, művészek, filozófusok az élet értelmét keresték, és ahogy e mű is, rengeteg „hogyan?” kérdést tettek fel. A regény címe sugallja számunkra, hogy a szerző kétféle látásmódot tart elképzelhetőnek: az optimizmust vagy a regény által képviselt *candide*-i pesszimizmust. A mű válasz Leibniz tételére, miszerint ez a világ a létező világok legjobbika, a címben a „vagy az optimizmus” a regény ezen válasz voltára utal. Tehát a felvilágosodás korában a címnek némi tudományos szerepe volt, a művek a filozófustársakhoz szóltak, és a címek egy-egy vitába való bekapcsolódást szolgálták.

A magyar regényírás kezdetei a magyar felvilágosodásig nyúlnak vissza, Kármán József Fanni hagyományai című művéig. Ezen epikai műfaj kiteljesedése azonban csak a romantika korában, Jókai Mór által jött el. Az arany ember című művének címe az idézetben is szereplő címszereplőre való utalást tartalmazza. Jellemző azonban e címre, hogy nem a főszereplő nevét említi, hanem egy, a műben többször is emlegetett tulajdonságát, amelynek jogossága igen csak vitás kérdéssé válik a regény elolvasása után. Számomra e cím több jelentéssel is bír, hiszen ez a bizonyos „arany ember” igen gazdag lesz, az „arany” szó a vagyonosságra is utalhat. Utalhat átvitt értelemben is Timár Mihályra, a többi szereplő által sokszor hangoztatott jóságára, ám utalhat az író kissé ironikus véleményére is, hiszen a rengeteg pénzt Timár nem tisztességes úton szerezte. Jókai ezúton véleményt fejez ki a címmel, ez „jelenthet illetéktelen szerzői beavatkozást”, ám ne felejtjük el, hogyan viszonyultunk a műhöz, amikor még nem ismertük. A regényt még nem ismerő olvasó valószínűleg az első két jelentésrétegre gondolhat a cím látán, így számára ez az „illetéktelen szerzői beavatkozás” nem tűnik fel, maga alkothat véleményt, és a címet utólag átgondolva nyugtázzhatja egyetértését vagy egyet nem értését az íróval.

Szintén a főszereplőre utal Kosztolányi Dezső Édes Anna regényének címe. A név beszél, az író véleményt nyilvánít. A már a címben nyilvánvalóvá váló írói rokonszenv a műben szintén megmutatkozik. A cím ismeretében várjuk a későn feltűnő „édes” lányt, aki egyszerűségével, különösebb igények nélküli életmódjával levesz minket a lábunkról. Nem csoda, ha ezek után a gyilkosság ellenére is felmentjük a lányt.

Móricz Zsigmond Árvácskájával hasonlóan járunk. A lány neve szintén beszél, Móricz sem rejti véka alá gondolatát róla, a kicsinyítő képző még a mű olvasása előtt megszereteti velünk szegény Állami Árvácskát, a kisregény hányattatott életű főszereplőjét. Kérdés persze mindkét mű esetében, hogy mennyire jogosak ezek a „beavatkozások”, mennyire fogadjuk el,

ha valakit meg akarnak velünk szeretettni. Miután azonban ez a rokonszenv a történet olvasása után is megmarad bennünk, elnézhetjük az íróknak, hogy ők is nyíltan szeretik főhősüket.

A főszereplő helyett a történetre, vagy a történet komikus esetleg tragikus voltára is utalhat egy cím. Tolsztoj Ivan Iljics halála a főszereplő életének elmúlására utal, Hemmingway Akiért a harang szól című művében a spanyol polgárháború áldozatai számára szól az a bizonyos harang.

A XX. század második felének címadási tendenciáját jól mutatják például a Dan Brown könyvek is, azonban nézzünk erre egy klasszikusabb, magyar példát! Szabó Magda Az ajtó című művében ez az ajtó átvitt értelemben, szimbólumként tekintendő. Az író Szeredás Emerencről szóló regényének nemes egyszerűséggel akár az Emerenc címet is adhatta volna, ám ezzel a választással nagyobb hatást ér el. Bennem, mint olvasóban az olvasás alatt végig fent tartja az érdeklődést ennek az ajtónak a meglétével. Az ajtó, amely egy titokzatos világot rejt, csak a mű végén nyílik ki. Többretegű szimbólum ez az ajtó: a titokzatosság, az elzárkózás, a misztikum, egyszeresmind Emerenc „megtestesítője”. E cím tökéletessége nem is marad hatás nélkül, nem csoda, hogy vonzza a műkedvelőket, s válik a regény Szabó Magda egyik sikerművévé.

Minden mű a címével együtt szerves egészet alkot. A cím az olvasót egy lehetséges járható útra rakja, amely segít rájönnünk a mű üzenetére. Ne felejtsük el azonban az idézet által képviselt álláspontot, azaz járjunk a saját utunkon, próbáljuk a címet „kikapcsolni” magunkban, és szánjunk a mű olvasása után némi időt egy kis töprengésre: mit jelent a mű számunkra címmel, s cím nélkül. Nem kell mindig egyetértenünk az íróval...

Koncz Gábor
12. A

* * *

Ha a címek sokoldalúságára keresünk példát, talán az egyik legmegfelelőbb Gárdonyi Géza nagyszerű alkotása, az Egri csillagok. A történet több szempontból vonzó lehet. Egyrészt azzal, hogy népünk történetének egyik fontos állomását, Eger ostromának történetét dolgozza fel az író, nemzeti tudatunkra hat. Másrészt a cím pontosan megjelöli a harc helyszínét, ami hiteltelenséget biztosít. De, hogy mitől lesznek Eger védői csillagok? Ennek a kérdésnek a megválaszolásához nem kell túl nagy fantázia. Az emberek, s világuk változik, de a csillagok örökre ragyognak az éjszakai égbolton. Ugyanúgy ragyognak „a történelem égboltján” azok a hősök, akik életüket adták a hazáért. Hőstettük biztosítja helyüket a magyarok legnagyobbjai között. A regény címét tényleg sokoldalúság jellemzi, egyszerre magasztos és ünnepélyes. Méltán lett a tavalyi év legsikeresebb regénye.

Esze Regina
12. B

ÍRÓDIÁK

Az Index-Kelet független megyei hírportál „Íródiák” elnevezéssel internetes diákújságíró versenyt hirdetett 2005 őszétől kezdődően, 2006. március 1-ig (a Víz emléknappjáig), melyre a megye középiskolái közül várták csapatok jelentkezését. A Krúdy Gimnáziumból Gucsa Magdolna, Polonkai Éva és Szilvási Virág nevezett a versenyre, és színvonalas írásaiknak köszönhetően a gimnázium, csapatban, első helyezést ért el a versenyen. Sikeres szereplésükhöz szívből gratulálunk. Az írásokból – a témagazdagságot jelezve – válogattunk.

Művészet

Jó napot kívánok. Azért... itt ... most..., hogy írjak valamit, amin el lehet gondolkozni. Ami ad valamit. Vagy ha nem is ad, de azért mégis... szóval értik.

Azt hiszem, nem jut eszembe semmi. Sőt, ez nem csak afféle szerény vélemény. Elfelejtettem. Jó napot kívánok. Így kezdődött volna a cikk. A többi dolog is ilyen egyszerű és őszinte lett volna benne. Bár... azt mondták, az emberek nem igazán kaphatóak az egyszerű és őszinte dolgokra. A szép dolgokat bonyolultnak kell elmondani, úgy, hogy nagyon kevesen értsék. Nem baj, ha nem értik. Tudják, hogy az a valami nagyon különleges, és ez jobb, mintha értenék. Ezt hallottam. Igaz, hát persze. Gondolat nincs sok a világon. Sőt. Az a jó írás, amibe olyan gondolat van befészkelve, ami más embereknek is eszébe jut. Akkor érdekli. Akkor segít.

Jaaaj. Kérem, ne haragudjanak! Kitaláltam legalább 2 A/4-es lapnyi anyagot tele mindenfélével, amiről talán elgondolkoznának... Mindent elfelejtettem. Most le kéne írnom. Elvégre én vagyok a cikk írója. Nem emlékszem. Jó napot kívánok! Így

kezdődött. Egy tehetségtelen képernyőre-firkálóról szól, aki nem tud cikkeket írni. Nem jutnak eszébe a szavak. Csak fekete pöttyökre emlékszik. Össze-vissza ír mindenféle összefüggéstelen baromságot, és közben egyre idegesebb, mert mindenki unni kezdi. Kísérteties, nem?

Képzeljék, találtam a síneken egy döglött macskát. Már lassan egy hónapja ott van, pontosan kettévágva. Már mint nem hosszában. Hanem... úgy... keresztben. Senki nem temeti el. Nincs hozzá gusztusuk. Nekem sincs hozzá gusztusom. Így pedig egyre bűdösebb és csúnyább. Eltelik még egy kis idő, és lassan teljesen elenyésszik. Csak a száraz csontváz marad. Az már nem is olyan gusztustalan. Eltelik még egy kis idő, és a kövek közé mállik. Tudják mi ennek a tanulsága?... Nem... Én nem tudom. Na és? Ez olyan borzasztó?

Hátha valakinek jelentett valamit! Talán feldereng egy emlék, ami már régen elhalványult.

Szépen lassan. Talán azt mondja, hogy vigyázz a macskádra, ha vasút közelében laksz. Talán azt mondja, hogy valami, ami most fáj, nemsokára már nem fog annyira fájni, és aztán még-annyira sem. Talán valaki macskává vált köztünk. Valaki mozdonyvezetővé. Tudják, én ezért szeretek ilyen történeteket mesélni. Ugye értik mire gondolok? Kérem bólogassanak, vagy valami! Nem? Tudják, akinek elmondom ezt a történetet, az általában nevet rajta. Nekem pedig rettenetes sírhatnékom támad ettől, gyorsan elbúcsúszok és otthon szomorú zenét hallgatok. Na például a zene az igazán jó dolog. Mindig. A zene mindig jó. Ez egy általános érvényű igazság. Mármost számomra. Az önök számára? Jó, jó, nem kérdezgetek.

Azt hiszem, inkább elmondok még egy történetet. Ez nem is igazán történet. Inkább egyfajta játék. Képzeljék el, hogy ez most direkt van így. Igen. Én nem felejtettem el, hogy miről akárok írni. Pontosán tudok minden szót, pontosan ezt akarom leírni. Játsszuk ezt! Nagyon rossz? Nem-nem! Lényege is van! Az a lényeg, hogy rájöjjenek miért írt valaki ilyen rettenetes cikket, ilyen rettenetes témában. Lehet, hogy mindennek célja, rendeltetése van ebben a cikkben, és pont attól lesz nagyon értelmes, és jó, mert direkt ilyen rossz. Na? Nem jó ötlet? Vajon mi lenne a mondanivalója az önök számára? Tudják mit? Ha ez egy rendes cikk lenne, még az is lehet, hogy olyan cikk lenne, amit csak nagyon kevesen értenek, de mégis szereti az olvasóközönség, mert nagyon különleges. Szerintem ez viccesebb lenne, mint a macskás sztori. Azt hiszem ez egyfajta ars poetica. Mármost, hogy „ki tudja kinek mit jelent”. Ez az én majdnem ars poetica. Bár én csak egy képernyőre-firkáló vagyok. Annak is rettenetes. Pocsék. Láttak már olyan képernyőre-firkálót, aki elfelejti az egész cikkét?! Aki elől megszökik egy cikk?! Akivel csak egy vézna kis „Jó napot kívánok” marad? Jaj.

Lehet, hogy nem is annyira összefüggéstelen baromság az egész... Megfordult már a fejükben? Nem tudom... Lehet, hogy mindenkinek jobb lenne, ha most azonnal abbahagynám. Nem is lenne befejezése.

Vagy mégis. Befejezésre mindig szükség van. Ott foglalja össze a szerző a műve lényegét, és mond még esetleg valami nagy bölcsességet is, vagy odabiggyeszt valami agyafúrt kis elmebökődő gombostű-gondolatot, ami még napok múltán is meg-megböködi az olvasó elméjét, vagy egyszerűen csak odaír valamit, mire az olvasó felsóhajt és így szól: aháá!! Szeretném, ha tudnék ilyesféle befejezéseket írni. De nem tudok. Csak ilyet tudok:

Szeretném, ha ez jelentene valamit önöknek. Ha keresnének jelentést abban, amit hallanak. És higgyék el, hogy nagyjából teljesen mindegy, benne van-e, vagy nincs, az a lényeg, hogy megtalálják. Így születnek a jelentések. Többé-kevésbé.

Lehet, hogy mindennek célja, rendeltetése van ebben a... „cikkbem”...?

Szilvási Virág
11. D

Mi van itt emberek?

Felkelni, iskolába menni, hazamenni, tanulni, gépezni, tévét nézni, aludni, felkelni, felkelni, felkelni.

Péntek este, gyors vacsora, buszra fel, buszról le, kocsmába be, kocsmából ki, kocsmába le, kocsmából fel, kocsmába fel, kocsmából le...

Vajon miért van az, hogy 14 év felett nem nagyon marad az ember 5 feles alatt?

Mégis mit csináljak egy olyan helyen, ahol van: 1. asztal, 2. szék, 3. pia?

–Igyá’!

Na persze ez nem így megy. Aki nem akar inni, az nem iszik. Vagy igen? A rossz társaság

befolyása, a gyenge jellem, lelki gondok, bla-bla! Gyenge jellem, az életcél, az elvek hiánya, vágyakozás a boldogság után?

Vagy ezek csak kifogások? Vagy tényleg embere válogatja? Nyeld!

Miből válogassak?

Nem, nem arról akarok beszélni, hogy ej-ej ez így nem jó, meg úgy nem jó, és ezek a mai fiatalok. És a züllés. És a lélek posványa. És amúgy is, hová halad a világ?... Vagy erről akarok beszélni?

Az a furcsa gondolatom támadt, hogy talán azért van így, mert nem tudunk jobbat kitalálni. Bár az is igaz, hogy nem sokban támogatja meg a kreativitást a most, meg az egy kicsit régebben. Meg a tévé. Meg a beton. Meg a műanyag. Meg a dübörgés.

Boldog az, aki elhiszi, hogy boldog.

Hő?

Játékfelhívás! Mottó: Ki tud meginni több baracklevet anélkül, hogy maga alá hányna? Lesz itt móka, kacagás, zene, tánc, heje-huja, vigasság, léggömbök...

Miért olyan lényeges, hogy más tudatállapotba kerüljek? Hogy ne tudjak magamról? Vagy hogy mást tudjak, vagy hogy ne is tudjak semmit?

Ezt is meg kell unni. Ha mást nem tudsz vele kezdeni. Vagy feldobni valamivel, és azt is megunni. 17 éves koromra kiégek, elvégre mi is a szép ebben az egészben? Nem túl vészes ez még, társadalmilag elfogadott, ha kinőttes jöhet is a "normális élet".

Dolgozhatsz, hazamehetsz, nézheted a tévét, ehetsz, ihatsz, megmondhatod a gyerekednek, hogy hogy is kell ezt csinálni...

Mi van itt emberek?

Élet.

Ezt ti sem gondolhatjátok komolyan!

Szilvási Virág

II. D

(Nézzetek) Világfalut – vagy amit akartok!

Tapintatosan, ugyanakkor nyomatékosan szeretném megkérni azokat, akik a valóság – „csalóság”- ki-be-mellé-rá-félre-be-szélő s-magyarázó show-k célközönségnek érzik magukat, hogy ettől a ponttól tovább ne- vagy csak felületesen olvassák a cikket. Nem nekik szól.

Tény, hogy fontos, talán a legfontosabb tömegkommunikációs eszköz a televízió. Sajnos annak eredeti funkcióit – miszerint hírközlés és nem csupán szórakoztatás – egyre könnyebben feledteti velünk a töménytelen gondolatpótló, ami belőle szól. Úgyszólván feleltetik velünk, mint sertésekkel a selejtes takarmányt.

Ki hallott, látott október 6-án, a nemzeti gyásznapon egyetlen megemlékezést is a híradóbeli há-

romperces kényszerbejátszásokon kívül? Ki hallott arról, hogy Rosa Parks, az amerikai polgárjogi reformok elindításában kulcsszerepet játszó nő, Martin Luther King kortársa, a mi-nap hunyt el? Számos, számtalan példát sorolhatnék még fel – feleslegesen – bizonyítandó a köztudott néptitkot: legtöbbször már réges-rég nem azért néz televíziót, hogy tájékozódjon, vagy információt gyűjtsön. Kíváncsi vagyok, hogy mikor érzük el azt, hogy legalább olyan komoly szórakozásnak tekintjük a tévénezést, mint az olvasást. Mert ma még csak rágó a szemnek, de gyakran el sem jut a tudatunkig az, amit nézünk.

Ezért is örültem meg annyira, amikor láttam Kepes András induló új műsorának az előzetesét. A Világfalu szórakoztató – és ami manapság igazán lényeges: könnyen emészthető formában vet fel fontos gondolatokat. A tizenkét-részes sorozat mottója:

„A világ nagy részén az emberek másként születnek, másként élnek, másként halnak, másként szeretnek, másként gondolkodnak, mint mi! Valami okuk talán csak lehet erre! Hátha lehet tőlük tanulni. Tucatnyi kultúra mindennapjait mutatjuk be a születéstől a halálig. Sőt, azon túl is.”

A műsorvezető minden hétfő este a nézőnek szegezi a kérdést: „Biztos benne, hogy helyesen él?” A válaszadást megkönnyítendő majd' mind az öt kontinens legkülönbözőbb (vallású és nyelvű, bőrszínű és életmódú) népeinek, népcsoportjainak mindennapjaiba enged betekintést. Sámánokétól főpapokéig, gyermekétől az aggokéig szerte a világon.

Természetesen itt is van mákszemnyi malőr. Mert mondjunk köszönetet érte, hogy egy kereskedelmi csatorna – név szerint az RTL klub – egy ilyen sorozatnak helyet szorított a sűrű napirendjében. De nagyot nem akartak kockáztatni. Az október óta vetített sorozat előtt főműsoridőben egy színvonal – és mondanivaló nélküli, ám 16 éven felülieknek szóló valóságshow-t vetítettek. Csak azok nézhetik meg a Világfalut – amelyen nincsen életkori korlátozás –, akik ébren tudtak maradni 22.30-ig.

Ennek ellenére szívből ajánlom mindenkinek. Szinte biztos vagyok benne, hogy a hátrálévő hat részben mindenki fog találni valamit, ami őt érdekli, hiszen a műsor őszinte, sokszínű és tartalmas.

Szeretném felhívni az olvasó figyelmét arra, hogy mennyire fontos tudatosan válogatni a műsorok között. Ez az egyetlen eszköz a kezünkben, amivel befolyásolni tudjuk a programok színvonalát.

Polonkai Éva
10. D

Nyílt levél egy akáckarón

Egy cseppet sem felemelő érzés, hogyha az erdőben leülök egy padra, éppen úgy ücsöröghetnék akár bármelyik stadion lelátóján is, ami a csikkeket és napraforgómag héját illeti. Mióta csak az eszemet tudom, a műanyagflakon-érelő tölgyesekhez és akácokhoz edződöm.

Kezdetben persze mindenki felháborodik a szeméttel teli erdőt látva. Aztán lassan-lassan megszokja, hogy ez az ország ilyen. Mások sem hőzöngenek, ha szemetet eldobáló gyalogosokat, autósokat látnak. „Miért pont én legyek az, aki felemeli a hangját?!” – kérdezik maguktól.

„Kitaszított” sors várt egy eldobott cigarettásdobozra is, amelyiket néhány napja fedeztem fel az erdő egyik útján eldobva. Az igazán bosszantó az volt, hogy néhány méterrel arrébb talált volna szemetest az üres doboztól megszabadulni kívánó hölgy vagy úriember. De ő mégis kényelmesebbnek tartotta az út közepére dobni a funkcióját-vesztett dobozt. Napokig figyeltem, vajon lesz-e valaki, aki felveszi, és beledobja a szemetesbe. Nem volt. Végül úgy döntöttem, magam veszem kézbe a dolgok irányítását.

Gyorsan gépeltem egy, a végletekig menően udvarias üzenetet, a papírt fóliatokba csúsztat-

tam, és kiszegeztem egy akáckaróra a lelőhely közvetlen közelében. Természetesen mindaddig féltve óvtam a begyűjtött „bűnjelet”, amíg, megkoronázandó a művet, a dobozt magát is alálapálhattam. Az üzenet szövege a következő:

„KEDVES BARÁTOM!
A MINAP, ERREJÁRTÁBAN, ÚGY TŰNIK, ELHAGYTA EZT AZ APRÓ,
SZEMÉLYES TÁRGYAT.
ÖRÖMMEL HOZOM TUDTÁRA, HOGY VOLT SZERENCSEM BELEBO-
TOLHATNI.
HA ÚJRA FELÉNK TÉVED, KÉREM, MINDKETTŐNK MEGELÉGEDÉ-
SÉRE VEGYE ÚJRA MAGÁHOZ.
ÜDVÖZLETTEL, EGY TERMÉSZETBARÁT”

Persze nem vártam, hogy az illető majd két kézzel fog kapálódzni, amíg észreveszem, és akkor majd töredelmesen bocsánatot kér. A levél nem elsősorban neki szólt. Azt szerettem volna elérni, hogy azok, akik erre járnak, elolvassák, és egy pár pillanatra elgondolkodjanak. Hogy a legközelebbi alkalommal, amikor az erdőben sétálva feleslegessé válik a kezükben egy műanyagflakon, eszükbe jusson, és megfontolják, hogy talán érdemes elvinni a következő szemetesig...

A papírlap és a doboz napokon keresztül érintetlenül függött a karón, majd egyszer csak a doboz eltűnt. Vajon mégis meghallgatásra talált a kérés?

Polonkai Éva
10. D

Ahogy Önöknek tetszik

(Értetlenkedő, szép üzenet a Rendezőhöz)

Színházban voltam. Hogy mit láttam, azt nem igazán tudnám érdemlegesen összefoglalni, de egy percig sem tagadom, hogy alulművelt, csekély értelmű medvebocs vagyok. Volt benne hónaljszagról szóló dal, közvetlenül utána nagymonológ, rángatózó tánc és nagy bulik, vetítés valami rendőr-civil konfliktusról meg hasonlókról, dadogós utószó, benne csók azok-nak, akiknek nincs szájszaguk, meg emlékezte-tő, hogy jó bornak nem kell cégér.

„A magam részéről az iróniát látom olyan központi rendezőelvnek, amire az egész felfűzhető, és ami talán még fontosabb: az önróniát.”

Mikor a darab (?) első húsz perce után kezembe akadt a műsorfüzet, ami aztán híven kalauzolt – mea culpa, de kíváncsi voltam, hogy most tulajdonképpen mit is látok –, tekintetem egyből erre a sorra vetődött. A könnyörtelen végzet, óh, megint az örök kérdés, lenni vagy nem lenni? Minden esetben, ha a ren-

dezőnek lett volna a fentebb említett önkritikából, a darab sosem kerül színre. Legfeljebb a szomszéd kisfiú nyeri meg vele az iskolai papírgyűjtést.

„A díszlet legyen olyan alpárián giccses, hogy idézőjelbe tegye önmagát. Azt a kényes háttérrel kell eltalálni, ahol a cukrászmester még cuppant a gyönyörűségtől, de a magát modernnek tartó, „művelt” néző már jelentőségteljesen hunyorít: Ő érti a tréfát.”

Kedves Mester, Ön provokálta ki, én igazán nem tehetek róla, magamtól meg sem említettem volna. De ha így, hát akkor mesélek: volt két lengén öltözött törpe, egyes számú lógó pénisszel (nem ez volt az egyetlen hancúrléc a darabban, a másik büszke tulajdonosa a Cupidót megszemélyesítő angyalka), a kettes számú – biztos a női egyenjogúság szellemében – fedetlen keblekkel volt felfegyverkezve. Egy csontváz, néhány ókori oszlopdarab, egy maga után „A” betűt (ugye anarchia akart lenni, Mesterem?) vonszoló vörös lufi, szarvas, bárány, malac (esetleg a fináléban fel lehetett volna lógatni őket az angyalka mellé, fáj a szívem értük, olyan elhagyatottan feküdtek a padlón), dobszerelés, poroltó kóvályogtak a színpadon bájos összevisszaságban. Az én szememben ami pocscék, az egyetlen dolgot tesz – na nem idézőjelet: szemtelenül vigyorog rám, hogy nesze, tükröd vagyok, ennyit néznek ki belőled.

„(...) következnek a kemény ritmusok elektromos orgiája, hogy a közönség álfiatalos álforradalmár része is kielégüljön.”

Szó se róla, Tereskovával semmi bajom, bár az indíttatást nem értem, ilyen alapon akár Belgát is játszhattak volna (Lyuk-lyuk, zene-zene, igénytelen, ha nem ittál eleget... – legalább a darab minőségére is utalt volna, amúgy is a Mester vesszőparipája az önkritika).

Azért emeltem ki ezt a kis szösszenetet a nagy egészből, mert itt vesztettem el a fonalat végképp. Eddig a lelkem mélyén szunnyadó kötelességtudó diák tudta, mit várnak tőle: lelkesen bólogasson a „modern művészet”, „szokatlan perspektíva”, „eklektikus, anakronisztikus koncepció” zászlaja alatt felvonultatott nagyokat pukkanó semmire. Am úgy tűnik, egy idő után ez is kevés, ha úgy tesztek, mintha élvezném, álforradalmár, ám legbelül bomlasztó konzervatív vagyok, aki önálló gondolkodásra képtelen. De sajnos van itthon Bakos Idegen Szavak Kéziszótára – ha netán nem érteném magamtól a magasztos kifejezéseket. Ez pedig olyannyira elbizakodottá tesz – no meg a Latinovitshoz hasonló színészek, és a százszor jobb darabok, amiken felnőttem –, hogy nem hagyom, hogy a zseniális Mester gondolkodjon helyettem, és lenyomja a torkomon a kotyvalékát. No és nem hinném, hogy csak engem zavar, ha valakinek órákon át mozog a szája, ám közben nem beszél semmiről. (Becsületére váljék a rendezőnek, egyik szereplője szájába adta hitvallását: „Tévedsz, a mértéket megtartottuk, de legalább nem a saját időnket vesztegettük.” Vagyok olyan önző, hogy nem vigasztal, Ő mennyit áldozhatott az életéből erre.)

„(...) s akkor válik tökéletessé a hatás, ha a nézők két része megtanul a szomszédja dühönzésének örülni, –ahogy tetszik.”

Ezzel aztán fején találta a szöveget Bodolay úr. Az én szomszédom viszont angyali volt, mikor már nem tudtam eldönteni, hogy a fejemet verjem a korlátba, vagy amőbapályát karcoljak karmaimmal a homlokomra, türelmesen nyugtatott: csendes méltósággal viseld, látod, én is azt teszem. De nem és nem, ezennel protestálok! Az összes nem túl lelkes színész, tépett idegzetű kellékes, shakespeare-i tehetséggel megáldott rég halott szerző és világgá kergetett néző nevében lázadok: újra méltóságot akarok a színháznak. Mert – bocsássa meg Mester, de ha Ön két órán át táncolhatott idegeimen és szépérezkemen, azt hiszem, én is kihasználhatom az én két percemet – ez sehogy sem tetszik.

Gucska Magdolna
10. D

Szerelem...

*Érzem ez már a szerelem, szerelem, szerelem, szerelem...
Ha eszedbe jut, csicseregnek a madarak, rögtön jobb lesz a kedvem,
nem is kell az orvos által felírt pirulákat beszédnem...*

Vörös lány, nevető szemeiben bátorság ragyog: világos, hogy azon kiválasztottak egyike, akik testestől-lelkestől mernek szeretni. Volna is kit, csak messze, mindig messze. Aki azt mondja, hogy nem számít, vagy hazudik, vagy nem szomjazta még eléggé az érintést.

Széles vállú, kitartó fiú. Tűzbe tenném érte a kezem. Kár, hogy az a tűz sose egy neki való lány szívét perzseli meg. Azt mondja hol rossz, hol még rosszabb.

Szertelen bakfis, hol nagyon fáj neki az élet, hol habzsolja és folyton csak kacag. Minden grammja megfejtendő, gyönyörű titok. Ő persze nem így gondolja, szerencsére ezzel egyedül van. Az már nem nagy öröm, hogy egyébként is. Megint csak lenne, akivel érdemes, persze túl jó barát. Mert mi lesz, ha mégse sikerül, ha szenvedni kell, a tévedést belátni? Ki érti ezt...

Alig fiatalabb, mint én, azt mondja, még sose volt, akivel egyszerre hebegtek-habogtak arról, amit még a tapasztalt Casanovák se ráznak ki kisujjból. Azt hiszi, végzetesen lemaradt, és már csak a göndörítő-vastagító-extra volumenű szempilláspirálok alól pislogó dámának jut a bókokból. Hiába ellenkezem, úgyse hiszi.

Ötvenes nő, intelligens, izgalmas, nem csak a fiatalság könnyű bája lengi körül, ha a szemébe nézel, a hajszálvékony ráncok közül már az Idő írisze villan vissza Rád. Hol vagy, Te érett, deresedő halántékú férfi – ahogy a társkereső hirdetésekben mondani szokták –, aki néha egy szál rózsát tesz a vacsora mellé, és ki nem mondott köszöneteiért érdemes vasárnap reggelenként párosíthatni az egyenszürke, csúnya 46-os zoknikat?

Én? Hol neki nem hiszek, hol magannak, de azért mégis csak biztos vagyok benne – és ez az egyetlen, amit majd' mindig egyforma hittel vallok- hogy megéri/megérné még így is. Hol taktikázva, hol pironkodva, de végül is mindent örökké összekuszálva.

Azért várnám lovagok és hercegnők, kapcsolatterapeuták, pszichológusok, jószok és kártyavetőik jelentkezését, a segítő kéz mindig elkel. (A közvetítési díjat úgyis a barátaimtól szedem be.)

Ez a szerelem, ez a szerelem, ez kell nekem...

*Gucska Magdolna
10. D*

„Balaton, Plattensee: ugyanaz!” – avagy beszámoló iskolánk idei Németországban tett látogatásáról

Idén szeptemberben új fejezettel bővült iskolánk német testvériskolájával folytatott cse-rekapcsolata. Közel húsz éves múltra tekint vissza ez az oda-vissza kapcsolat. Egyik évben ők jönnek, másik évben mi megyünk. Ez kicsit talán már unalmasnak tűnhet a kísérőtanároknak, akik minden évben fáradságos munkával megszervezik az egyhetes látogatást. Még unalmasabb lehet az iskola falainak, hisz minden évben csak annyit látnak, hogy jön egy busz, amire felszáll egy csomó gyerek, egy hét múlva meg le, vagy hogy jön egy másik busz, amiről leszáll egy csomó gyerek, egy hét múlva meg fel. A diákok számára viszont ez egy egyszeri élmény.

Ezt a felejthetetlen, vagy legalább is nagyon-nagyon nehezen felejthető hetet próbálom most beleprézelni ebbe a rövid beszámolóba.

Két napig tartott a végtelen utazás, melynek során alkalom nyílt összehasonlítani a hazai, és a német (illetve osztrák) benzinkúti wc-k színvonalát. A végeredmény természetesen nem volt kétséges, viszont azt tapasztaltuk, hogy a nyereségvágy bizony arcátlanul rátette a kezét az emberek kényszerű szükségleteire. De hát ha menni kell, hát menni kell! Mentünk is tovább, és hipp-hopp máris megérkeztünk a Rajnától nem túl messzire fekvő Erkrath nevű városkába. Valóban, Nyíregyháza ehhez képest valóságos metropolisznak mondható, bár Erkrath-al ellentétben minket nem köt össze metrójárat a szomszédos városokkal, sőt sajnós még az autópályára sem vagyunk rácsatlakozva. De hát kit izgatnak az ilyen apróságok? (Náluk meg Tesco nincs.)

A kedves városkában, már mindenki izgatottan várta, vagy inkább remélte, hogy a partnere valami nagyon jó fej emberke lesz. Nekem szerencsém volt bár senkitől sem hallottam különösebb panaszt, sőt...

‘Wie ruhig’

Dom zu Köln

Na igen, talán ezen a ponton kellene valami olyat írni, hogy milyenek is azok a németek. Helytállóak-e a jó öreg sztereotípiák, melyek szerint a németek végtelenül pontosak, precízek, bár manapság, főleg az ifjúság igencsak szabad, és laza, na meg hogy azért elég zsugoriak? Ez talán csak annyira lehet igaz, mint ahogyan külföldön azt hiszik, hogy minden magyar kövér, nagy bajusza van, paprikát eszik, és mindamellett rendkívül jó házigazda. Van benne valami, de azért nem teljesen igaz. Az a bi-

zonyos szabadság meg lazaság a fiataloknál egyébként nem tudható be egy jellegzetesen német jelenségnek. Egyáltalán nem mások az ottani fiatalok mint az itteniek, mindössze a körülmények mások egy kicsit. Mit értek ez alatt? Például, hogy a legtöbb dolog, amire nálunk 18 év a korhatár, azokra náluk 16. Továbbá pedig, hogy senki nem lepődik meg azon, ha egy középiskolás saját lakásban lakik, és adott esetben dolgozik is valahol. Na de, hogy azért valami alapjuk is legyen a sztereotípiáknak, legalábbis azt a zsugoriságot illetően el kell mondjam, hogy társaim, akik német családoknál laktak, állandóan rám voltak irigyek. Igen, ez itt kissé zavarosnak tűnhet, engem azonban az a meglepetés ért, hogy egy Erdélyből betelepült félig magyar családdhoz kerültem, akik rendkívül kedvesek voltak hozzám. Ez persze még senkinek nem adott volna okot az irigységre, hiszen mindenki rendes családhoz került. Sőt, kezdetben azt gondoltam, hogy én fogok hiányt szenvedni, mivel így a német család hétköznapijai, és a német konyha ínycsenyéi számomra örök titkok maradnak. Csak egész napos kirándulásaink alkalmával derült ki, hogy ez utóbbi miatt még jól is jártam, hiszen látva a többiek mindenféle magvakkal teleszórt szendvicskeféleségeit, melyekből kettő sem tette ki egy szendvicsnek (mint amilyeneket én kaptam) a felét, elgondolkodtatott, vajon kielégíti-e egész napra egy jól megtermett szabolcsi legény étvágyát. Este a családoknál persze mindenki jól megtömhette a bendőjét.

Szükség is volt az energiára, hiszen a kellemes családoknál eltöltött hétvége után következett az egész napos kirándulások hete. Utazásaink alkalmával eljutottunk többek közt Kölnbe, Bonnba, Aachenbe, sőt egy rövidebb kirándulás erejéig még a szomszédos Belgiumba is átnéztünk.

Nem akarok természetesen senkit sem részletes leírásokkal untatni, de néhány momentum mellett semmiképpen sem lehet szó nélkül elmenni. Ilyen volt Bonn, ami azért volt nagyon emlékezetes, mert egész Németországban egyedül itt láthattunk valódi, hétköznapi Trabantot. Na igen, más kérdés, hogy ez a Német Történelmi Múzeumban volt kiállítva. Érdekes kis hely volt ez. Aki arra jár, már csak azért se hagyja ki, mert hogy a belépés állítólag teljesen ingyenes. Ez után

A német, és a sör találkozása

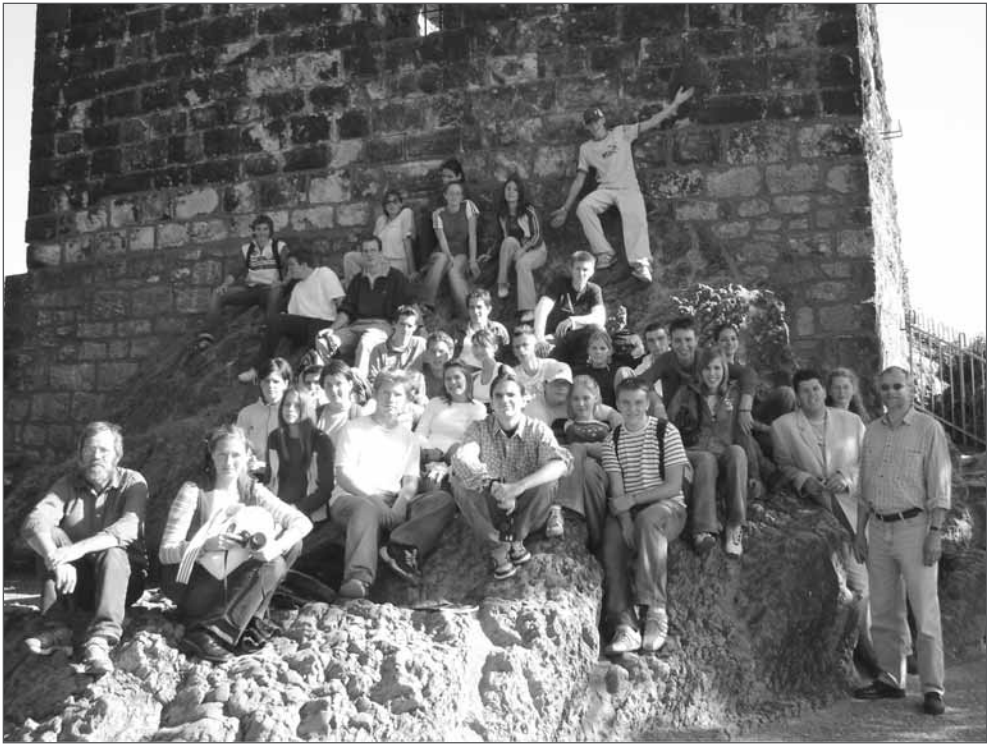
Olykor meglepő dolgok történnek egy metrómegállóban

következett Köln, és a híres dóm. Az a jó ebben a városban, hogy lehetetlen eltévedni, hiszen akárhol is járunk, a dómot garantáltan észre fogjuk venni. Belülről is legalább olyan ámulatba ejtő, mint kívülről. Sőt mi több, 2-3 Euró fejében azt is megengedték, hogy néhány száz lépcsőn át a dóm tornyában az ember kifújja magát. A látvány viszont kétségtelenül megérte a pénzt, és a fáradtságot. Felejthetetlen. Aachenbe tett látogatásunk alkalmával eljutottunk az ottani dómra is, ami a kölninél ugyan jóval kisebb, azonban az egész óvárossal együtt sokkal

áhitatosabb, sokkal misztikusabb volt. A dómban található a frank uralkodó, Nagy Károly trónja is, melynek építőkövei állítólag egy szentföldi épület padlózatából származnak, melyen valaha maga Jézus is járt. Igaz, vagy sem, mindenesetre elég hideg, és kényelmetlen lehetett benne ülni.

A tényleg nem mindennapi látnivalók mellett, persze más miatt is emlékezetesek maradtak a kirándulások. Napról-napra, egyre jobban megismertük német partnereinket. Nagyon sokat beszélgettünk, aminek következményeként rendkívül gyorsan sikerült leküzdeni az úgynevezett „Sprachangst”-ot, és az esetleges nyelvtani hibákkal nem törődve folyékony kommunikáció jött létre. Ez jó dolog. Közös beszélgetéseink alkalmával, többek között, fény derült olyan, társaink számára homályos foltokra, mint hogy a Balaton, meg a Plattensee, ahol szüleik, és más rokonaik régebben oly sokszor megfordultak (jöhetnének manapság is), valójában ugyanazon tónak a nevét takarja. Ezek mellett pedig mi bővítettük német, ők meg a magyar szókincsüket. (Egész jó sikerrel.)

Ki se szusszanta magát az ember, máris elszaladt a hét. „Auf Wiedersehen!”, „Tschüss-Tschüss!”, fájdalmas könnyek, és nagy-nagy ölelések után végül mégis csak elindultunk haza. Mily szép befejezése is lehetne ez egy még szebb történetnek. Csakhogy ez a történet itt még közel sem ért véget: Jövőre folytatása következik. Ezúttal hazai pályán...

*Hory Gergely
11.D*

Dánok nálunk

Volt, aki cifrázta

Ijedezős gyomorgörcssel vártuk, és szomorú fejcsóválások, mármontekis-eket sóhajtozva búcsúztattuk a dánjainkat. Csak így hívtuk őket: a *mi* dánjaink. Sőt! Ezt még finomítottuk is: volt ugyebár én dánom, te dánod ő dánja, mi dánjaink... Az érzésük utáni első reggel azzal üdvözölt Hédi barátnóm – miközben mindketten résnyi szemekkel terelgettük az aula két különböző végében a saját dánunkat –, hogy: „*az enyém azt mondta, hogy a tiéd a barátja!*”. Miután rájöttünk, hogy úgy beszélgetünk róluk, mintha holmi aranyhörccsököket fogadtunk volna örökbe, kitört belőlünk a könnyezve kacagás. Ezek után szinte fölösleges volt a névtanulás miatt összekürtölt ismerkedős forrócsokizás, a babazsúrba fulladt karaoke-party, nem számított nekünk Maika, Melanie, egymás között megmaradt az „ágié, hédié, enyém, tiéd” azonosító. Ezalatt ők tündéri mosollyal, s mennyei békességgel kísérleteztek a kimondhatatlanabbnál nyelvgabalyítóbb neveink kiejtésével. Amíg velünk beszéltek. Lemerném fogadni, hogy egymás között ők is csak Bouénak, Kamilláénak meg hasonlóknak címezték minket, csak persze az ő dallamos északi nyelvükön.

A mi Dánjaink

Onnantól kezdve, hogy csütörtök éjszaka megérkeztek, vége hossza nem volt a mókának és kacagásnak. A jókedv akkor kezdett általánossá válni, amikor a városnéző nap alkalmából a megyeházán (kántiház) az idegenvezető hölgy (dőlédi) aranyosan mesélt nekünk az ott dolgozó köztisztviselők munkájának mikéntjéről (a mi tolmácsolásunkban a nyúlfarknyi 3 perces beszámoló: juzsöllí ö lát of important politisön tolk hiör öbáut dö issúz of dö táon). A tetőfokára azonban akkor hágott, amikor a lakatokkal telebigygyesztett rács (lokétid et dö hírózszkver) funkcióját próbáltuk

Mennyei csemege

megfejtetni, majd lefordítani valami közös nyelvre – már az első lépésnél elakadtunk, másrészt olyan nyelv szerintünk a világon nincs, amin értelmet lehetne adni annak a borzalomnak.

Szerencsére ennél komolyabb nyelvi akadályokba nem ütköztünk, ki-ki elmutogatta ha épp arra volt szüksége, a mondanivalóját. A római templomban egyesek a „milyen vallású lennél ha nem pont ilyen?” kérdésbe gabalyodtak bele, mások már a középkori templomok felépítésének struktúráját magyarázták lelkesen (építész, történész érdeklődésű vendégek előnyben!), és voltak – a teológia iránt fogékonyabb dánok vendéglátói –, akik próbálták felvázolni a görög- és római katolikus felekezetek szokásai közötti különbségeket.

Az első (egyetlen, és kizárólag fontosnak tartott) szó, amit az itttartózkodásuk alatt elsajátítottunk (azt hiszem mindnyájan), az a köszönésük volt. Így írják: hej. Ejteni azonban úgy ejtik: HAJÍ. A boldogabbak Hajíííí. Agi cinkos félmosollyal még azt is hozzátenné: az hagyján! Az enyém cifrázza is. Aszongya: hajj-hajííí!

Voltak a barátkozásunknak azonban döcögösebb percek is. A mi dánjaink ugyanis sokkal nyíltabb népség, mint mi vagyunk. Az legijesztőbb pillanat az volt, amikor az egyik lány minden átmenet nélkül engesztelhetetlen hüppögésre zendített. Értetlenül álltunk az esemény és a lány körül. A pityergés azonban idővel megszokottá vált. Kiderítettük, hogy nem mindig van szükségük gyászra indokként. Néha sírnak. Elmagyarázták nekünk, hogy szoktak sírni, ha dühösek, ha szomorúak, ha honvágyuk van, és néha csak úgy, mert jólesik... Mi pedig elfogadtuk. Ők sírnak, mi Túró Rudít eszünk. Senki sem hibátlan...

Volt viszont egy varázsszavuk sírás, útibetegség, gyomorrontás és honvágy esetére. Ez volt a „hajíííííFinn!” A köszönés legendás igazgatójuknak szólt. Az úr mindenkiről mindent tudott, mindenki bizalommal fordult hozzá, ugyanakkor páratlan rendet tartott a csemetéi között, a kölcsönös rajongás ellenére is – vagy talán pont ezért? És ez a fantasztikusan elhivatott, érzékeny ember mindig meg tudta vigasztalni a pityergő nagylányokat, a duzzogó srácokat, csitította a gyomorrontást, és közelebb hozta a szép halszagú partokat... Többszöri kérésünk, kérésünk végül pedig fenyegetőzésünk ellenére sem voltak hajlandóak dán barátaink egy rövidke időre „kölcsönadni” nekünk az ő „Finnjüket”.

A programjaink között voltak egyértelmű közönségkedvencek. Egyik ilyen volt A Falumúzeumozás, azon belül is a törökmézfogyasztás. Majdnem véletlenül tettünk szert a mennyei csemege, és miután megkóstolták, fölőlesleges volt minden próbálkozásunk a tisztaszoba (na-

Táncoltunk kicsit

Hortobágyi lovacskázás

gyon szabad fordításban klínrum) felkajtatására. Szerették még a hortobágyi lovacskázást is, hiába virult kvarcóra a csikósok karján, akármilyen unott-undorodó arckifejezéssel szavalta is el a napszemüveges idegenvezetőnk németül a rackajuh éves tejhozamát.

Mivel ittlétük idejére esett a május elseje, a lányoknak elmeséltük a májusfa állítás szokását is. Több majálison is tiszteletünket tettük városszerte, s mindenütt nem kevés feltűnést keltve táncoltunk kicsit (a képen látható barátnénkat emlékeim szerint az Eye of the Tiger tüzelte föl ennyire).

A számos-számtalan emlék egyre csak szaporodik, ahogyan kerülnek elő a képek tucatjával, és persze az összetoborozott „dános” „kimiremlékszik” beszélgetéseken az egyes epizódok.

Legyen elég annyi, hogy – reményeink szerint – jövőre mi fogunk pityeregni a vördfémösz hángérien puszta után az öreg kontinens hűvösebbik felén.

Hajjii!

Polonkai Éva
10. D

* * *

Más szemszögből

Szombat és vasárnap családi nap volt, így nem volt kötelező részt venni semmilyen szervezett programon sem. Kezdetben ennek nagyon örültünk, hiszen nem kell sehova pontosan érkezni, ami néha kissé nehéznek bizonyult, mert kedves partnereink nem mindegyike értette meg, hogy Sóstóról Nyíregyházára nem olyan egyszerű bejutni, főleg ha átzuhanyoz minden buszindulást. Viszont hamar rájöttünk, hogy nehezebb feladatunk van, nem könnyű ilyen sok embert összehangolni, főleg ha a társaság egyik fele dán. Már mint ezzel persze alapjában véve nincsen probléma, de mi elég furcsa helyzetbe kerültünk. Próbáltuk az egész hétvégét együtt tölteni, hiszen így mindenkinek könnyebb, beszélget a partnerével, megismerkedhet a többi vendéggel, de ha már nem bírja az agya a nyelvi megterhelést, bármikor beszélgethet a többiekkel magyarul is. A probléma abból fakadt, hogy a dánok nem úgy alkottak „klikkeket” ahogyan magyar partnereik. És a három nem túl közkedvelt dán lány pont a barátnőimhez került. Egyedül ők okoztak zavart az eredetileg jól működő tervbe. Kitalálhattunk nekik bármit, mindenben volt valami kivetni valójuk. (...) Bár azt hiszem, talán egy program volt, ami mindenkinek megfelelt: megnéztük a kosárcsacset, amit nagyon élveztek, mivel még egyikük sem látott soha ilyet, még tvben is kevesen. (...)

Biztató körülmény, hogyha a dánokkal nem is volt felhőtlen a viszonyunk, saját iskolatársaim közül megismertem néhány embert, akiket megszerettem, és mi nagyon jól éreztük magunkat, és mindenki sajnálta mikor elmentek a vendégeink, ha másért nem is, azért, mert kevesebb időt tölthetünk mi magyarok együtt.

*Görög Eszter
10. C*

Találkozásom a kelta tigrissel avagy „néha az álmok valóra válnak...”

Felnőtt életem egyik nagy-nagy vágya volt eljutni a „zöld szigetre”, a tündérek és koboldok, valamint a misztikus ír zene őshazájába. Néhány évvel ezelőtt Michael Flatley puskaropogást idéző amerikanizált ír-step tánc-showja kapcsán figyeltem fel a „kelta tigrisre”, azaz Írországra. Azelőtt csak történelmi-földrajzi tanulmányaimból, olvasmányaimból voltak ismereteim a 19. századi burgonyavész okozta nagy éhínségről, az ennek hatására meginduló hatalmas méretű kivándorlási hullámról, az ír gyapjúról, az 1973-as EU-ba történő felvételtől. Az uniós csatlakozás óta pedig egyre többet lehet hallani az ír gazdaság rohamos ütemű fejlődéséről, ami maga után vonja a kínálkozó nagyszámú álláslehetőséget és magas fizetéseket, amelyek egyre több magyar szakmunkást és műszaki szakembert vonzanak a szigetországba.

S, hogy miért is vonzódom ehhez a hűvös, szeles kelta világhoz?

Leginkább a **zenéje** miatt, amelynek fanatikus rajongója vagyok. Erről tanúskodik a tekintélyes ír CD gyűjteményem, amiből a lágyabb, meditatívabb dallamokat otthon munka (pl. dolgozatjavítás) közben, a jókedvű kocsmazenét a konyhában főzés közben hallgatom, az ősi kelta-ír alapokra épülő zenékre fürdés közben lazítok, és gyakran az autóban is ír CD szól. A különleges dallamokat különleges hangszereken szólaltatják meg. A szinte minden ír zenében megszólaló *hárfa* varázslatos hangja a tengerek hullámzását idézi, olyan mintha a végtelen tenger vagy óceán hullámain ringatózó csónakban hátradölnék, és érezném a hűvös, sós tengeri szél simogatását, a végtelen nyugalom békéjében, szinte egy civilizáción kívüli szférában lebegve.

A másik gyakori hangszer az *uilleann pipe*, a speciális ír dudu, amelynek sajátosan éles hangjai is messzire repítenek lélekben, megidézzve a lepusztított, lankásan hullámos, és szinte már valószínűtlenül zöld mezőket, a fölöttük gomolygó párás, hűvös levegőjű, szinte mindig fújó szeleket, e táj végeláthatatlan, nyugodt békét és szabadságot sugalló képét.

A *hegedű* és a *duda* gyakran együtt is megszólal, különösen az ír „pub”-ok félhomályában, és a szinte mindig teltházás „kocsmák” közönsége legyen az bármilyen botfülű, vagy falábú-nem tud, sőt nem képes egy helyben maradni a sodró, vad zene ritmusára.

Az ír népzene erős hatását a lélekre az is jelzi, hogy az ír könnyűzenei együttesek gyakran, és szívesen dolgoznak fel ősi ír, vagy kelta népi dallamokat számaikban. A Cranberries együttes, Sinéad O’Connor, valamint Enya sajátos álomszerű hangulatú zenéje is bőven tartalmaz népi elemeket.

Az ezredfordulón a világdivat is az ír zene reneszánszát hozta. Magyarországon is több városban nyitottak ír sörözőt, kávéházakat és ír tánciskolákat, valamint a hazai együttesek közül a Cristal is ír népzenei motívumokat vegyít dalaiba.

2005 októberében igazgató kollégáimmal tanulmányút keretében jutottam el álmaim helyszínére. Szállásunk a fővárosban, Dublinban volt, aminek azért örültem, mert így a szabadidőnk is a vikingek által alapított és elnevezett város felfedezésére fordíthatuk. A Dublin név jelentése „fekete tó”, régi ír nyelven Dubh Linn, arra utal, hogy ez a tengerparti város egy mocsaras, sáros területen jött létre.

Az élménydús 7 nap bővelkedett látnivalókban, és rengeteg új információval gazdagította írországi ismereteimet. Bebarangoltuk a fővárost, számtalan nevezetes épületét kívülről és sokat belülről is megcsodálva, valamint átutazva az országot Ny-K irányban, megismerkedtünk a vidéki életformával, és a „zöld sziget” természeti szépségeivel is.

Dublinban a legnagyobb hatást az I. Erzsébet királynő által 1592-ben alapított protestáns egyetem, a *Trinity College* és annak világhírű *Régi könyvtára* gyakorolta rám. Ebben az Old

Library-ben őrzik a világ legszebb könyvei közé sorolt középkori ír kódexek – a Book of Kells – legértékesebb példányaikat. A könyvtár ma több, mint 3 millió kötetet tartalmaz, évente 1 km-nyi polcon fér el az új állomány, mivel *köteles könyvtárként (1801 óta)*, a világon angol nyelven megjelentetett összes könyvből 1-1 példányt meg kell küldeni a kiadóknak e könyvtár számára is. A könyvtár nagyterme óriási hatást gyakorolt rám, mintha a könyvbirodalom szentélyébe, egy hatalmas katedrálisba léptem volna. Tártott szájjal és teljes áhitattal csodáltam a lenyűgöző méreteket, a – Noé bárká-

jához hasonlóan – fából készített terem faragott fapolcait, a nagyság szerint sorokba rakott könyveket, a polcok előtt végigsorakozó fehér márványból készült antik és ír tudósokról készült mellszobrokat, a tárolóasztalokban elhelyezett híres kémikusok, matematikusok, fizikusok kézzel írott műveit. Itt őrzik az ország jelképét is jelentő legrégebbi épen maradt ír hárfát, a Brian Boru hárfát. A teremben uralkodó „templomi” csend, a fa és a régi bőrkötésű könyvek keveredő illata és az összkép szépsége el nem mondható felemelő érzés volt.

A Trinity College középkori kőépület-együttese és az általuk körbezárt hatalmas belső udvar láttán a Harry Potter Kollégiuma jutott az eszembe. A több mint 400 éves egyetem falai között sok híressé vált diák tanult, a legismertebb közülük Jonathan Swift, Oscar Wilde és az irodalmi Nobel-díjas író, Samuel Beckett.

Amikor gondolatban végigpörgetem magamban a dublini emlékeim filmjét, sokféle kép jelenik meg: nagyon szép gótikus katedrálisok; a kívülről egyszerű, ám belülről fényűző pompát sugárzó Királyi Palota; az elegáns üzletekkel és apró színes író kisboltokkal övezett sétálóutca belvárosi nyüzsgése; a várost keresztülzelő Liffey folyón átívelő köhidak; üde, zöld ápolt parkok; a világhírű Jameson író whiskeyt előállító régi gyárpéldéből profi módon kialakított látványos múzeum; és a Temple Bar szórakoztató negyed esti fantasztikus hangulata.

A **Temple Bar** a város legforgalmasabb és leghangulatosabb negyede a, korábban elhanyagolt, rossz hírű, mocsaras rész volt. Az 1980-as években Dublin kulturális, szórakoztató és művész negyedévé alakították. Az Ír Film és Ír Zene Központ, kis galériák, üzletek, jobbnál jobb „kocsmák”, éttermek és kávézók kaptak itt helyet. A negyed fellendítésében a világhírű U2 zenekar is részt vett azzal, hogy megvásároltak és igényesen üzemeltetnek egy szállodát, amely ma Írország egyik leghíresebb és legdrágább szállodája, a világ művészeinek gyakori szállás- és találkozóhelye. Az igazi hangulat este 9 óra után érezhető, amikor az írek hagyományosan kocsmába mennek. Úgy tűnt, mintha minden dublini, minden estjét a város valamelyik pub-

jában töltené. Itt élük a közösségi életüket, beszélgetnek, sörözgetnek, TV-t néznek (különösen sok a férfi a meccsek idején), táncolnak, énekelnek. Ezt a máshoz alig hasonlítható hangulatot leginkább az egyetemista éveim gondtalan esti szórakozásaihoz tudnám hasonlítani, de ez nagyon hiányzik ma nálunk, Magyarországon.

A fővárosban az oktatási minisztérium egyik munkatársa tájékoztatott bennünket az **ír oktatási rendszer** felépítéséről, az oktatási reformjuk elemeiről. Az ő oktatási rendszerük nagyon hasonlít a miénkre, csak ott sokkal több a magániskola. Minden iskolának megvan a saját egyenruhája, amit a diákok teljes természetességgel viselnek minden nap. A bőségesen kínálkozó munkalehetőségek sokféle nációt vonzanak Írországba, ami az iskolákra is kihatással van. Voltunk egy olyan középiskolában, ahol rengeteg afrikai, ázsiai és más európai országból kivándorolt család gyermeke tanult.

Az iskolában kis ökumenikus kápolna is volt, ahol a mindenféle vallás hívői gyakorolhatják vallásukat. Az épület igen rossz állapotú, lehangoló látványt nyújtott. Voltunk szakképző központban is, ahol nem a középiskolások, hanem a középiskolát végzettek tanulhatják színvonalas műhelyekben a szakmát. Ezt a képzési modellt az EU más országaiban is láttuk már, és most van bevezetési szakaszban nálunk is.

Alkalmunk nyílt két igazi **ír kastély** megtekintésére is, amelyeknek az idegenvezető elmondása alapján saját szellemik is vannak. A gyönyörű, soktornyú, izgalmasan zezugos kastélyok szépségét még jobban kiemelte a szinte már valószínűtlenül zöld, nagyon rövidre nyírt hatalmas gyep, és a sokszínű lombkoronával pompázó facsoportok üdítő látványa. A szabadon birtokba vehető gyönyörű gyepszőnyeget látva erős késztetést éreztem a fűvön történő hempergésre, aminek emlékét fotók is őrzik.

Az ír vidéki életbe is bepillanthattunk, amikor a **Mohair sziklák** megtekintése céljából átszeltük keresztben az egész szigetet. Az Atlanti-óceánból meredeken kiemelkedő híres fekete palás kőzetekből álló, 8 km hosszú pusztuló tengerpart lenyű-

gőző látványt nyújtott, és a tengervíz hatalmas erejű felszínformáló munkájáról tanúszkodott. Itt olyan erős szél fúj, hogy levegőt is nehezen tudunk venni, ha széllel szembe fordultunk.

Most, amikor e visszaemlékező sorokat írom, és közben ír zenét hallgatok, szinte érzem az ír kávé különleges zamatát, a sós párák szeles tengerparti szél simogatását, a pubok tánca és éneklésre invitáló hangulatát, és tudom, hogy a „Zöld szigeten” nem utoljára jártam.

*Sallai Judit
igazgató*

A több ezer szigetre épült város

Aki átrepül Skandinávia fölött, az óriási, gyéren lakott térségeket lát maga előtt, csillogó vizű fjordokat, sziklás hegységeket, tükörsima tavakat és zúgó folyókat. Ez a szinte érintetlen táj Dániától a lappok földjéig terjed. Norvégia, Dánia, Svédország és Finnország kontinensünk legősibb civilizációi közé tartoznak. Mozzgalmas történelmüket a hősiesség és a cselszövés alakította. Az óskandináv kereskedők egészen Ázsiáig merészkedtek maguk után hagyva a rúna jeleket, a varég kereskedők telepeket hoztak létre, majd megalapították Novgorod és Kijev városát, ezzel a keleti szláv államok magját hozták létre.

Az országok határai a XX. századig állandóan hol ide, hol oda tolódtak, míg végül létrejött a négy jól elkülönülő államalakulat.

Az útikönyvek szerint a dánok a legharciasabbak, ennek ellenére kedves barátsággal fogadják az odaérkezőt, sőt Koppenhága a végtelen szabadságok városa, ahol az ember nem érzi magát Európában, mert annyiféle nációval találkozik. S egyébként mindenki azt csinál, azt vesz fel, ami neki igazán jól esik: lila kalapot, piros ruhát és zöld harisnyát.

Nem véletlen, hogy ide vágyik az ember. Ezért is indultam útnak 2005. augusztusában.

Bár azt mondják, hogy néhány lépés választja el Skandináviát európai szomszédaitól, ez nincs egészen így, már ha nem repülővel, hanem busszal, hajóval indulunk a nagy útra.

Az éjszakai hajóút viszontagságait átélve fáradtan, de annál nagyobb boldogsággal pillantott meg az első svéd várost Malmöt, majd a Svéd tóvidékig volt időnk megszokni a szakadó esőt és a lankás tájat, s végre Stockholmba érkeztünk. A több ezer szigetre épült város egy kilátóteraszról nézve lélegzetleállító látványt nyújt. Nemkülönben a skanzen, melybe, ha belép az ember, úgy érzi magát, mintha legalább száz esztendőt hirtelen visszapergették volna az időt. Van ott minden. Pék, aki kenyeret süt, patikus, aki gyógynövényeket árul, jós, aki jósol, sőt iskola és iskolások. A svéd vidéki élet esszenciájába pillanthat be az odalátogató.

Utunkat az ősi fővárosba, Uppsalába folytattuk, mely Európa legnagyobb egyetemének ad otthont. Itt született Ingmar Bergman, s itt forgatta Fanny és Alexander című filmjét.

Oslóban újabb lélegzetleállító látvány fogadott, hiszen szép időben közel harminc kilométer távolságra is ellátni a Holmenkollen sisáncról az egykori téli olimpiák színhelyéről.

Már Stockholmban megcsodálhattuk a Vasa Múzeum legféltettebb kincsét, a Vasa hadiha-

jót, mely 1628-ban süllyedt el, 1956-ban találták meg a főváros kikötőjében, de csak 1961-ben hozták a felszínre. Több mint 24000 lelet, a tengerfenékről csontvázak, vitorlák, ágyú, ruházat, szerszámok pénzürmék kerültek elő.

Ne felejtjük el, a vikingek földjén járunk, így nem véletlen, hogy Osloban a Bigdoy-félszigeten pihennek Nansen és Amundsen nagy utazók kalandos múltú hajói a Kon-Tiki és a Rá II.

A Sogne-fjord

Bergen, az ősi főváros

A fjordok országában mi lehetne turista csalogatóbb, mint egy sétahajózás a világ leghosszabb és legmélyebb fjordján. Egy hete izgultunk amiatt, hogy ne essen az eső, hiszen ezt Skandináviában végképp nem lehet kiszámítani. Júniusban még az odautazók lapp földön hófal között haladtak. Ennyi előzmény után nem véletlen, hogy nagyon szerencsés emberek tartottuk magunkat, hogy gyönyörű napsütéses idő köszöntött ránk S nem

csalódtunk. Leírhatatlan a látvány, ezért illusztrációként egy kép siet a segítségemre.

Majd egy újabb régi fővárosba, Bergenbe érkeztünk. A Hansa kereskedők egyik fontos központja, mintha egy élő múzeum lenne. A világörökség részét képező rakparti házior és a halpiac maradásra készítetik az utazót. Mégis indulunk tovább a Hardanger-fennsíkron át Gøteborgba, majd már Dániában Helsingør a következő állomás. Hamlet várában, Kronborban atyjának szellemét keressük, de a rideg falak tovább őrzik titkukat, így mi is utazunk tovább „Észak Párizsába”, Kopenhagenébe. Egy utolsó pillantás még a Tivoli csillogó-villogó fényeire és indulunk haza...

*Páll Csilla
tanárnő*

Teljes napfogyatkozás

Törökország? Törökök? Nándorfehérvár, Mohács, Szondi két apródja, Szigetvár és Zrínyi, Eger, 150 éves török uralom, aztán gyenge vigaszként (?) Rodostó. Az ókorból Trója, Epehszosz és Halikarnasszosz, esetleg Milétosz és Pergamon.

De! 1999. augusztus 11-én, a Föld felszínén egy nagyon keskeny sávban egy igen ritkán előforduló jelenség, teljes napfogyatkozás volt, ami Magyarországot is átszelte. Fonyódon, ahol éppen emiatt voltam az egyébként szokásos nyári ország-világjáró (no, csak kis világjáró) túrával, két percig tartott a teljesség. Erre a különleges csillagászati eseményre is gimnazista korom óta készültem, mint a múlt évi Vénusz átvonulásra. Az időjárás kegyeibe fogadott minket (is), óriási élmény volt, melyet kis távcsővel kivetítve, sötét üvegen át, majd a totalitás idején szabad szemmel néztünk végig. Készült a vidám csapatról sok-sok fénykép, és magáról a fogyatkozásról is. Persze csak a kivetített és változó fázisú állapotról. Az ismét előbukkanó Nap sokaknak volt már természetes, elégedetten, a szerencsés észlelés adta különleges érzéssel eltelve indultunk hazafelé.

És! Az ember örökké vágyik valami többre. Hogy törvényszerűen következnek-e bizonyos dolgok, arra gyakran igen a válaszuk, de inkább a tudomány területein. Az életünkben sok esetlegességet is tapasztalunk. A napfogyatkozások bekövetkezése teljes biztonsággal számítható ki, de hogy egy ember ezek közül hányat láthat, az sokváltozós függvény. Már 1999-ben, az internetről letöltött egyik kép láttán irigykedve néztem arra a néhány négyzetkilométeres kis területre, amely Törökországban volt, és ahol egyrészt jól láthatták a fogyatkozást, másrészt a majd 2006-ban bekövetkező újabb fogyatkozás sávja is ott megy keresztül. Micsoda mázli!

Aztán az események elindultak a távoli kibontakozás felé. Egy nagyszerű távcsövet kaptam lányomtól, amellyel már rendkívül részletes képet láthattam a Holdról, megláthattam a Jupiter felhősávjait, holdjait, a Szaturnusz gyűrűjét, galaxis szomszédunkat, az Androméda-ködöt, valamint más, szabad szemmel nem is látható csillaghalmazokat, és persze a Nap szüntelenül változó foltos felszínét. Megpróbáltam fényképezni is, néha egész jól sikerült. Az évek pedig jó szokásuknak megfelelően gyorsan követték egymást. Ahogy közeledett a 2006. év, úgy erősödött bennem a vágy, fényképezni kellene a teljes napfogyatkozást. Igen ám, de a legkönnyebben megközelíthető Törökországba eljutni nem egyszerű. Gépkocsival fárasztó, és talán nem is veszélytelen, ismerve a köztes országok állapotát. Talán busszal? Repülővel biztosan nem. Akinek van valamilyen főbiája, talán megérti, milyen érzés lenne életében először repülőre ülni annak, aki kis gyermekként a vonat belsejébe óvatoskodott, amikor az a Tisza hidján ment át. Pedig a Magyar Csillagászati Egyesület felhívása nyomán Balaton László erős közreműködésével a Quaestor Travel repülő utat szervezett. A szigetvári, eredetileg buszos csoport meggondolta magát, Grazból indultak repülővel. A pécsi egyetem földrajzosainak létszáma betelt, mire kapcsolatom lett velük. Indultak busszal Erdélyből, de az nagyon messze volt. A végén még lemaradok, pedig ott kellene lennem! Többször beszélgettem telefonon a Q.T. kedves hangú képviselőjével, Méhész Zsuzsával, aki ezt az utat segítette, és talán az Ő finom, cseppet sem erőszakos rábeszélése volt az utolsó lökés, ha nehezen, és kétségek között is, de megszületett a döntés, megyek repülővel. A helyi, nyíregyházi képviselő persze egykori krúdys diák volt. Aztán már csak a legközelebbi barátok kedvessége kellett ahhoz, hogy március 23-án Budapesten, a repülőtéren találjam magam, két óra múlva pedig az üléshez szorítva éljem át a felszállást, csodálva a gép fantasztikus gyorsító erejét. Egy fordulásnyi ideig tartó szemlélődés az első szárny fölötti ablakból, és máris megtapasztalható: „Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj”, anélkül, hogy feledhető lenne Vörösmarty, a szöcske, vagy a torony. A fi-

gyelemelterelő étkezés már a mindent eltakaró felhők fölött következett, és az annyira várt le szállásig mást nem is láttam. Csak az volt csodás, hogy a fehér ennyire fehér, és a kék is annyira kék. Sima landolás Antalyában, aztán ki a szabadba, a buszokhoz (végre buszok), ahol kiderült, hogy a szerencsésebbek közé tartozom, mert jó pár csomagot szedettek szét a törökök. Hiába mondták a társak, hogy az a valami az távcső, biztosak akartak lenni abban, hogy nem aknavető. A csoport szétosztása után elindulunk a szállásra, Kemerbe, egy tündéri kis városba, ahol a viszonylag olcsó szálloda, a VALERI BEACH HOTEL is ragyog a márványtól, a krómzott fémtől és a tisztaságtól. Az erkélyről a tengert látom, a szárazföld felé hófödte csúcsok látszanak, majd séta a Földközi-tenger kavicsokat görgető, csiszoló hullámaiban gyönyörködve, pálmafák mellett, csak a torkom ne fájna ilyen erősen már második napja (törökfájás?!)

Másnap, pénteken csak pihengetés sok-sok gyógyszerrel fűszerezve, a török ízeket nem is érzem, és üldögélek a parton, hangom még nincs, kimaradok az ismerkedő beszélgetésekből. De a hullámok mágnesként vonzzák tekintetemet, sétahajók jönnek, meg sem lepődöm, amikor elolvasom az első hajó nevét: SINBAD.

Szombat, kirándulunk. Buszaink a legszebb Mercedes és Mitsubishi buszok, de megsúgják az idegenvezetők, hogy a gyengén fizetett sofőröknek az út végén illik megköszönni a balesetmentes utat egy-egy euroval vagy dollárral.

Finikében hajóra szállunk, megyünk Kekovába, mely egy sziget partján és a víz alatt egy ókori római város maradványainak látványossága. A második század elején óriási földrengés miatt süllyedt meg annyira, hogy túlélő sem maradt. Így bosszulták meg a rómaiak rabszolgák iránti kegyetlenségét és buja életét az istenek. Visszafordulva Simenát közelítjük meg annyira, hogy láthassuk a házakat és néhány megmaradt szarkofágot. A fedelük hajógerince emlékeztet (tengeri népek laktak itt), és látjuk, hogy a gazdagabbak a hegyek tetejére temetkeztek, közelebb az égiekhez. Az alig felhős ég alatt a tenger csodás, a kék és zöld különös fénnel és árnyékkal játszik a hullámokon. És megtapasztalom, milyen kicsi a világ: a hajón körül nézve szemem egy ismerős szempárral akad össze, 1989-ben érettségizett egyik fantasztikus osztályom kiválósága, Nagy Laci az, aki egy másik szállodába került. Rövid idő múlva Demre-Myrában vagyunk, Szent Miklós városában. A tiszteletére emelt és restaurálás alatt álló bazilikában hallhatjuk az ismert mesét, hogy is lett belőle Mikulás. És a kiábrándító

tényt ruhájáról, mely az eredetileg zöld püspöki viseletből egy nagy cég önreklámja miatt lett csak piros. Aztán tovább, a hegyoldalba vájt, épített, és még az ókorban kifosztott sziklasírokhöz, és a római színház romjaihoz. Egyik ámulatból a másikba esünk, jó turistákhoz illően fényképezünk. Aztán irány „haza”, Kemerbe.

Vasárnap délután Antalyába, a nagyvárosba megyünk. 1980 körüli százezernyi lakossága mára másfél millióra duzzadt. Mint talán mindenhol az országban, utcák, terek viselik Atatürk nevét, domborművek, szobrok emlékez-

tetik az embereket a modern Törökország megteremtőjére. Római emlékek, csodás vízesés, mecsetek és minaretek, kikötő, bazár. És itt is tisztaság. Mindenütt. Az autókból, vendéglőkből kiszűrődő zene pedig török. Csak török. A délután befejezéseként még arany bolt, bőr bolt, este „Török-est”. Vacsora, kerengő dervisek szent tánca, népi tánc, hastánc (micsoda szépség!), még egy hastánc – egy fiútól!!! Ezt azért nem kellett volna! Befejezésül egy férfias népi tánc, záró képében török és uniós zászlóval. Jóval éjfél után kerülünk ágyba.

Hétfő. Nem fáj a torkom! Megyünk Termessosba. Bakancsos túra, mert a magasan fekvő (1050 m) ókori romoktól távolabb állnak le a buszok, mi pedig nekivágunk annak az útnak, melyen Nagy Sándor katonái is megállni kényszerültek. Macedóniától Indiáig az egyetlen város, a sasfészek, melyet nem sikerült meghódítania. Kicsinyes bosszúkból kivágatta (felgyújtatta) az alacsonyabban fekvő olajfa-ligeteket. A város a harmadik század végén hanyatlásnak indul, az ötödikre teljesen elnéptelenedik. A maradványok lenyűgözőek. Lakóházak, színház, Zeusz és Artemisz templomai, az előljáróság tanácsterme, ciszternák és egész magasan a nekropolisz. Közben dr. Zajzon Norbert, a miskolci egyetem tanára (geológus) ismertet meg minket a környék, és az összefüggések miatt majdnem az egész világ földtörténetével, de olyan érdekesítően, hogy majdnem elfelejtjük, hol vagyunk. Megtudjuk, hogy bár a laikusok számá-

ra a kövek alig különböznek egymástól, ha egy geológust megfelelő kis laborral tennének le a világ bármely pontján, hamar meg tudná állapítani a kőzetek jellegzetességeiből, hogy hol van. Hazafelé még egy szép park, és egy gyönyörű vízesés, de útközben hallhattunk Gordion városáról (az is itt van!) és a vele kapcsolatos gordiuszi csomóról, Lydia szörnyeteg királyáról, Tantaloszról, valamint Phrygia királyáról, a kapzsi Midaszról.

Kedd, pihenek, sétálok a városban, felfedezem a bazárt, ami

egy modern, nagyon széles utca, elképesztő tisztasággal, óriási áruválasztékkal, majd' minden nyelven beszélő árusokkal. Ja, és pálmafákkal, narancsfákkal, fügefákkal. Néhány kis emléket vásárolok, a Magyarisztánból való „rokon”-nak nem is kell az aprót megkeresni. Mert így tanítják az iskolában, a magyar a legnyugatibb török nép. És nagy szeretettel fogadták a magyarok a szultánt annak idején. Valami baj mégis lehetett a szeretettel, mert ifjú idegenvezetőnk (Mehmet, mint mondja, ő a török Mehemed) szerint Mohács is szerepel a tankönyvekben. Eger azonban nem! Este megbeszélés. Derült idő várható, vagyis minden reményünk megvan a sikeres észlelésre. Sokan maradnak majd Kemerben, de én a csapat nagyobbik felével együtt a lehető leghosszabb ideig tartó teljességet szeretném látni. Az MCsE jelen levő kiválóságai, a csillagÁSZOK GPS-szel már előzetesen megkeresték a legjobb helyet, korán kelünk majd, hogy mi érjünk oda elsőként. A várakozástól, az izgalomtól felajzva alig tudok elaludni.

SZERDA, a nagy nap. Ötkor kelünk, hatkor indulunk, a buszokon kint a felirat:

Hungarian Astronomical Assosiation
2006. March 29. Total Solar Eclipse
Expedition in Turkey

A tengerparton vezet az út, Antalyán át. A Nap felkel a végtelen víz felől, az aranyhíd sokat sejtetően felséges, és még egy kávészünetre is van időnk. Aztán tovább Manavgat felé, és onnan már csak pár kilométer Side, várakozásaink, reményeink tengerpartja. A távcső borzasztóan nehéz, eddig mindenütt gurult a bőrönd, de a homokos part felé csak felemelve vihetem. Két pihenő, és megérkezem én is. Három csoportban helyezkedünk el, látjuk a kijelölt vonalat, amely mentén három perc negyvenhat másodperc, azaz a lehető leghosszabb a totalitás várható időtartama. Az ifjabbak pár száz méterrel arrább egy másik vonalat húznak, odairják mellé: central line, és jókat nevetgélnek az ott csoportosuló „egyszerű turistákon”. Időnk még bőven van, összeszereljük a távcsöveket, többen „csak” teleobjektíves fényképezőgépeiket (óriási gép, óriási teleobjektív) helyezik el állványaikon, és türelmesen, érdeklődéssel szemlézzük egymás műszereit. Végre sikerül pár szót váltanom Méhész Zsuzsával is. A próbafelvétel fél tízkor sikeres, német, angol amerikai turisták jönnek és helyiek, a napszűrőn át jól látható a három kis napnapfolt. Jön az sms feleségemtől, Nyíregyházán „teljes a fogyatkozás”, nem látni a Napból semmit, zuhog az eső. Mi fürdünk a napfényben. Néhány cirrusz látszik az égen, de

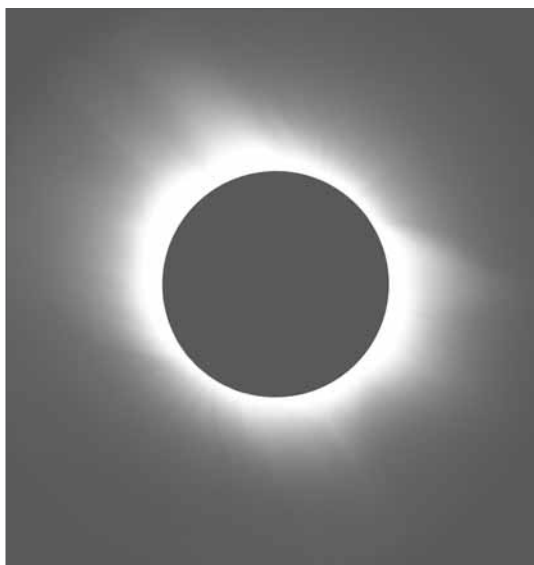

alacsonyán, a Nap pedig egyre magasabban jár, égetően erős a fény. És egyre közelebb az első kontaktus ideje, mindenki a fényképezőgépe mellett vár, és a Hold is pontos. Fél egy után nyolc perccel elkezdődik. És ettől kezdve nagyjából öt percnként készül egy-egy felvétel, egészen a két óra előtt öt perccel bekövetkező teljességig. Ekkor már szűrő nélkül nézem a napkorong szélén látható kitéréseket, lenyűgözően szép a csak ilyenkor látható jelenség. Bár sötét van, annyira nincs, hogy fel tűnének a csillagok, csak a Vénuszt látjuk, és olyan hűvös lett, hogy pár percre felkapjuk puló-

vereinket. Másodszor is feltűnik a gyémántgyűrű, majd kibukkan a Nap. SIKERÜLT! És talán mindannyian azt érezzük, amit az MCsE honlapján hazatértünk után megjelent cikkének címéül adott Balaton László: Teljes napfogyatkozás, teljes siker. Visszakerül a napszűrő, és a fogyatkozás végéig elkészülnek a további fényképek. Aztán gyors pakolás, cipekedés a buszhoz, és a boldog társaság máris a Kemer felé vezető úton mutogatja a jobbnál jobb fényképeket. Estére pedig laptopra kerül néhány sorozatfelvétel, és ismét átéljük a nap izgalmait, szépségeit.

Csütörtök, a bűcsű és utazás napja. Rövid, emlékerősítő séta a városban, majd a tengerparton, elköszönök a hullámoktól, melyek oly kitaróan és halkán ringattak esténként álomba, még néhány fénykép, és indulunk a repülőtérre. A „szokásos” hosszú beszállási eljárás után ismét ablak mellett ülök, látom a hajtóművet, gyanakodva figyelem a szárnyon látható szegecselt „javításokat”. Aztán kigurulunk, sorba kell állnunk, pár percenként szállnak fel a gépek. Forduló az öböl felett, és most látható a föld a levegőóceánon át. Magasan vagyunk, vihar van, néha megszökik alólunk a levegő, és olyankor zutty! Óvatosan nézek körül, de másokat nem izgat a dolog. Pedig egy-egy oldalirányú szállókésnél úgy hajladozik a szárny, hogy kétségbe vonom amit eddig a repüléssel kapcsolatban tanítottam: a repülőgép merevszárnyú. A Fekete-tenger, Bulgária, majd a Déli-Kárpátok fölött repülve közeledünk hazafelé, itthon kisebb felhők között ereszkedünk, és máris gurulunk, leszálltunk.

Tanulság? Nem tudom, van-e. Amit átéltem, azt nem hagyhattam ki. Talán Sir Edmund Hillary könyvének címe fejezi ki hüen, amit mások figyelmébe is ajánlhatok;

„Kockázat nélkül nincs győzelem.”

Tóth István

A tavasz tizenhét pillanata – Toszkánában

Van, amikor írni jó. Visszatekintve új formát öltenek a dolgok, újból átélhető, ami megtörtént, s a szép még szebb lesz, ha az emlékezés aranyfénye rávetül. Így van ez az utazással is ...

Az utazás fontos, majdhogynem szent dolog. Levegőt ad, elszakadást és hazatérést, élet-

örömöt, színeket és ízeket. Az utazás ünnep is: a megállás, széttekintés, rácsodálkozás, magunkba szállás, embertitkokba mélyedés különös rituáléja. Élvezhető orvosság és erőt adó kenet, a napfény ígérete a tavaszi, borús magyar ég alatt.

Toszkána nem véletlenül érdemelte ki a „napsütötte” jelzöt. Az itthoni kitarotán morcos felhők alól messzire futva a Pó vize fölött már ragyogó aranyfény búcsúztatja az elmúló napot, Firenzében a kabátviselet végképp aktualitását veszti, Assisiban pedig már az áprilisi nyár pólót viselő turistái tülekednek. Az óvárosok amúgy is szűk utcái a növekvő tömeg arányában nádszálkarcsúvá zsugorodnak, de mindenki nyugodt és mosolygós, mintha elérkezett volna a türelmes szülők és türelmes gyermekek, no meg az egymással toleráns felnőttek Kánaánja a húsvéti ünnep tiszteletére tisztára mosdott ég alatt.

A toszkán táj sem véletlenül „dolce”, azaz édes. Kék dombfátylas tündérek lejtik örök körtáncukat üde sárga és zöld színbe öltözött völgyek fölött. Ciprusokkal szegélyezett úton lépkednek egyre feljebb, a tetőn összetalálkozva kézen fogják egymást, s új utat keresve lépdelnek tovább. Lépteik nyomán virágok kíváncsiskodnak ki a fű közül, a búza friss zöld selyme ráncot vet, a távolból ébredő kisvárosok pirosuló cserepei mosolyognak a napfénybe.

Talán nem a legszebb, ám a leginkább szívmengető emlék egy „névtelen” kisváros, Pienza. Olasz időszámítás szerint a hajnalok hajnalán, valamikor kilenc óra tájban lépegetünk csendesen a néptelen, kockaköves utcákon. A középkori kút lépcsőjén álmos cica nyújtózik a fényben, a városháza falai mentén ódon vasgyűrűk várják, hogy az ügyes-bajos dolgokban erre járók hozzájuk pányvázák lovaikat. II. Pius pápa városában

megállt az idő, a dóm még mindig ezrek reggeli ájtatosságára várva nyitja ki kapuját, a városfalak romlatlanul öröködnék a vidék felett. Igaz viszont, hogy e falakon már inkább csak árvácska, agavé vagy muskátli pompázik ágyúk vagy mordályok helyett, s a zord harci eszközöket csak egy kint feledett partvis képviseli. A kalandosan kanyargó (természetesen szűk) utcákon a frissen főtt kávé illata terjeng, egy üzlet előtt a karácsonyfa tavaszi megfelelője, a „tojásfa” díszleg, és a parányi kávézó egyetlen asztalánál feltűnik az első tömött bajszú, kalapos bennszülött.

Amilyen élhető Pienza, olyan méltóság-terjes Firenze, a reneszánsz elegáns szürkébe öltözött városa. A reménybeli utazót már itt-hon, az útikönyvek böngészése közben elkapja az „anti-kultúrsokk”, hisz rá kell ébrednie, hogy aminek megtekintésére az utazási iroda programja egy, jobb esetben két napot kínál, arra legalább egy, de inkább két hét szükségeltetne. A sokk új erőre kap, amikor „a tett színhelyére érve” tapasztalnia kell, hogy az oly hön látni kívánt duomo / campanile / battistero valamelyikét éppen dús állványzat takarja a fürkész tekintetek elől. (Ő, boldog Itália, ahol van mit restaurálni, van miből és van kinek!) Az igazán erős lélek viszont azon pillanatok elviseléséhez kell, amikor a középkori zarándok módján hívő turista megpillantja a SORT (az Accademia, Uffizi stb.) pénztára előtt, melynek szerencsésebb tagjai még reménykedhetnek a másnapra szóló belépőjegy megvételében.

A gyakorló firenzei turista számára tehát nem hátrány az, ha behatóan tanulmányozza a sztoikus filozófia alapelemeit, mielőtt útnak indulna. Esetleg ennek híján is túlélheti az utat, ha magábaszáll, elrendezi a nap végén fejében kőválygó információáradatot (például Galilei síremlékének szimbolikus vonatkozásai, a Santa Croce Giotto-freskóinak tematikája, a Medici-ház címerének talánya, Ammanati vetélkedése Michelangelóval vagy éppen Donatello és Bamba Lajos története ...), és rádöbben a szomorú valóra, hogy már sehogy sem tudja felidézni, hol is találkozott azzal a helyes kis kazettás mennyezetű templommal az útja elején ...

Azokban a ritka pillanatokban, amikor épp nincs mi újat szemlélni (tényleg ritka pillanatok, meg kell becsülni őket), kezdetét veheti a képzeletbeli időutazás. A Piazza del Duomón a fiatal Cosimo Medici óvakodik a biztonságot adó fal mellett haladva, egyetlen szolga kíséretében. Ajkán gunyoros mosoly, hisz ő a pápák bankára, Francesco Sforza, az ügyes zsoldosvezér hatalomra segítője Milánóban. Keze azért a törmarkolaton pihen. Mosolyog. Mosolya a sokat megélt okos embert sejteti, például azt a műpártolót is, aki már nem mesterembert lát Ghiberti-

ben, Donatellóban, Filippo Lippiben vagy Brunelleschiben, hanem művészt, akít tisztelettel kell kezelni.

Lorenzo Medici lovagol vörösszegélyű fehér selyemköntösben a lovagi torna helyszínére, a Piazza Santa Crocéra. Kedves mosollyal üdvözli a látványosság hírére összeverődött tömeget, hisz kedvét leli abban, ha a nép körében tetszést arat öltözéke pompája, udvarias modora, no meg vívótudása révén, hisz tudja magáról, hogy a vereséget képtelen elviselni. Arannyal hímzett brokátmellénye alatt azonban finom mívű páncélinget hord a rossz családi tapasztalatok miatt, s még inkább azóta, hogy a dóm kerengőjében a IV. Sixtus pápa és unokaöccsei által ellene küldött bérgyilkosokkal kellett élethalálharcot vívnia, melyben Giuliano, az öccse is életét veszítette. A szépséges Lucrezia Donati színeit viseli ezen a lovagi tornán is, bár feleségét, az „elmaradott” Rómából, ám igen jó családból való Clarice Orsinit a maga módján szereti. A tornát természetesen megnyeri, amin Firenze népe már meg sem lepődik, s a

szép Lucrezia liliumkezeiből átveheti a győztesnek járó koszorút. Gondolatban máris tervet készít a még befejezetlen dóm homlokzatához olyan vetélytársak mellett, mint Verrocchio, Botticelli, Ghirlandaio vagy Filippino Lippi. Azon pedig ő nem lepődik meg, amikor az ezért nagy zavarba eső döntőbírák őt magát kéri fel a tervrajzok megítélésére. Ám azért van szeme arra, hogy felfedezze Leonardo, Michelangelo vagy Raffaello tehetségét, s van gondja rá, hogy befolyásos pártfogók, dúsgazdag megrendelők figyelmébe ajánlja őket.

A XV. század végén, a Mediciék első bukását követően Firenzét egy Savonarola nevű dominikánus szerzetes gyűjtő hatású szónoklatai hozzák lázba, aki magát Isten küldöttének tartva a Mediciék visszatérése ellen, az egyház megreformálásáért prédikál kereszttel a kezében. Tanácsára gyermekekből toborzott „áldott csapatok” járják nyírt fejjel a várost, hogy felkutatásuk a festékes tégelyeket, kolostori aranydíszeket, tükröket, buja képeket, erkölcsstelen könyveket, kártyát, s feljelentsék a „bűnt”, még akkor is, ha szüleik „követték el” azt. A karneválon immár áldozati örömtüzeket kell elégetni minden földi hívságot. A máglyapiramis alján a drága ruhák, tükrök, álarok, illatszerek, gyöngyök, ékszerek halmán a profán könyvek halma áll, ezen a híres szépségek mellszobrai, Botticelli vagy Fra Bartolomeo érzéki festményei. A máglyát örök veszik körül, s a tűz csakhamar mindent elemészt. Sokan vannak, akik szembe helyezkednek a kegyesség ilyen megnyilvánulási formáival, de még többen, akik osztják Savonarola álmait, melyben minden ember Krisztus felé fordul. A pápa azonban kiközösíti, hívei cserbenhagyják, s a könnyen forduló tömeghangulat hatására 1598 már alatta ég a máglya tüze a Palazzo Vecchióon.

Firenze népe mindig is hihetetlenül gyakorlatias volt. Mivel a gyakori pestisjárványok idején a polgárok nemigen hagyták el otthonaikat, még templomba se jártak, az atyák mentek az utcára, hogy ígét hirdessenek félénk nyájuknak. A hangosítást is megoldották: kellő távolságban az imádkozó paptól további papok álltak, akik továbbadták szavait, az ő szavukat további papok visszhangozták, az ige így terjedt tovább ...

A polgári Firenze egyik legnagyobb vetélytársa a nemesség fellegvárának számító, aranybarna téglából épült Siena volt. E város sokat adott az ősi eredetre, így a Rómát alapító Romulus testvérének fiát, Seniust tekintették városalapítónak és névadónak. (Van is számos Romulust és Remust, no meg anyafarkast ábrázoló szobrocška városszerte!) Firenze a guelfeket támogatta, Siena természetesen a ghibellineket. Ha Firenze reneszánsz módi szerint építkezett, Siena megmaradt a tradicionális, középkorias gótika mellett. Ennek persze igencsak prózai oka volt: míg Firenze bankárai tehetsége révén meggazdagodott és újjáépült, az egyre szegényebb Siena pénz híján megőrizte régi gótikus épületeit. Becsületükre legyen mondva, hogy nemcsak a reneszánsztól zárkóztak el, hanem a későbbi barokk hatásoktól is, így maradt meg a városmag misztikus-középkorias hangulata.

Sienának – Rómával szemben – csak négy domb jutott, ám ez az oka a Piazza del Campo, a főtér teljességgel szokatlan homorú alakjának, hisz a tér pont a dombok találkozási pontjában fekszik. E téren rendezik évente kétszer a Paliót, a híres lovasversenyt, melynek idejére Siena az „örültek városa” lesz: nézők veszik birtokukba a háztetőket, erkélyeket, ereszcsontrókat, és persze a tér közepén is tombol vagy harmincezer ember. A tér peremén zajlik a mindössze pár perces vágta, s ha a zúrzavarban egy paripa véletlenül elhagyja lovasát, még simán megnyerheti a versenydíjat kerületének (például a nagynevű, selyemhernyóról elnevezett contradának).

A Campo szó szerint legkiemelkedőbb épülete a Torre del Mangia XIV. századi, 102 méter magas tornya. Funkciója nincs, csupán szép: hihetetlenül karcsú, selyembarnába öltözött téglatorony, tetején hófehér csipkekoronával, a koronában szépen szóló harangmuzsikával. Reprezentatív kellék lehetett a középkori polgárok számára, mint ma egy fiatal, gyémántos nyakékú, mutató nő egy öreg multi oldalán. Nem is engedték meg, hogy bármely építmény versenyezzen véle, a városban ugyanis tilos volt ennél magasabb tornyot emelni.

A Campo óriási kötek-
nöje, ahol a rekkenő hő-
ségben minimális árnyék
sem nagyon akad, a kinn-
és bennszülöttek legked-
veltebb találkozó- és pihe-
nőhelye. A tér közepén az
ifjúság randevúzik, napozik,
biciklizik, zenél, alszik vagy él társas életet a puszta kövön. Övék itt a tér. A Campo pereme a fi-
zetőképes keresleté: a hatalmas ív mentén megszámlálhatatlan ristorante, pizzéria, trattoria, ajándék-
bolt és képeslapárus osztozik a szűkös téren és a biz-

tos bevételen. A két rész közötti „sétálóutca” a még éheseké és már jóllakottaké, no meg a kisdedeké, akik korhatár nélkül, az elveszhetetlenek magabiztosságával rohagnak a felnőtt csúcsgalomban.

Az örültek városa lehetett San Gimignano is, csakhogy a háborúzó örülteké. Történt ugyan-
is, hogy a középkori városka polgárainak egyik fele a már emlegetett guelf pártot támogatta,
másik fele viszont a ghibellinek győelmét kívánta. A politikai ellentét szűnni nem akaró bel-
viszályhoz vezetett, melynek során a pártoskodók oly nagy sikerrel ritkították egymás sorait,
hogy lassan komoly formában kellett foglalkozniuk a védekezés gondolatával is: ezért szület-
tek a lakótornyok, melyekbe a gazdag családok húzódtak be házuk népével a háborúskodás
elől. Így lett San Gimignano a tornyok városa. Egykor még 70 toronnyal büszkélkedhetett,

amiből mára csupán 14 maradt, ám turistalátvá-
nyosságnak ennyi is pont elég. A girbeburba ut-
cácskák minden kanyarulatában vagy a bolt-
íves átjárókon túljutva felkomorlik belőlük
egy-egy, hogy figyelmeztesse a kedves turistát:
a téma 100 %-osan fotogén, tehát ismét eljött a
fényképezés ideje.

Assisi városának legnagyobb csodája a
Szent Ferenc bazilika. Önmagában való csoda
és az 1997-es földrengéseket túlélő csoda. Fa-
lait Cimabue, Lorenzetti, Cavallini és legfő-
képpen Giotto freskói díszítik. Csak az zavaró
némiképp, hogy a komoly restauráláson átesett
templom kövei a sokszázados patina híján nem
XIII. századnak, hanem XIX-XX. századnak
tűnnek, mintha egy éltesebb hölgy hirtelen túl
alapos fiatalító kúrán esett volna át, melynek
során elvesztette ráncai pókhálósövedékét,
amelyben pedig benne volt egész élete.

A tömeg pedig megállás nélkül hőmpölyög
altemplomon és kerengőn át a Giotto-szenté-

lyig, a Szent Ferenc életét bemutató hatalmas freskósorozatig. Megállni a képek előtt az emberárban szinte lehetetlen, megszólalni szintén nemigen lehet, mert a terem éber öre azonnal rendreutasítja az áhítat csendje ellen verbális kommunikációval vétőt: előbb hosszan püsszeg (természetesen mikrofonba), majd hallván, hogy erőfeszítésének fogantaja nincsen, halk szózatba kezd („Silencio!”). Csupán az a sajnálatos, hogy a technikának köszönhetően mindeközben ő a leghangosabb.

Az út vége felé mintha egyre rövidülne a pillanatok, pergésük egyre szilajabb, mint homokórában a homokszemeké. Feltűnik Lucca egyik bájos terén a városka legnevezetesebb polgárának, Puccininak szobra, mely ábrándosan néz az előtte eltipegő szép olasz(?) donnák után. Kibukkan az időből Perugia, melynek etruszk kapujáról az IDŐ néz vissza ránk, majd elillan a számtalan kanyargós-köves szűk utcácska valamelyikén. A pisai Csodák terének épületegyüttese olyan, mintha a művész álmai közben elvétette volna az anyagot, és kőből próbált volna finom csipkét készíteni ...

Végezetül már csak az egyik sugallatos este hangulatát próbálom felidézni. Egy remek vacsora koronájaként mézszínű bor került az asztalra s mellé szikár mandulás sütemény. A tésztát borba mártogatva, beszélgetve eltűnt az idő: nem volt jelentősége többé, csak a jelen létezett. A „Festina tarde...” reneszánsz életérzése volt ez: Lassan siess... Ne rohanj... „Élvezd a napot!”

*Prokob Ildikó
tanárnő*

„...és mindig ott hagyok egy darabot a szívemből...”

(Máté Péter)

Az ember a világban akármerre jár, mindig újat lát, és hasznosat tanul. Minden alkalommal ráatalál egy gyönyörű világra, aztán mégis... hazatér. Miért?

7. éve reszelem a fát a Piccoli Archi Zenekar csellistájaként. Megadatott a lehetőség, hogy ifjú zenésztársaimmal bejárhattuk fél Európát. Minden év szeptemberétől szorgalmasan – és szombat reggelenként „nagygon” álmosan – járunk próbákra, készülünk. Sok gyakorlással a koncertekre, mert kis hazánkat csak szép játékkal, hozzá méltó módon képviselhetjük. Ezenkívül szeretnénk minél többet adni a kedves hallgatóságnak, hogy koncert után az a mondat fogalmazódjon meg bennük, amivel idén portugál kísérőnk, Hugo bemutatott minket akárhová mentünk Vele: „*Here is the Piccoli Archi, the best of band!*”

Kísérőnkkel, Hugoval

Mi a jelenlegi, aktív Piccoli definíciója az én olvasatomban? Úgy két tucat lökött vonós – az 1/3-a vagy krúdys, vagy az volt, vagy annak készül – akik karmesterükkel, Nándi bával együtt mindig készek új kihívásokra. Olyan zenészek, akiket összeköt milliós emlék, akik Csengerben ugyanolyan szívesen adnak koncertet, mint Jesinkiben, Tarragonában, Luxemburgban, Neerpeltben, Prágában, Lipcsében, Malmőben, Koppenhágában vagy éppen Portóban.

Utjaink általában április, május környékén esedékesek, így tavasszal felgyorsulnak az előkészületekkel kapcsolatos események. És egy nap elindulunk, és hisszük, sikerül beváltani a várt reményeinket.

2006. április 22-e előtt néhányan kicsit máshogy vártunk portugál utunkra, mint az eddigiekre. Tudtuk, hogy jövőre érettségi, így egy darabig most ez az utolsó utunk a zenekarral. Talán azért is volt más, mint mondjuk 4-5 évvel ezelőtt, mert időközben egy picit sikerült felnőnünk – együtt.

Azt szokták mondani, vannak az életben tökéletes pillanatok. Szerintem, órák, napok, sőt megkockáztatom, hetek is sikerülhetnek varázslatosan. Legalábbis egyről biztosan tudok. A zenekarral töltöttem az Atlanti-óceán mellett, Espinhoban, Portótól fél órára egy kedves kis ékszerdobozban.

Az összes repülőúton (Bp.-Lisszabon-Porto) ablak mellett kaptam helyet. Repülni szép nappal is, de éjszaka gyönyörű... kivilágított városok felett... Ibrahim Ferrer énekel nekünk halkán a gép hangszóróiból... Kubai hangok és portugál fények... és tökéletes pillanatok...

Szerinted milyen érzés az, ha a szálló-

Magyar lányok az óceánparton

dai ágyad – cipőhúzással együtt – 3 percre van az óceántól? Megérkezésünk után – 03:00 környékén – mi mindenesetre úgy döntöttünk, hogy márpedig mi most rögtön megnézzük magunknak a hajnali Atlanti-óceánt... és nem csalódtunk...

Az első napot teljes egészében ajándékba kaptuk, semmi próba, semmi megkötés, szabadidő minden mennyiségben... séta a macskaköves utcákon, napozás a parton, szundi a mólón. És mi perenként szívjuk minden sejteinkbe az óceán illatát.

Másnap a program portoi városnézés és borkóstolás – no comment.

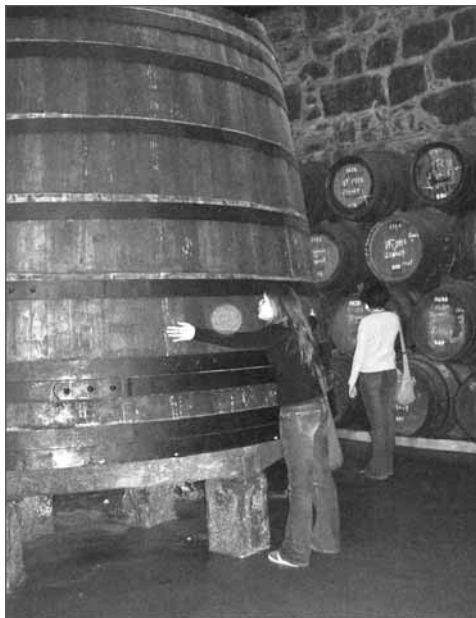
Porto a Douro folyó északi partján épült. A másik oldalon található Vila Nova de Gaia. Nekem kicsit olyan mint Buda és Pest (de lehet hogy nem). A belváros nagyon hangulatos, mediterrán jellegét a szinte egymásra épült bérházak, a köteleken száradó kiterített ruhák és a szűk sikátorok adják.

A 3. napon, 5-én kezdődött a fesztivál. Az első koncerten egy nem mindennapi hárfa duó hallgathattunk meg. Most már értem, miért a hárfa az angyalok hangszere... Azzal este még egy portoi kórus és egy kamarazenekar lépett fel. A mi előadásunk zárta a koncertet. A közönség nem sajnálta a tapsot, és örült a ráadás magyar zenének. Sikerünket Espinhoba érve a már törzshelyünknek kinevezett, családias hangulatú bárban ünnepeltük. Érdekes módon minden nap jobban játszottunk mint azt előző hajnalban a mólón beszélgetve reméltük volna.

Ha a sétálóutca csivitelő portugáljaira ébredsz minden napsugaras reggel – illetve délben... ha úgy telnek el napok egymás után, hogy mindenki kedves veled: a pincér, a sofőr, a portásfiú, az utcazenész és a XIV FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PARA JOVENS GAIA 2006 főszervezői is... amikor minden második idegen rádmosolyog az utcán... akkor az történik, hogy valami óceánillatú ködben összefolynak a napok, és Te egyáltalán nem vágysz haza. Haza, ahol csak tanulás vár és a nyelvvizsgád in Deutsch...

Óceánusszal...

„...a zene, az a bor...”

Amikor eszedbe jutna az idő múlása, felcsendül a zenekar hagyományörző mondata: csináljunk vicces képeket! – és akkor megnyugszol, hogy minden rendben, van még pár nap szabadság, szépség, Portugália.

Nem hagyhatom szó nélkül a kedvenc éttermünket, ahol minden ebédünket és vacsoránkat mókáskedvű pincérurak szolgálták fel, akik az utolsó napokra legalább úgy a szívünkhöz nőttek mint a sárga leves, amivel naponta 2* etettek minket, aminek a színe és az íze ugyanolyan, de az illata mindig új volt. (a sütijeik előtt viszont le a kappal!)

A fesztivál utolsó napján a szervezők egy rövid filmmel lepték meg a fesztiválozókat, amit a 4 nap felvételeiből válogattak. Az összeállítás mindenestre magáért kiáltott.

Őt alkalommal muzsikálhattunk Portóban. A záró koncert előtt a templomban gyülekeztek a zenekarok, és én is próbáltam bemelegíteni ujjaimat a próbára, amikor egy kedves madeirai – szintén zenész – a következő aranyos és megtisztelő kérdést intézte hozzám; „are you Paganini?” hát...sajnos nem... „so...are you Bach?” ...bóknak szép volt, de nem csaphattam be szégyent: „No, i am Kriszti!” =(

A gálakoncerten a 13 zenekar közül utolsó előttiként léphettünk a színpadra, Piazzolla: Liebertango-jával – koncertmesterünk Pék Ádám (11b) hegedűszólójával és pulttársam (nem félreértendő; a zenekarban az egymás mellett helyet foglaló szólamtársak), Elek Tamás csellószólójával – és játékunkat természetesen magyar zenével: Kókai: Kis verbunkos-ával zártuk a közönség örömére. Körülbelül 1500 néző tapsolt április 8-án nekünk, magyaroknak Portugáliában.

Senki sem akart hazajönni. Talán könnyek is potyogtak. Mert mi is mindig ott hagyunk egy darabot a szívünkből...

Pedig csak egy pillanat volt az óceánparti 6 rohanó-gyönyörű napunk. Egy tökéletes pillanat. Pillanat, amiben benne volt 7 közös év minden dallama. Pillanat, amit mi játszottunk.

*„Azene, az a bor, a zene a kenyér.
Ezeken élek.
Muzsika a teste, szövege a vér.
Emel és éltet.”
(Adamis Anna)*

*Tóth Krisztina
11c*

Viva Italia!

Most még inkább „hétfőibbnek” érzem ezt a hétfő reggelt. Nem akarok iskolába menni! Igaz, Lengyelországban nem éppen kényelmesnek nevezhető öt napot töltöttünk el, de mégis a megrázó auschwitzi ill., birkenauai emlékek után az ember kicsit jogosan érzi magát másoktól különbözőnek: hogy igenis Ő volt az, aki szembesült Hitler kegyetlenségével és a világ szenvedésével. Ezek után reggel felkelni és CSAK iskolába menni...

De az ember sosem tudja meg melyik nap éri szerencse. Így történt velem is. Amint beléptem az iskolába, már várt egy pályázat, ami egy hetes olaszországi tanulmányi utat hirdetett meg. A következő hétre. Tetre, pontosabban útra késznek éreztem magam: most-azonnal-máris!; de ez azzal a fájdalmasan lemondó érzéssel is vegyült, hogy ó most-azonnal-máris?!...

2006. május 7. hajnali(!) 6 óra. El sem hiszem, hogy itt vagyok, és hogy az egyik álmom valóra válhat: egy teljes hét Taljánföldön! Sok ismeretlen arcot látok a megyéből. De egy dolog mindenkiben közös: az izgalommal teli várakozás. Felszállunk a buszra, utolsó búcsú-puszi szüleinktől/nek és elindulunk. A STÚDIUM Nyelvoktatási Közalapítványnak köszönhetem, hogy most itt ülök. (na és természetesen igazgatónőnek és Vassné tanárnőnek). Mint általában minden buszút, ez is fárasztó és „meleg”. Így egyre több álmos szusszanás hallható az órákkal ezelőtt még fecserésző ismerkedőktől.

De ébresztő! Átléptük a határt! Álmos kis buszunk egyszerre vált éberré. Mindenki a tájat fürkészi. Mennyire más: hegyek, alagutak, hegyek, alagutak, hegyi tavak... majd egy szerpentin és a tenger. Szinte érezni lehetett a sós levegő illatát. Volt, aki először látta életében a tengert. Nem csalódott, hisz még számomra is felejthetetlen maradt, amint a hajók hófehér habcsíkot húztak maguk mögött a kék óriáson.

19 óra felé már mindenki kényelmetlenül fészkelte a székében. „Negyed óra és megérkezünk” -jelentette be Albertonné Szuhár Katalin (Kati néni) csoportvezetőnk. A férje, Luciano Alberton, olasz származású. Gradisca d’Isonzo-ból származik, ahová éppen tartunk. Ez egy kis észak-olaszországi város, Gorizia tartományban található. Az Isonzo folyó partján fekszik, a San Michele hegy közelében, amely az első világháború idején heves csaták színhelye volt. A város szépsége, hogy hatalmas zöld területe van

(szinte minden második emberre jut egy fa), ill. a városlakók közötti ösztetartás az, ami még inkább barátságossá teszi Gradisca légkörét. (De az is egy aranyos szokása a lakosságnak, hogy ha a családban kisfiú született, akkor kék, ha kislány született, akkor rózsaszín díszet helyeznek vagy az autóra, vagy a lakások/munkahelyek ajtajára.)

Kis csapatunk

Megérkeztünk! A szállodánk (Hotel Trieste) gyönyörű volt. Minden reggel svédasztalos reggelik, kedvesen mosolygó és segítőkész(!) személyzet várt minket. Szobáinkban minden nap rendet raktak – még a fiúk széthagyott zoknijait is összehajtogatva rakták le a székekre. A porta pultján lévő apró csokikról ne feledkezzünk meg, amelyek csábításának egyetlen egyszer sem lehetett nemet mondani.

Már első napunk vacsorája sem volt szokásosnak mondható: egy szervezet, amely a városban működik, meghívott minket egy kerti-partira. És valóban az olasz vendégszeretet egyedülálló. A filmekben, ill. a reklámokban látható nagy olasz családi összejövetelekhez tudnám hasonlítani: amikor az emberek vidámak és hangosan beszélnek, beszélnek, ... de közben bevonnak minket is a társalgásba és a vacsora elkészítésébe is, és így együtt, közösen, mint egy „család” munkálkodtunk. De a legjobban az tetszett, hogy sok mindent megértettem ezekből a nagy szócstatákból.

Előző nap este keveset aludhattunk, (mint majd általában minden este), de fantasztikus módon ezt reggel bepótolhattuk, hiszen Olaszországban a város általában 9 óra tájt ébrednek: ilyenkor nyikorogva kinyílnak a zsaluk, a szűk utcácskákban a házak között kihúzott zsinórokra felterítik a kimosott ruhákat, a kávézók elé kirakják a székeket és asztalokat a napernyők alá, és a boltokon is megfordulnak a nyitást jelző táblák. Mint a filmekben.

Az elkövetkező napokban rengeteg helyen megfordultunk és sok emlékművet megtekintettünk.

Szlovén-olasz határ

szentélyt és természetesen a várost is bebarangoltuk: láttuk az Ördög hidat, a Dómot, a longobárd templomot, ill. a középkori házat is (amelyen amint megtudtuk, azért ablakok vannak cserélve, egy kivételével). Majd tovább utaztunk Udine-be: Friuli gazdasági központjában megtekintettük a történelmi városközpontot. Ezenkívül tettünk egy rövid látogatást Palmanova-ba, a csillag alakú városba, amely a XVII. század katonai építészetének remekműve. És gyönyörködhetünk többek között Aquileia-ban is, ahol a Forum Romanum és a régészeti ásások során feltárt területek nyűgöztek le bennünket,

Voltunk Gorizia-ban, ahol megcsodálhattuk a történelmi városközpontot, a gettót, a várat, ill. az olasz-szlovén határt is. Ez érdekes volt, hiszen a kettőt egy vonal választotta el mindössze és ha valaki a vonal túlsó oldalán tartózkodott engedély nélkül, akár be is zárhatták. Majd Redipuglia-ban egy katonai emlékhelyet vehettünk szemügyre és megnéztünk egy I. világháborús múzeumot is. Fogliano-ban egy osztrák-magyar temetőben tettünk egy sétát, ill. meglátogattuk az Isonzo menti csatamező és a magyarok emlékére felállított „emlékműveket”: San Martinod el Carso-t és San Michele-t. Voltunk ezen kívül még Cividale-ban, ahol megnézhetjük a Castelmonte-i zárandok

Az osztrák-magyar temető

A Miramare kastély

romantikus fekvése miatt (szinte minden ablak a tengerre nézett, a sziklaszirt, amin állt, fodrozódó habbá törte szét a nekicsapódó hullámokat) egyszerűen lélegzetelállítóvá varázsolták a helyet.

És ha már az olasz romantikánál és az amorózóknál tartunk, természetesen nem mehetünk el úgy Olaszországból, hogy Velencét meg ne tekintenénk. Ez a város egyszerűen mesés és ugyanakkor építészeti remekmű is. Csodálatos múzeumai, templomai és palotái mellett, minden házra kirakhatnánk egy táblácskát: „Műemlék”. A házak lábát a tenger vize mossa, a kis utcákon a gondola, ill. a hajó a kötelező közlekedési eszköz. Az épületek nagy többsége mozaikfalú, erkélyeik kovácsoltvas mintákkal díszítettek. A város szíve, a Szent

Velence

ill. megnéztünk egy bazilikát is, amelynek padlóján mozaikkal voltak kirakva a különböző biblia eredetű történetek és felkerestünk egy első világháborús temetőt is.

Útjaim közül kiemelném Gradót, ahol az óváros és bazilika megtekintése mellett tettünk egy sétát a tengerparton is. Mint már említettem engem mindig lenyűgöz a tenger látványa, az illata, a „zúgása”. A megfoghatatlan végtelensége és ereje.

A másik, számomra kedves hely a trieszti Miramare kastély és parkja volt. Habsburg Miksa főhercegnek volt a palotája, amelyben Erzsébet királyné is többször vendégeskedett. Gazdagon díszített belső termei, hatalmas parkja és alapvetően

Kovácsoltvas erkély

Márk tér már most zsúfolásig telt turistákkal. A téren található még a Szt. Márk Bazilika, amelynek monumentalitása megdöbbentett, ill. a 99 m-es harangtorony (Campanille), mely a város már messziről látható ismertetőjele. Megnéztük a Rialto-hídat és a Sóják hídját is. De a város híresebb múzeumaira, mint a Galleria dell'Accademia-ra, Galleria d'Arte Moderna-ra, Archeológiai Múzeumra, vagy a Peggy Guggenheim Collection-re már sajnos nem futotta az időnköb. Helyette megnéztük még a velencei gettót, ahová 1516-ban telepedhettek le a zsidók a város engedélyével. Érdeemes még felkeresni a „maskarás” üz-

És segítőkész eladó nénit találtam

2006. május 13. hajnali(!) 8 óra. Most meg azt nem akarom elhinni, hogy már haza kell menni... Csomagok a buszban, de a csapat csak nem akaródzik elindulni. De végül felbóg a motor, és a szomorú gyerekszemek utolsó pillantásaikat vetik a városkára, ami mindannyiunkat felejthetetlen élményekkel tett gazdagabbá. A hazafelé út inkább nosztalgikusra sikeredett. Megtörténnek az utolsó emlék-cserék: van, aki arról a hatalmas pizzáról tart kiselőadást, aminek alig bírta megenni a negyedét (na nem mintha a többiek nem ugyanígy jártak volna), a lányok Casanova egyik valószínűsíthető leszármazottjáról áradoznak, és persze kihagyhatatlan a „csúcs autók” elemezgetése is (amik nagy többsége épp ekkor suhan el az ablak előtt). És átlépjük a határt... juppé... kettős érzések kerítenek ismét hatalmukba: végre láthatom a családomat, akik már nagyon hiányoznak, de ugyanakkor véget ért egy csodálatos hét, ami miatt nem tagadom nagyon szomorú, vagyok. Útközben még megállunk egy benzinkútnál, szinte fáj a szememnek az a sok cigi csikk a földön...

Pár órával később és néhány árnyalattal sötétebben meglátom a táblát „Hatvan”. Felhívom anyáékat, hogy mindjárt megérkezem... És a busz bekanyarodik a megyeháza elé. És hirtelen megint mindenki örömteli várakozást érez... várunk egy puszira, egy ölelésre, ami utánozhatatlanul édesanyai, aminek az emlékét nem tompíthatta el ez az egy hét. Ezért megéri hazajönni...

leteket is, ahol szebbnél szebb álarcot, ill. karneváli öltözetet találhatunk. (Ha szerencséje van az embernek, akkor nagyon kedves eladóval találkozik, aki felpróbáltat vele egy-két ruhadarabot is.)

Nagy öröömre harmadik nap még egy iskolát is felkerestünk, mégpedig a Gradiscai „Brignoli” Mezőgazdasági Technikumot. Találkozhattam az igazgatóval és a diákokkal is. Azt azonban megdöbbenve tapasztaltam, hogy a diákok az állami iskolákban nagyon alap szinten tanulják az idegen nyelveket. De ez általában jellemző az olaszokra, hogy ha valamit egy külföldinek el akarnak magyarázni, inkább kézzel-lábbal segítenek magukon, minthogy megszólaljanak egy másik világnyelven.

A galamb

*Cservenyák Dóra (VI/11.D)
reflektálása Olaszországról*

Egy év Afrikában

Az egész 2004 októberében kezdődött, mikor a nyíregyházi Rotary klub elkezdte bontogatni szárnyait, és belekezdett a cserediák program szervezésébe.

Pár hónappal később már Debrecenben találtam magam a regionális interjúm, ahol arról faggattak, hogy miért is nem szeretnék Japánba menni. Mikor megtudtam, hogy Afrikában fogok egy évet tölteni, először pánikoltam, mert ugye magunk között szólva is ez csak egy harmadik világhoz tartozó ország, még így 12 évvel a demokrácia kikiáltása után is. Én Dél-Afrikát az Oroszlánkirályhoz hasonlónak gondoltam, de hamar kiderült, hogy bár a Krüger Nemzeti Parkban megtalálható az Oroszlánkirályból jólismert szikla, az ország néhány tekintetben még fejlettebb is mint, Magyarország. Például az utak sokkal jobb állapotban vannak, viszont ijesztően sokszor van áramszünet és a mobiltelefon szolgáltatóknak is van még mit fejlődni a megbízhatóság területén. Semmilyen vadállat nem rohangál a kertünkben, oroszlánt és zebrát is csak vadrezervátumokban látni manapság, de sokféle antilop rohangál szabadon a kevésbé lakott területeken, ők viszont a légynek sem ártanak. Minden 10 km-en belül lehet találni egy, a Nyír-Plázá-nál 5-ször nagyobb bevásárlóközpontot. Az országnak 11 hivatalos nyelve van: afrikaans, angol, zulu, xhosa, ndebele, venda, swati, sesotho, sepedi, tsonga és tswana. A lakosság túlnyomó többségének ugyanúgy idegen nyelve az angol, mint nekem. A fehérek többsége viszont Afrikaansul beszél. Itt kötelező érettségi tantárgy mind az angol mind az afrikaans. Az iskolák nagyon különböznek az otthoniaktól: először is, itt minden általános iskolában és gimnáziumban egyenruha van, és mindenkinek ugyanakkor van vége az iskolának, és egyáltalán nincsenek lyukas órák, mert ha egy tanár hiányzik, valaki biztosan be van osztva helyettesítőnek. Gimiben nincsenek fakultációk, és mindegyik tantárgyat lehet emelt szinten tanulni, nem csak kettőt; utolsó két évben már mindenki csak a választott tantárgyait tanulja, és nincsen teski óra!!!

Johannesburg, amelynek én a nyugati részén lakom, kb egy órára a keleti részen levő reptértől, valódi világváros a maga 8 millió lakosával, ami pont annyi, mint a teljes Svédország.

Ezt Annától tudom, akivel egy klubban cserediákoskodunk, és bátran merem legjobb barátnőmnek hívni, hiszen millió kalandot éltünk túl együtt.

Pingvinek

Mikor Fokvárosban voltunk októberben, minden egyes reggel nekem kellett kiverni az ágyából 5 perccel indulás előtt; szerintem nélkülem semmit sem látott volna a gyönyörű városból. Ott folyik össze az Atlanti- és az Indiai-óceán, és szabad szemmel is látható a színárnyalat különbség, mivel az Atlanti sokkal hidegebb. A legmeglepőbb dolog Fokvárossal kapcsolatban mégis a vigan a napon sütkezű pingvinek voltak. Nagy élmény volt még a Tábla-hegy közös erővel való megmászása, ami 3 és fél óra telt, de a kilátás megérte, és leg-

alább lefelé a cable carban jöttünk, ami kb 3 percünkbe telt! Robben Islandre is kihajóztunk, ahol láttuk azt a cellát, ahol Nelson Mandela 27 évig raboskodott.

December volt a legnehezebb hónap honvagy szempontjából, hiszen az ünnepek miatt a család szörnyen hiányzott, és kicsit nehéz volt óvodás unokatestvéremet először beszélni hallani a telefonon keresztül több, mint 7000 km-es távolságból. A karácsonyt itt nagyon máshogyan ünneplik, itt csak két napig esznek egyfolytában, nem úgy, mint mi otthon, egy hétig, és süteményt is alig sütöttek. A karácsonyfa sem igazi, csak műfenyő. Egyáltalán nincs hó decemberben, hiszen itt ez nyári hónap, és mindenki a tengerben fürdik, nem pedig hógolyózik. Elég furcsa volt karácsony reggelén a teraszon reggelizni.

Márciusban egy hosszú hetet sátoroztunk a Mpumalanga nevű tartományban, és ebből három napot a Krüger Parkban, igazi elefántokkal, zsiráfokkal, zebrákkal, hiénakkal, Timonokkal és Pumbákkal. Sötétben tilos volt járkálnunk mert azt mondták, hogy éjszakánként be szokott tévedni egy-két leopárd... Mpumalanga nagyon is nemzetközi hely, van saját Berlin vízesése, meg Lisszabon és London nevű városa is.

Április elején 10 napot tölthettem az Indiai-óceán partján egy Umzumbe nevű üdülőfaluban, a zuluk (afrikai népcsoport) földjén. A hullámok kicsit nagyobbak és számomra ijesztőbbek is voltak, mint a Földközi-tenger partján, de a part gyönyörű. Oda szívesen visszatérnék egyszer nászútra.

Április végén volt a District Conference, ahová minden Rotary klubból jön 1-1 képviselő, és közösen értékelik az elmúlt esztendőben elért eredményeket. Mi, a cserediákok is részt vettünk ezen az eseményen, de csak kétszer tűntünk fel, a hétvége többi részét abseilinggel, foo-fee slide-ozással, és túrázással töltöttük. Láttunk valódi bushman sziklafestményeket is. Szegényeket kiírtották a holland telepések kb.

Mandela cellája

100 évvel ezelőtt. Belőlük csak a festmények és legendák maradtak fenn.

Az országot nagyonis helytálló szívárvány országnak nevezni, mert rengeteg különböző nemzetiségű nép él egymás mellett békében és nyugalomban.

A cikk írásakor már 10 hónapja vagyok az afrikai kontinensen. Eddig 3 különböző családdal laktam, és mind a 3 anyukám és 3 apukám, 3 húgom, 3 bátyám, 2 nővérem és 1 öcsém nagyon a szívemhez nőtt. A rotaristák mind második nagymamáim és nagypapáim lettek, akikkel bármilyen gondommal-bajommal, kérdéssel, kéréssel, bátran fordulhattam.

Az egész cserediák év legvidámabb napjai viszont azok voltak, amiket újdonsült cserediák és nem cserediák barátaimmal tölthettem, hol sírással, hol nevetéssel, de végülis mindig boldogan. Na meg persze azok a percek, amikor megpróbáltam az ittenieknek megtanítani, hogy hogyan kell kiejteni Nyíregyháza nevét. Ezen életem végéig jót fogok nevetni.

A cserediák programot mindenkinek csak ajánlani tudom, akinek van bátorsága belevágni egy életre szóló kalandba.

Márkus Barbara
12. D

Mexico. Hmmm.

Mexico. Hmmm. Rengeteg gondolat, rengeteg kép... Nagyon nehéz mesélni valamiről, ami jelentősen különbözik az európai kultúrától és nem is tudom, hogyan lehet belekezdni.

Mi, akik cserediákok vagyunk, nem turistaként érkezünk egy országba, mert nem tájakat látni vagyunk itt, hanem a családokon, iskolán keresztül adoptálnunk kell magunkat egy idegen környezetbe, elfogadni a szokásokat, és velük élni egy darabig. Innen nézve egy év rengeteg idő, ráadásul egyedül. Elég idő megszeretni egy országot, majd megutálni, dühösnek lenni, aztán mégis sírni, mert haza kell menni, de maradni sem akaróznék.

Én Mexicóról sok mindent gondoltam, de semmi sem alakult úgy. Nem használ senki nagy sombrerokat, kizárólag turistákon láttam, tequilát sem isznak sokat, és NINCS meleg mindenhol.

Én a repülön elhatároztam, hogy jön ami jön, nem lesz baj, nem érdekes, jó lesz. Aztán le szálltam éjfél körül. A reptéren – legalábbis ahova én érkeztem – a padlón a csempe fel volt verve, a plafon majdnem a fejemet súrolta, de megtaláltam a csomagjaimat, aminek nagyon örültem. Aztán ahol várt az új „családóm”, ott börtönben éreztem magam, mert a tömeg ordibálta a neveket, és a rendőrök tartották vissza őket, hogy ne rohanják le az éppen megérkezőket... és felvillant a nevem... yuppi. Aztán pár perc után rá kellett jönnöm, hogy nem értem, amit beszélnek spanyolul – hiába a nyelvtórok – de még az „angolt” sem annyira... felismerhetetlen volt a kiejtés Nagyon fáradt voltam, de ami feltűnt még így is, hogy rettentő sok szemét van mindenhol, mert alig vannak szemetesek, és alig láttam egynél magasabb emeletes házat (bár később bebizonyosodott, hogy nem így van). Mexico városban kb. 30 millió ember él, a város másfél métert süllyed évente, a világ legkoszosabb városa, rengeteg a bűnözés, a légszennyezés annyira erős, hogy aki nincs hozzászokva, állandóan köhécse. Ezért él egy rendelet, ami szerint naponta meghatározott számra végződő járművek nem közlekedhetnek... Így próbálják csökkenteni a kocsival való közlekedést. Ebből adódóan viszont a családoknak – ha tehetik – legalább 2 kocsijuk van.

Én egy Nyíregyháza méretű városba keveredtem, 2000m magasán, egy működő vulkán tövében. Rengeteg dolog megdöbbenett az első néhány hónapban... A házaktól, oktatástól az étkezésen keresztül a nevelésig, vallásig minden más. A városok szerkezete sokszor hálószerű, mert mind spanyol gyarmat volt. Általában kevés park van, szóval délutánonként a fél város be van zsúfolódva 3 parkba. Az utcán sétálva feltűnik, hogy ház-ház-ház-ház, semmi kert. Ez furcsa kicsit, mert nincs semmilyen kis zug, ahol meg lehet állni vagy leülni egy padra. A ház, ahová érkeztem, egy szappanoperában látottnak a mása. Hosszú lépcső, a nagyapa, nagymama, unoka egy házban, és a kutya.

Senkinek sincs macskája! És a nagy család egy tető alatt lakik... És teljesen általános az átlagos családoktól „felfelé”, hogy a házban van egy vagy két néni, akik mosnak, főznek, takarítanak. Nekem rettentő nehéz volt megszokni, hogy reggelikor, ebédkor, vacsorakor kiszolgálnak. És nem szerettem, hogy nem minden házban bánnak embermódjára velük. Például nem esznek egy asztalnál a néniével, aki főz egész nap.

Aztán az evés nagyon fontos, minden nap itthon kellett lennem ebédre. Sok zsírosat esznek, és mindig chili vagy salsa citrommal... igaz, van vagy 100 féle chili meg salsa. Folyékony, por és a kettő között. Hús, rizs, pattogatott kukorica is chilivel, sör is chilivel és citrommal.

Bár a mexicói konyha (ez fog a legjobban hiányozni) nagyon más. Az ételek a legnehezebben elkészíthetőek egyikei, de az étkezés nagyon fontos, szeretnek enni, sokat, és bármilyen családi vagy egyéb ünnep van annyi ételt csinálnak, hogy a fél iskola jóllakna. Híres mexicói

Egy kis falu

Orizaba, ahol laktam (az egyetlen körút)

Chili (üvegben) és citrom

Kolduló gyerekek Chiapasban

*Egy indián asszony
árulja szövött ruháit*

igazgató és helyettes (apácák)

*A sulí belülről
(télén hideg,
mert nincs fűtés)*

A tanári asztal

sőr a Corona, és nagyon jellemző étel a tortilla és frijoles, (kevés kenyeret és ilyen chipsekhez hasonló dolgokat esznek, mint a tortilla) frijoles pedig, „babpüré”.

Mexico egy nagyon nagy ország, sok gondjuk van, a politika, gazdaság, oktatás nem működik úgy, ahogy kellene. Ugyanaz a párt van hatalmon több mint 70 éve – azóta, mióta demokrácia van Mexicóban. Most lesznek választások, viszont a 120 milliós lakosság nagy része műveletlen, magas a gyerekek száma is, nincsenek jó esélyek a változásra. És rengeteg politikai gyilkosság van. A baj az, hogy óriási különbség van az emberek között. Nem is igazán van középréteg. Szörnyen nagy azoknak az embereknek a száma, akik létminimum alatt élnek, pár ezer forintért ölnek is ha kell. 5 éves gyerekek dolgoznak, a szegényebb államokban még kisebbek.

Az iskolák nagy része privatizálva van, az állami iskolák színvonala rendkívül alacsony. A magániskolák fizetősek, mindenhol egyenruha, és a magániskolák egyházi iskolák is. De a színvonal még így is elképesztő. Nekünk magyar cserediákoknak bárhova is készültünk a világba, a felkészítőtáborban felhívták a figyelmünket erre a „jelenségre”, s figyelmeztettek, hogy kerüljük a tudásunk „fitogtatását”.

Nem értettem akkor meg teljesen miről is van szó, és én nem is haragudtam soha, ha valaki nem tudta hol van Magyarország, de amikor iskoláztam, egyenruhás emberek elképesztő dolgokat kérdeztek, nem hittem a fülemnek. A boltban horogkeresztes karkötőket árulnak, mert az eladó nem tudja mit jelent. Ez kicsit megdöbbenett. Nem szeretném lehúzni nagyon az oktatást, bár a mexicioiak is nagyon jól tudják, hogy rengeteg hiányosság van. Én mindenesetre személy szerint utáltam a sulit, főleg az egyenruha miatt és mert borzasztóan unatkoztam, arról nem is beszélve, hogy úgy éreztem magam, mintha anyukám korában élnék mikor ő volt 18, mert a gondolkodásmódjuk rettentő konzervatív.

A barátok például a házakban nem léphettek be a hálószobákba, csak a nappaliba. Engem sem engedtek egy szobában lenni egyedül egy fiúval, még ha barát volt is. Az én 18 éves osztálytársaim képtelenek döntést hozni a szüleik nélkül, annyira kontrollálva vannak. A szülők többsége megtiltja a 18 éves gyerekeinek, hogy dohányzó emberrel szóba álljanak. Az iskolában az apácák még azt sem hagyták, hogy zenét hallgassak mp3 lejátszóról, és mégcsak meg se tudták magyarázni miért nem, csak nem és kész. Ez a szabály... aaaz okay

És ez a túlságos vigyázás ott üt vissza, hogy a fiatalok nagy többségének gyakorlatilag alig van tapasztalata bármilyen téren, de annyira nem, hogy például egy lány az osztályomban nem tudta, hogy terhesség ellen védekezni lehet, szóval novemberben ott feszítettünk az esküvőjén, ő pedig a kis hasával. Az újdonsült férje pedig egy srác, aki 16 éves... Mexicóban rengeteg ilyen baleset megesik, ez is sajnos a tudatlanságuk következménye.

De szerencsére ezek a dolgok főleg a kisvárosokra jellemzőek, ahova még nemigen törtek be a XX. meg XXI. század eszméi. A nagyvárosokban igazából rengeteg európai kulturhatás érvényesül, a belvárosok szinte mind az európaiakra hasonlítanak, és a lakosok is, nagyon kedvesek és valóban nagyvárosi életet élnek. (Ez még mindig nem jelent sok intelligenciát, de legalább nem jelent szűklátókörűséget.)

Ami a mexicioiakra jellemző, mindenki rengeteg csípőset eszik, sok sört isznak, mindenki szereti a focit, és azt hiszik, hogy Mexico megnyeri a világkupát – ki tudja... –, mindig késnek!!! MINDIG, egyszerűen csak nem érdekli őket a pontosság. Találkozáskor 1-2 órát késnek. Ehhez szörnyen nehéz volt hozzászokni. Többnyire nagyon romantikusak és vidámak... és mindenki vezet. Mert vannak automaták, ahol bedobom a pénzt és kijön alul a jogszi. A fogadott tesóm most 14 éves és vezet!!!

Rendkívül vendégszeretőek. Mindenki felajánlotta az otthonát, hogy „ez a te házad”. Mexico csupán a mérete folytán is nagyon sokszínű. Például a természeti látnivalók; északon sivatag, de van több ezer kilométer tengerpartja tele turistákkal a világ egész részéről, középen hegyek, akár 5000 m-esek is, eső, indiánok, szegénység, hideg és ki tudja még mi más. Én legalább 2 hónapot utazgattam mindenfelé, mégis azt érzem, hogy rengeteg dolgot nem láttam még.

A kultúra is rettentő összetett, van több ezer éves kultúrájuk a maya és aztékok révén, piramisok, tárgyak, rengeteg múzeum, – és még mindig vannak csoportok, akik őrzik ezeket a hagyományokat, viszont ugyanúgy van rengeteg európai a spanyolok és egyéb hódítók révén. Például az összes valamirevaló város belvárosa akár európai is lehetne...

Mindenki katolikus, így az ünnepeik nagy része is hasonló a mieinkhez.

Nehéz ilyen röviden elmondani mindent, mindenesetre aki Mexicoba téved, jó ha megpróbálja elfogadni, hogy az emberek így élnek, és nekik ez normális. Például, hogy mindig késnek, hogy megbámulják a fehérbőrű embereket az utcán, és akinek nem barna szeme van.

De sosem erőszakosak. Mindig esznek, mindig MINDENHOL kaja van, mexicói sör, és zene, és indián nének árulják a csinált dolgaikat, minden sarkon templom van, és kalóz áruk, például találsz rengeteg boltot, ahol másolt Cd-eket meg Dvd-eket árulnak. Sokat táncolnak, a városok koszosak, mert alig van szemetesládájuk, és idióta kocsik hangszóróval állandóan árulnak valamit. Esténként mindig hallani petárdákat, és nem szedik le a választási hirdetéseket 2 évig. És rengeteg kutya van az utcákon (meg kutya kaki), de nem bántanak, néha drogokat árulnak vagy használnak a buszon meg az utcán. Nem ismerik a házszámokat, semmi logika sincs abban, ahogy mennek néha a számok... Sajnos mindent ellopnak – úgyhogy erre figyelni kell –, és mindent rád akarnak sózni az utcán – ezért meg fogsz venni egy csomó dolgot, amit soha az életben nem fogsz használni, és még elajándékozni sem lehet. Többnyire nem tudnak semmit a világról, csak aminek köze van Mexicóhoz. A kávé jó, de nem erős, olyan mintha vízzel főznék. Örülnek mindenféle kis ajándéknak viszont, és ha moziba mész, ne lepődj meg, mert a film közepén 5 perces büfébemenős szünet van. Nincs jó csokijuk, és sokféle ital sem, a srácok pedig állandóan fütyülnek a lányoknak (kortól és mindentől függetlenül), ünnepelnek mindenféle Szent és akármilyen napot, ami a katolikus egyháznak fontos. Ilyenkor előzőnlík az utcákat Nem ismerik a KRESZ szabályait, ezért van egy rakás baleset, de nem nagyon érdeklí őket, szóval sok mindenhez hozzá kell szokni.

Én az itt töltött időm alatt rettentő labilis lettem érzelmileg, ennek köszönhetően tapasztaltam rengetegféle érzést, amit előtte nem. Nehéz elmondani, milyen is cserediáknak lenni. Sok sírás és sok nevetés. Én azt tudom erről elmondani, és szerintem ezzel minden cserediák egyetért, hogy van egy pont, ahol nem igazán létezik nemzetiség vagy nyelv, mert itt nem a nemzetről van szó, hanem magáról egy-egy emberről. Vannak buta mexicóiak ugyanúgy, ahogy magyarok is... A nemzetiségem nem kell, hogy minősítsen. Ez csupán annyit jelent, hogy jó érzés tartozni valahova. Ezért lesz jó érzés hazamenni azt hiszem, mert végül is valamiért én is magyar vagyok.

*Dávida Eszter
12 D*

Osztálykirándulás a Hortobágyon

Az első osztálykirándulásunk a Hortobágyi Nemzeti Parkba vezetett.

A Hortobágy az utolsó nagy jégkorszak idején, körülbelül 12000 évvel ezelőtt alakult ki. Ekkor az Alföld területén még a tundra növényzet volt az uralkodó.

A hortobágyi látogatásunk első állomása egy óriási füves puszta volt. A melegen kiszáradt szikes puszta láttán meglepő volt hallani, hogy e táj arculatát döntően a vizek formálták, a Sajó és a Hernád, majd a Tisza vette át az uralmat. Ekkor ezen a területen 2-3 hónapos

tiszai áradások is voltak, így az oda-került hordalékkal a terület megemelkedett, majd a víz elpárolgott, a magas sótartalom miatt a felszínen sziksó (Na_2CO_3) maradt.

A Hortobágy egyedülálló élővilága annak köszönhető, hogy pontosan itt találkozik a nyugati és a keleti élővilág, így ezen a területen az egész világon egyedülálló társulás alakult ki, amit Euráziában sztyeppének neveznek.

Találhatunk itt sziki- és lándzsás úti fűvet, cickafarkot, farkas kutyatejet, réti perjét, ecsetpázsitot, bárányparéjt, útszéli bogáncsot, ördögszeke-

ret, mezei iringót, kamillát, pásztorfűvet és gyermekláncfűvet is. Ezen a vidéken kevés fa található, amelyek a löszös vidékeken és a Hortobágy folyó mentén magasodnak. Ezek nem őshonosak Magyarországon, Amerikából behozott fajok (például akác és az amerikai kőris), amik sokkal szívósabbak az őshonos egyedeknél.

Utunk következő állomása a Derzsi-halastó volt. A Hortobágyon a nem megfelelő minőségű talajokból és a mocsarakból több halastavat létesítettek, amelyek rengeteg védett madárnak adnak

fészkelő helyet. Így láthattunk fürjeket, tuzokot, vetési ludat, nagy liliket, nagy kócsagot – ami repülés közben a nyakát S alakban meghajtja –, bakcsókot, tőkés récét, cigány récét, barát récét, kanalas gémet – ami repülés közben a nyakát kinyújtja, ellentétben a nagy kócsaggal, és a csőre kanálszerű képződmény –, vörös gémet, darut, nádi rigót, cserregő nádi posztát.

A Hortobágyon fontos a legeltetés. Szerecsénkre láthattunk legelő bivalycsordát, amit Erdélyen keresztül Ázsiából telepítettek be. A bivalyok nagy részét a húzáért tartják. Ebből a magyar piacokra nagyon kevés kerül, ugyanis a legnagyobb részét Svájcban fogyasztják. Emellett szürke marhát, rackajuhot és nonius lovat is tenyésztnek. Ezen állatok nitrogénben gazdag talajon legelnek, valamint segítik a talaj anyagforgalmát. A szürke marha nagyon válogatós, nagyobb területet bejárva legel, ellentétben a bivallyal, ami nem megy el egy területről, amíg azt teljesen le nem legeli. A rackajuh csavartszarvú, fekete vagy fehér színű, az egyetlen őshonos háziállat Magyarországon, már a honfoglalás korában is itt élt.

A Hortobágy 1973. január 1-étől az első és máig a legnagyobb nemzeti parkja országunknak. Ezen kívül 1999 óta a világörökség része is!

*Lénárt Lea, Márton Dalma és Vegera Tamás
9.b osztályos tanulók*

Osztálykirándulás a lá 10. C

Kishazánk turisztikája nem éppen európai színvonalú. Nem a kulturális vagy a természeti értékekkel van baj, csupán azzal, hogy néhány ember lenézi ezeket. Ezzel akkor szembesültem, amikor kerékpárvasárlásnál a drágább, de jobb gépről lebeszéltek a „Magyarországra minek?” szöveggel. Mire ezt a szöveget írom, kiderült, hiba volt. Másik probléma szerintem, hogy hiányzik belőlünk a spontaneitás. Ennek cáfolataként egyik barátommal spontán ötlettől vezérelve (és osztályfőnökünk engedélyével) úgy döntöttünk, hogy kerékpárral közelítjük meg az amúgy nem túl távoli Bogácsot.

Roszsabbul nem is kezdődhet egy osztálykirándulás, mint ahogy velünk történt. Az előző napi napsütés és 30 Celsius helyett eső és 18 fokos hideg homályosította el a kirándulás pozitív jövőképét. Találkozás a buszpályaudvaron, ahol két ember kivételével mindenki szerencsésen meg is jelent. A másik két tag (mi) akkor már javában benne volt a slamasztikában. Nem elég, hogy hajnalban kelték, de az egyik bicikli sérülést szenvedett az esőzések miatt Himalájává vált Bükkben. Hosszas javítgatás után sem sikerült megszerelni, így jelentős idő kiesést okozott gazdája és társa számára. Így hát maradt számukra a gyalogtúra (a 16 km-es távból mindössze 14-et kellett végigtrappolni). Eközben a többi ember a buszon egyhangúan, mégis kedélyesen és vidáman zötykölődve lassan célhoz ért. Egy kis keresgélés után meg is lett a szállás, ám hozzá eljutni szintén nem volt egyszerű. Ugyanis a Magyarország térképén nem túl vastag vonallal jelölt erecske, melynek a nevét sem tudom, az erős „monszun”, no meg az átereszt eldugulása miatt legalább négy-szeresére duzzadt, és előtönte a fölötte átvélő egyetlen hidacska. No de mit nekünk egy kis víz! Topánkákkal a kézben, mezít-láb kelt át valamennyi krúdys az örvénylő áron, akárcsak egy expedíció tagjai. Végre lepakolhattunk, és rövid akklimatizálódás után egy jóleső ebédet fogyasztottunk el egy IV. kategóriás étteremben (emlékezte-

től annyit, hogy az ismert Gondúzó vendég-látóipari egység III. kategóriás), amely azonban egyáltalán nem kínált szörnyű ételeket.

A kellemes ebéd után a vállalkozóbb kedvűek részt vehettek egy röpke négy órás túrán a Subalyuk-barlangnak nevezett ősember-lakhoz. Az utazás egy része az omnibusznak vagy ló-taxinak is nevezett szekéren történt, ezután a lábunkra váltottunk, és felmáztunk a célterülethez. Az emberekben, azt hiszem, fura elképzelés él a barlangokról, mert mi észre sem vettük, amikor megérkeztünk, nemhiába szerepel a nevében a „lyuk” szó.

Az őskori lakhelyet magáénak tudó hegyen ismét megtapasztalhattuk, hogy tud szép hazánk, ha akar, ugyanis nem kell egy hegynek 2000 m felettinek lennie ahhoz, hogy nehezen bírjon vele az ember. Erről gondoskodott a több tonnányi agyagos, ragadós sár. Még jó, hogy egy kicsivel több ruhát vittünk, mint amennyit normális esetben vinni kellett volna. Így azonban pont annyi lett, amennyire szükségünk volt. Az őskor után jött a „civilizáció” kultúrája. A kis lélekszámú Cserépfaluban, ahol a Bükk kezdődik, elég érdekes és meghökkentő dolgot tapasztaltunk. Megismerhettük a barlanglakásokat, melyek csak nevükben és funkciójukban lakások, mérete-

ikben és komfortértékükben viszont csak a legnagyobb jóindulattal nevezhetők annak. A „lakásokban” egy átlagnál kicsivel alacsonyabb ember sem tud felegyenesedni. Egyetlen „lakásban” 5-6 ember élt együtt, sokszor akár az állatokkal összezárva egészen 1957-ig. Esztétikum sem nagyon volt ezekben az emberi lakhelyekben, szépségdíjat nyert azonban egy, melynek „falát” narancssárgára festve találtuk. Ezután a kissé elcsigázott társaság hazafelé bandukolva-zötykölődve, asszociációs játékot játszva töltötte el az időt, melyben kedves kísérő tanáraink is részt vettek.

Hazaérve egy gyors fazonigazítás és vacsora után az esti program felé vettük az irányt. Esetünkben ez egy borospincében indult, ami pince léteére alig volt a földben, és csak annyiban különbözött egy kulturáltabb kocsmától, hogy „előzenét” élvezhetett a kedves vendégsereg, köszönhetően Szintis Pityunak, aki sörivás közben is tud énekelni és érintés nélkül szintetizátorozni. Ekkor még fiatal volt az éjszaka ... A legkorábbi alvók is csak három óra körül tértek nyugovóra, így természetesen elég nehéz volt a reggeli felkelés, reggelizés, csomagolás ..., és legvégül nem maradt más hátra, mint az indulás haza.

Mezőkövesden mindenki beszerezte a még hiányzó dolgokat a túlélőcsomagjába, és a buszt éppen elérve álmosan utaztunk hazafelé. Mindenki jól érezte magát, sajnáltuk, hogy nem tartott tovább, épp ezért a buszon még kiélveztük a hátramaradt pillanatokat. Már nem számított, hogy a két nap alatt szinte végig vagy borult volt az ég, vagy esett az eső, mert „ez az osztály bármilyen körülmények között jól tudja érezni magát”!

A 10. C tanulóinak élménybeszámolóiból összeállította:

González Marcell

RÉGIEK A NAGYVILÁGBAN

Téli vakáción, Rómából

Hét nyelv és világdiploma – hastáncgal körítve

Eszter San Franciscóból, Ágnes – rotterdami kitérővel – Rómából érkezett haza karácsonyra, hogy pár napra ismét elfoglalják hajdani nyiregyházi „gyerekszobájukat”. ■

Teljesen eltérő módon kerültek külföldre, abban azonban meg-egyeznek, hogy nem zárják ki a lehetőséget: néhány év múlva Magyarországon indítanak közös vállalkozást.

Haladjunk azonban sorjában, miként is került Szikora László főorvos és Kovács Eszter főiskolai tanár két leánya külföldre, sőt az „Operenciás tengeren” is túlra.

Egyesült Világ Kollégium

– Nem volt eleve elhatározott szándék, mindig csak éppen a következő lehetőséggel éltem – fogalmaz Szikora Ágnes, a római Sapienza Egyetem utolsó éves hallgatója, aki még az idén kézbe akarja venni Master-fokozatú diplomáját. – Másodikos krúdys voltam, amikor egy diákszerével 1997-ben kijutottam Németországba. Jól sikerült német nyelvtudásom csiszolása, mert a következő évben az Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyen az első tíz között végeztem. Nagy volt a meglepetés, amikor meghívtak az Egyesült Világ Kollégium tanulójának az olaszországi Triestbe. Kevesen ismerik ezt az ügyeslelet, én sem tudtam róla – azoknak ajánlják fel a tanulási lehetőséget a világ sok országában, akik harmadikosként éreik el helyezést az országos tanulmányi versenyeken. Persze nem egyszer

a helyzet, mert a kollégiumban a tanítás nyelve az angol. Alig múltam tizenhat éves, de elmentem, mert egy ilyen nagy lehetőség nem szabad kihagyni.

Szikora Ágnes

Mire Ágnes leérettségizett, már kitűnően beszélt a német és az angol mellett az olasz, miközben belekezdett a spanyolba és a franciába is.

Itthon nem érvényes

Az ötömben azonban üröm vegyült: nemzetközi érettségi bizonyítványával, amely 82 ország bármely felsőoktatási intézményében utóéletként szolgál, Magyarországon nem vettek fel egyetemre. Ugyanis magyar nyelvből és magyar történelemből nem tett érettségi vizsgát. A tanévkezdés azonban veszéssé közeledett.

Elküldött hatvanezer levelet

Az internetes közvélemény-kutatásokban résztvevők motivációját kutatta: megbízi arra kerestek választ, miként tehetnék állandóvá, vagy hogyan tarthatnák legtovább aktív csapataikban a válaszadókat. Ilyen kutatás korábban nem volt, Ágnes maga találta ki a módszereket is. Indulásként elküldött hatvanezer levelet nyolc országba – maga is meglepődött, hogy napokon következett az már színtiszta szakmai munka. Csak ízelítőt: a hollandok jellemzően szeretik látni részvételük eredményét, szeretnek sajátos klubhoz tartozni. Másutt inkább valamit kapni szeretnének a válaszolók, pénz, sorjegyet, mozijegyet, bármit és alig érdeklődnek a végeredmény iránt. Vannak, akik egyszerűen megújítják az egyforma kutatásokat, de más jellegűre vállalkoznának. Ágnes aprólékos elemző munkával mind a nyolc országra felállította a jellemző profilokat.

– Számot vetettünk szüleimmel, és úgy találtuk, egy év kihagyása nagy luxus lenne – folytatja Ágnes. – Így lettem Európá egyik legnagyobb patinás egyeteme, a római Sapienza hallgatója. Már kezdettől fogva a Magyarországon most bevezetendő „bolognai rendszer” szerint tanultam, bachelor fokozatú diploma megszerzése után folytattam a master fokozatút, most végzős vagyok.

Európai polgárként

A lendő európai polgár lehetőségeit mutatja, hogy Ágnes, aki pszichológiát tanult és marketingkommunikációra szakosodott, úgy döntött, második diplomázása előtt „megmártózik” a szakma gyakorlatában is, egyben kiegészítve kissé az ösztöndíját. Egy on-line kutatásokkal foglalkozó nemzetközi cég felhívására pályázott, amit

meg is nyert. Az utóbbi hónapokban így csak tanulmányi kötelezettségei végett ment vissza időnként Rómába, egyébként Rotterdamban dolgozott. És nem akárhogyan: a cég immár nem csak diákmunkásként, hanem jól megfizetett menedzserként is alkalmazná. A fiatal szakember még gondolkodik, hogy elfogadja-e ezt az ajánlatot – mint mondja, a szakmán belül nem ez áll hozzá legközelebb...

Ízekre szedi, összerakja

Beszélgetés közben próbáltam megfejteti Ágnes „titkait” – persze, legfeljebb részben sikerült. Nem egy könyvmoly, nem egy „székhez ragasztott” szorgalom, hanem a világ dolgai iránt élesen érdeklődő, sokoldalúan művelt, ifjú hölgy. Ha valami felkelti az érdeklődését, megfogja, s attól kezdve hobbiként szedi ízeire, rakja össze újra. Így aztán egyszerre vizsgáljuk négy tantárgyból az egyetemen, ha már Hollandiában dolgozik, megtanul hollandul, ha már palesztin szobatarás van, megtanul arabul, és elsajátítja a hastáncot, amivel podiumon is siker arat.

Még csak 23 éves. Eszter, a nővér sorsa teljesen másképpen alakult. De ez már egy másik történet...

Marik Sándor

A Kelet Magyarország cikke Szikora Ágnes, a 8 éve „világgá ment” krúdyst mutatja be.

Úton

Az ikrek jegyében születtem. Állítólag érett lélek vagyok. Utolsó előtti leszületés. Szerintem utolsó előtti, előtti, előtti, előtti, előtti... Horoszkópomban a kilences ház tele bolygókkal. Négyen vannak. A kapcsolat háza üres. Az Énemben egy-két bolygó cselleng. Létezem. Szigetként. Létem értelme a keresés. Keresem a kontinenst, ahonnan valamikor a régmúltban leszakadtam. Nyomravezetőim a hosszú haj, a rövid haj, a szél, a kékbarnazöld szemek mosolya, intó mozdulat egy ráncos, göcsörtös kéztől, avar az erdőben, tenger, émelygés és hányás, pokoli féltékenység, düh, betűk a lapokon, néhány ölelés, őszinte és hazug szavak, fegyelem, megjátszott és őszinte mozdulatok.

* * *

Madrasz. India. 1995. Sötét síkátorban rohanok. Nem tudom, merre kell menni, de ösztönösen mégis balra vagy jobbra fordulok, amikor és ahol kell. Szemem előtt még a pillanat, mikor a sárba dobtam a két szádrúpiást, amit a pénzváltó maffia két tagja követelt tőlem a közvetítésért. A játékarlangban egy százharminc kilós óriás kezéből vettem el a rúpiást, a dollárt, amit átadtam neki. Füst, zaj. Az utcán emberi és állati fekália, sár, banánhéjak, ételmaradék, kóbor kutya, árusok. Madrasz sötét mélye monszun után. Nem volt időm verekedni, ezért néhány szitokszó kíséretében földhöz vágtam a pénzt, és rohantam. Tíz perc az expressz indulásáig. A többiek már várnak rám. Vártak akkor is, mikor majdnem két órát töltöttem az Arab-tengerrel kettesben. A víz szerelmesen ölelt körül. A partot nem láttam a hullámoktól. Ezek azok a hullámok, amik a farönkből ácsolt tutajyszerű halászcsonakokon mindig átbuknak, de felborítani soha nem tudják őket. Ahol nincs tér, ott nem marad meg a víz. Az ürességben nincs hol lenni, A többiek tudnak várni. Tudják, hogy mindig megérkezem. A halászokat akarták utánam küldeni, mikor új emberként kiléptem a vízből. Csontig megtisztulva. Ez volt az út vége.

* * *

Ausztrália 1999. Körök a sziklákon. Okker, vörös, kék, zöld körök. A vízmosásban teljes a csend, csak lépéseink visszhangoztak a kanyonban. Barlangok. Valaha itt lapos orrú, fekete emberek éltek.

A déli óceán partján van egy elhagyatott hely. A mézskősziklákon kapaszkodom, próbálva kikerülni a 20-30 méterre is felcsapó hullámokat. Néhány száz méterre tőlem társam ugyanezt tette. Nem szólunk. Órákig. A parton pozsgások, szúrós cserjék néhány centiméter magas s több száz méter széles sávja húzódott. Szél. Senki és semmi. Egy tábla. Egy törzs létezett itt, melynek neve sem maradt fenn. Száz és száz évig. Kőből és fából építettek halcsapdát. A cserjék között kagylóhéjból kirakott útvonalak vezetnek a semmibe. Egy sem maradt közülük, hogy elmondja a történetet.

* * *

Camino 2004. Július 6-án indultam el a zarándokútra. Miután befejeztem, fel kellett ismerem, hogy mindig is zarándokúton voltam. „Sosem lesz vége.” – mondtam Melnek Santiago katedrálisában, miközben a könnyeinkkel küszködtünk. Megkérdezte, mi lesz velünk, hogy vége az útnak. Neki talán elég egy baráti vállon veregetés. Szerencsés. Vannak emberek, akiket az érintés nem nyugtat meg. Túl vastag a bőrük, s túl mélyen rejteznek magukban. Egész életük kétségbeesett kísérlet a bőr levedlésére. Kapcsolatfelvétel.

Szent Jakab zarándokút, Camino

A zarándokút jelképe: a kagyló

Jézus. A kivetítőn egy olyan férfit láttam, aki képes volt a megbocsátásra. Férfiasságát nem abból kölcsönözte, hogy más emberek – asszony, gyerekek – függtek tőle. Férfi volt, gyengéd, megbocsátó, de mégis rendíthetetlen módon. Nem vette körül a mellveregetés, kardcsörgetés zaja, vagy a vér szaga. Mosolygott, és jó lett volna látni, hús-vér valóságában. Ő egyetlen zsinórra fűzte fel magát, s ezen függött. Ez a kötelék pedig Isten volt. Miközben egyszerű, nyikorogó lábú széken ültem, küszködtem a lábaimban fel-le cikkázó fájdalommal, azt kívántam, bár bírnám a megbocsátás erejét, vagy azt a mosolyt. A fenébe a csodákkal. Nem kellene. Aztán lassan sírni kezdtem. Hátnál, az utolsó sorban.

* * *

Finisterre keresztje

én vagyok az, aki könnyűnek találhatik minden méretkezésnél. Én vagyok a mérleg, s a személy, ki ráhelyezi a súlyt. A Nap már lement, de világossárga csiként jelt hagyott magáról a csüggedőknek. Számukra minden naplemente egy világvége. Talán igazuk van.

* * *

Finisterre, 2004. Kőkereszt. Óceán. Tűz. A tűzben papírlap. Rajta néhány szó. Szavak, mint önáltatás, hazugságok, befolyásolhatóság. Képtelen vagyok írni. Ceruzára lenne szükségem és papírlapra, hogy rajzolhassak. Az írás, minden írás, akár egy-egy segélykiáltás. Kitérés kísérlet abból a mélységes magányból, amelybe gondolataink zárnak minket. Ez a legmélyebb magány. Kékje sötétebb, mint bármely óceán kékje, melybe kevesen mernek beletekinteni felülről. Úszás. Hideg a víz. Az áldozat én vagyok. Utamat nem jelöltem meg itt-ott lerakott kövekkel, mint a többiek, már ezer s egy év óta. Magamat ajánlottam Istennek, Merkúrnak, s ki tudja még kinek. Én vagyok a nehezék, és

Az óceán

Nepál. Öt vagy hat lövés. Majd rövid szünet. Aztán újabb 5-6 lövés. Majd a boltok redőnyeinek csapódása, ahogy a fodrászok, a kifőzdék vagy éppen pénzváltók alkalmazottai vilámgyorsan ugrottak fel a csak ugrással elérhető fogantyúkért. Levegőben úszó testek, szürke, kék ingekben. A sokktól sápadt, kamerát tartó európai srác szólít meg. „Hogy bírod, ember?” „Megvagyok” – mondom rezignáltan. A tüzek fényében látom a zöld szemében tükröződő tehetetlen, hideg dühöt. „Újságíró vagyok” – mondja, de már szólítja is kísérője. „Egy embert most hurcoltak be egy sötét sikátorba, hogy agyonverjék. Siessünk.” „Kamera.” – szól nekem is. „Sajnos nincs nálam. Nem vagyok újságíró.” – mondtam.

Amikor visszaérkeztem a gyermekotthonba, először a kicsik rohantak oda hozzám. Sarita megfogja a kezemet, és rám mosolyog. Radzsos nyújtja a karját, hogy emeljem fel, ahogy mindig is szoktam. Felemelem a könnyű, csontos kis testet, s berregni kezdek, mint egy repülőgép. Ő széttárja a karjait és nevet. Úgy kacag, hogy a nyála kicsordul. Nézem az örömteli fekete szemét. Érzem, hogy a nyál és az orrából csöpögő váladék az arcomra hull, s összekeveredik a könnyeimmel. Már csak a többi kisgyerek követelését hallom, Radzsos nevetését, majd szabad utat engedek a valahonnan a lelkem mélyéről feltörő zokogásnak. Nem érzek fáradtságot, nem vagyok szomorú. Már nem én vagyok, aki Radzsos repteti, s semmi nem az enyém. Aztán eltűnők. Helyemen a kis mezítlásosok örömteli nevetése.

* * *

London. Már második hete itt vagyok. Minden napom munkakereséssel és pótcselekvések sorával telik. A magány megtanít arra is, hogy az emlékeidből élj, majd megtanít félni a haláltól, s végül megtanít arra, milyen értékesek is valójában a baráti, családi kapcsolatok. Az asztalon a kövön egy kiselefünt. Most körbeforgatom a követ, s vele az elefántot. Folyamatosan nyerem vissza az erőmet, minden szóval amit itt leírok. Magyar szót akarok hallani. Valami, az eddig megtett lépések sora idevezetett. Egy kis szobába, kemény padlóra, tíz könyvhöz, egy növényhez, Ildi képéhez, és néhány apró kacathoz. Valami miatt itt vagyok és nem máshol. Egyedül és nem másokkal.

Mi vagyunk azok, kiknek arca mögött szomorkás mosoly rejtezik, ha hideg van, ha meleg, ha szeretünk, ha nem, ha mocsokban fetrengünk, ha mérföldekre illatozunk a tisztaságtól, ha fehérek vagyunk, ha feketék, ha éhezünk, ha tele vagyunk, ha önmegtartóztatunk, ha kicsapongunk, egész testünk és tudatunk egy szomorkás mosoly. Az ébrenlét jele. Mindig valahol, s mégsem ott lenni. Ezek vagyunk mi, a nemteljesenasajátlétükbenélők. Működünk, s folytonosan figyeljük azt a valamit, ami működik bennünk. Kettős lények.

* * *

„Mester, mi a szabadság?”

„A tévedések útja.”

„Akkor mi értelme van az egésznek?”

„Elvezet Istenhez, és ott már elhagyhatod.”

„Hogyan?”

„Ha Istenhez eljutottál, nem vagy többé szabad.”

„???”

„Hozzákötvé lépsz tovább. Nincs szükséged többé önmagadra.”

*Tóth Péter
1991-ben végzett krúdys*

AZ IFJÚSÁG LAPJAI

DÖK napló 2005/2006

Mi a DÖK? Igen, igen tudom. Diákönkormányzat. De mit jelent ez? Miért létezik ez a szervezet? Miért jött létre? Mi a feladata?

A DÖK elsősorban a tanulók érdekvédelmi szervezete. Bár remélem, hogy a legtöbb diáknak nem csak ez jut róla eszébe. Mert bár ez a legfontosabb feladatunk, ezt kell a legtrikábban ellátnunk – szerencsére.

De akkor mit csinálunk? Miért vagyunk?

Az iskola azon arcát formáljuk mi, ami miatt – az oktatás jó színvonala mellett – a Krúdy híres. Ez pedig a diákélet. Egy volt krúdys ismerősöm – aki már jócskán negyvenes éveiben jár – egyszer ezt mondta: „A Krúdy sosem a tanárok miatt volt olyan, amilyen. A diákok tették ilyené.” Azt kell, hogy mondjam, hogy ez tényleg így van. Itt nálunk folyt eddig a városban az egyik legnagyobb diákélet, és ezt tényleg magunknak köszönhetjük. És ezzel most nem önmagammat vagy a DÖK-öt szeretném dicsérni, hanem azokat a diákokat, akik eljöttek a társaik által nekik szervezett rendezvényekre. Tudom, évek óta hallom, hogy egyre kisebb az érdeklődés az iskolai programokra, és ez így is van. Rossz azt látni, hogy bár nagyon sok munkát beleölünk egy rendezvénybe, mégis kevesek vesznek részt benne. Ezért szeretném elsősorban azoknak a diákoknak a programokon való részvételét megköszönni, akik amikor idejük engedte, eljöttek. Mert csak az motivál minket, csak az ad erőt a következő dolog megszervezéséhez, ha láttuk, éreztük azt, hogy aki részt vett a programokban, az jól érezte magát.

És akkor nézzük is meg, hogy mit csináltunk idén, hogy miket is szerveztünk Nektek!

Az év számunkra a Verébtáborral kezdődött, ami nekem az első volt DÖK elnökként. Úgy érzem, hogy jól sikerült, és a verebektől is hasonló visszajelzéseket kaptunk. Leendő elsőseink itt megismerkedhettek egymással – ami azért vicces feladatok közepette könnyebben ment. Itt éreztem a legjobban az előbb említett motiváló erőt, amit a szemek, az arcok, a nevetések adnak. Jó volt.

Aztán szeptember első napján állomásról állomásra járva – kicsit talán a Verébtábor utóérzéseként – megismertettük elsőseinket az iskola legfontosabb helyeivel. Ebben a hónapban már láthattuk az előkészületeket a Verébavatóra, és a termek is egyre díszesebbek lettek.

Aztán eljött az október, és a már szokásos módon a Verébavató napján elsőseink furcsa ruhába öltöztek, számolták a lépcsőket, a tablókat, majd délután elvégezték a rájuk kirótt feladatokat. Ezután következett a műsor, amelyen verebeink igazán kitettek magukért, aztán az eskü után végre már felavatott krúdysként vehettek részt a bulin. Közben elindultak a Focikupa meccsei, és egy október 23-i vetélkedőt is lebonyolítottunk Bányai Zoltán és Tar Ferenc tanár urak segítségével. Novemberben rendeztünk egy ping-pong és csocsó kupát, és az őszy folyamán jutott időnk egy túrára is, Bükkszentkeresztre látogattunk el.

Aztán decemberben megrendeztük a Zrínyi DÖK-kel közösen a második Krúdy-Zrínyi 12 órás kosármecset, kicsit talán a 24 órás kosármecset pótlakaként. Ez sem sikerült rosszul, bár a végére maradhattunk volna többen is...

Ebben a hónapban járt nálunk a Mikulás bácsi is, szaloncukrot osztogatva. Aztán ellátogattunk a sóstói árvaházba, ahova elvittük a Ti adományaitokból illetve felajánlásaitokból vett ajándékaitokat. A gyerekek nagyon örültek nekik, és egy szép délutánt sikerült velük eltölte-

nünk. Hasonló volt ehhez a Gyermeknap előtti látogatásunk is, ekkor is nagy örömmel fogadtak minket.

Az új évben a félév környékén nekünk is kellett egy kis pihenő, de azért február 14-ére feldíszítettük az iskolát, és kikézbcsítettük a szerelmes üzeneteket is.

Március 31-én megtartottuk az egy nappal előrehozott Bolondok napját. Ezen a napon elég sok mindent sikerült megvalósítanunk: a tornateremben kosár kupa zajlott, az aulában pedig egy vetélkedőn vett részt a jelentkező 9 csapat. Ezen kívül volt poker kupa, működött a Kreatív kuckó, és filmvetítés is zajlott, valamint ping-pongozásra és csocsózásra is volt lehetőség. Úgy gondolom, hogy aki jól akarta érezni magát, az talált magának megfelelő programot.

Májusban segédkeztünk egy kicsit a Kerti Patry megszervezésében. A jó hangulatú műsor után egy finom vacsora, majd egy jazz-zenekar koncertje következett.

Az év folyamán mindenképpen szerettünk volna egy koncertet is szervezni, ezért kitöltöttünk Veletek egy kis kérdőívet, hogy milyen zenekart hívjunk meg. Sajnos, a két szóba jöhető zenekar közül egyik sem tudott eljönni, ezért más zenekarokat hívtunk meg. Június 15-én a Diákpolgármesteri Irodával közösen szervezett koncerten a Deamons of Heaven, az Autumn Twilight, a Jurij, a Skafunderz, valamint a Doors Emlékenekar lépett fel. A buli nem lett rossz, a hangulat kiváló volt, de sajnos itt is igaz, hogy lehetek volna többen is.

A már leírtak alapján úgy érzem, hogy nem sikerült rosszul ez az évünk sem. Természetesen idén is követtünk el azért hibákat. Volt, amit csinálhattunk volna jobban is, de azok, akik részt vettek a rendezvényeinken nagyrészt jól érezték magukat, és azt hiszem, hogy ez a lényeg.

*Újfalusi László
11.A*

Tipikus brazil fiú

Brazíliában kereste fel a Rotary Internationalt. Nem Magyarországra vágyott, de végül ide került, hozzánk Nyíregyházára. A 18 éves Henrique Duarte Vieira magyar tapasztalatairól, Brazíliáról, európai utazásairól és az első óról mesél.

Hétfő, 12:50 perc, kicsengetés. A galériára igyekszem, hiszen ott vár, hogy nekikezdjünk ennek a riportnak. Hívok magammal másokat is, hogy ne tűnjön annyira hivatalosnak, barátságosabb legyen ez a beszélgetés. Már vár ez a barna hajú, barna szemű, mondhatni tipikus brazil fiú, aki-ben van valami utcagyerekes huncutság, és aki lassan 10 hónapja velünk együtt jár. Piros baseballsapkájával, zöld, brazil feliratú pólójában kicsit elnyújtja a szótagokat, de már a magyar szótagokat. Hihetetlen, de 10 hónap elég, hogy egy teljesen más világból érkező srác megszólaljon magyarul. Ideérkezése előtt egy magyar származású tanárnőtől 1 hónapig vett órákat, ahol megtanulta első szavát: obrigado = köszönöm. Szeptembertől mostanáig ami mindig a kezében volt, az a portugálmagyar szótár. „Az első 2 családommal még angolul beszélgettünk, azonban a 3., jelenlegivel már magyarul. Sokat segítettek nekem.”

Az itteni emberek jellemzésén sem gondolkodik hosszan. „Nagyon hasonlítanak a brazilokra. Kedvesek, szeretnének megismerni, hallani Rio de Janeiróról, a karneválról, a brazil lányok szépségéről, a válogatottról, a szappanoperákról, a híres kávénról. Szeretem őket.” Meséléséből kiderül, bár szappanoperákat otthon sem néz, lakóhelyén Belo Horizonten, ahol kb. 5 millió ember él, már volt a Brazil Válogott és Argentína meccsén.

Argentínáról elkalandozok és megkérdezem, Henrique, voltál már más országban is Magyarországon kívül? Kiderül, hogy 1 hónappal ezelőtt a Rotary szervezésében bejárták Európa nagy országait. Először Hollandiában, Amszterdamban töltöttek 3 napot a többi külföldi csere-diákkal. Látták Van Gogh és Rembrandt képeit, az egész várost behálózó csatornákat és kanálisokat, és az azokon tanyázó hajókat, amikben sokan laknak is. A következő 3 napjuk Londonban telt el, s bár nagyobbak képzelte el a Big Bent, mégis szívesen visszamenne és megnézné a Buckingham Palotánál az elmulasztott őrségváltást. Kárpótlásul azonban Párizsba az Európa-napon érkeztek, az egész város, szívében az Eiffel-toronnyal Európa színébe, kékbe öltözött. Barcelonában fürödtek a Földközi-tengerben, amit nem meglepően, a brazilok napjaink időjárásához illően, hidegnek minősítettek. A körút zárása Milánó, Róma és a Colosseum volt.

A nyárra fesztivál látogatásokat tervez, és aogyoródi Forma 1-re is készül, hiszen csak augusztusban utazik haza. Ha a honvágyról kérdezem, a válasza „Van, de még maradnék.” Ott-hon az egyetem várja majd, ahol kommunikációt fog tanulni a jövő évtől. Amit hiányol hazánkból, az a számára jól megszokott meleg. Bár élvezte a hőesést, a síelést a Bükkben és a hóember építést, elég volt a hidegből. És ezzel nincs egyedül. Egy közös pont egy magyar és brazil emberben.

*Doszpoly Vivien
II. C*

Az angol-saga

Szereplők:

Nádasi Eszter - Morry
Sipos Roland - Fender
Szilvási Virág - The New Clerk
Andó Gergely - Ranting
(mint szereplők)

Vass Mihályné tanárnő
(mint felkészítő tanár és mentor)

Történetünk valamikor 2006 elején kezdődik, amikor is csapatunk hírt kap egy éppen készülő angol megmérettetéséről. Egy dráma-fesztivál ez, a misztikus hangzatú Solymáron, amit később térképészeti ismereteink birtokában be is határoltunk a térképen (Budapesttől nem messze tartózkodik ugyanis). Mihelyst ezt tudomásul vettük, megnéztük a kritériumokat.

A feladat: Egy teljesen angol nyelvű színpadi darab előadása max. 35 percben.

Mint azt a kedves olvasó sejtheti, bele is vetettük magunkat a munkába. Az idő egyelőre még nem szorított, így szép nyugodtan a legalapvetőbb kérdéssel kezdtük: Mit adjunk elő?

Felmerült itt mindenféle jó csemege, felmerült a gyalog-galoppozás lehetősége(később kiderült, hogy többen is ezt a gyöngyszemet használták fel az előadáshoz), és különösebbnél különösebb angol nyelvű drámák bukkantak fel sorra, majd tűntek tova. Végül hosszas huzavona, és mérlegelés után megszületett a döntés.

The Bespoke Overcoat

Ez lenne a darab címe, magyarul *A megbeszélrt kabát*, vagy *A méretre szabott kabát* néven lehetne forgalmazni, de mi ettől eltekintettünk. A mű Angliából származik, és *Csehov – A köpönyegjének* egy újragondolt, érdekes változata. A történet dióhéjban:

Fender (egy már több éve Mr. Ranting ruhagyárában dolgozó, szegény könyvelő) halála ürügyén nem fizeti ki a Morrytól (sajátos értékrenddel rendelkező szabómester) megrendelt szép kabátot. Évek telnek el, mire hirtelen fordulatként Fender szelleme visszatér, hogy megkaphassa a kabátot, s lelke békében nyugodhasson. És ha már a Földön jár, akkor egyúttal bosszút áll régi főnökén is.

A történet több idősíkot használ, sajátosan ugrálva jelenetenként a múlt és a jelen eseményei közt. Megismerjük szomorú sorsát a ruhagyárban, s halálának okát. Egészen közelről figyelhetjük meg Morry és Fender szomorú történetét/életét.

Térjünk vissza ismét készülődésünkhöz. Miután a szerepeket testvériesen elosztottuk egymás közt, jöttek az olvasópróbák, majd lassan elértünk arra a szintre (persze csak sok szövegáthúzás, és megbeszélés után), hogy élöbe átültethettük a művet. A próbákon eleinte csak mozdulatok összhangja volt a fontos, egészen olyan jellegű akciókkal, mint egy filmfelvételen. Pontról-pontra követtük az eseményeket, s beépítettük az újabb ötleteket.

Szépen el is éldegéltünk volna így, ha valakinek nem jut eszébe a játékidő lemérése. Valamivel több, mint egy órát mértünk első körben. Ez gondolkodóba ejtett minket, hiszen kritériumként a 35 perces játékidő volt megadva. Nos, tollat is ragadtunk, s hadat indítottunk a betűrengeteg ellen, kivágva a fölösleges, vagy göcsörtös ágakat, vigyázva persze, hogy az egész lénye, szépsége ne szűnjön meg. Pár elfogyasztott tollal, s újabb próbákkal később úgy éreztük, készen állunk magasabb szintre lépni (nóme a határidő is be-bekacsintgatott már): Így következett a jelmezes próba.

Ez természetesen újabb problémákat szült: Mit? Honnan? Hogyan?

Szükségünk volt egy tárgylistára, hogy mikre lesz/lehet szükségünk, s ezzel felvértezve vágtunk a nagyvilágnak. Régi szekrények nyíltak meg előttünk, kabátokkal látva el minket, s mindenki a maga portájától kezdve végigjárta az ismeretséget kellékeket keresve.

Itt látható, végül mik gyűltek össze:

Körülbelül 8 db. Kabát, két fogas, egy asztalka, egy szék, egy összehajtható szivacságy (gurítható), egy hokedli, kalapok, sapkák, tányér, villa, jegyzetfüzet, ruhakiegészítők (szivar, óra, ahogy kell), egy füstgép és némi fasírt (igen, fasírt).

Amint sikerült megszerveznünk iskolán kívüli programként a jelmezes próbát, s beöltöztünk, már négy teljesen más figura állt a világ színe előtt. Egy szabatos szabó, egy könnyfakasztó könyvelő, egy igazí igazgató, és egy echte clerk (az újabbik fajtából).

Minden készen állt, így összebólintottunk, majd a fesztivál napján, hajnali harmattól párás szemmel útnak indultunk egy velünk terhes kistherrel, hogy birtokba vegyük Solymárt.

Az út hosszú, ám tanulságos(három férőhelyen négy ember utazott, így orosz ruletként egyvalaki mindig kapott egy adagot az övcsatból a hátába) volt. Hajnalban kezdtük az utat, 11-re megérkeztünk, 4-re sorra kerültünk, 6-ra eredményhirdetés (a fesztiválon nem volt helyezés, csak továbbjutók), s este 11 körül már Nyíregyháza jól ismert földjét tapodtuk újra. A fellépésre kaptunk 20 perc felkészülési időt, ami arra volt elég, hogy a világosító ne értse meg az általunk leírt instrukciókat, s kisebb-nagyobb bakikat ejtsen. De se baj, több is veszett Mohácsnál, nem igaz?

Mellesleg azóta több helyen is előadtuk, sikereket is elérve (például a Kodályban), így a darab szép emlékként vonult a tudat mélyére.

Oh, és, hogy mi lett végül Solymáron? Diszkvalifikáltak minket, mert 35 helyett 37 perces-re sikeredett a produkció. Tanulságos történet, nem igaz? De, mint már említettem volt, több is veszett Mohácsnál.

Ezzel lezárom az angol-saga-t, mindenki okuljon belőle saját szájíze szerint. A történet adott, és, mint ahogy a műben, úgy itt is egy sajátos Happy End kerekedett ki a fentiekből. Szórakoztunk és szórakoztattunk.

Andó Gergely
11. D

Krúdyák-szemezgető

Verébtábor 2005. Holláré-lári-hó!!!

Kedves, idegen sátorlajai bácsik kertjén és néhány csipkebokron átmászva ismét feltündöklött szemem előtt a sátorlajúj helyi tábor sziluettje. Az otthonosan lepukkant barakkok, a betonpálya és a nagy baseballütővel-kongatós tölgyfa teljes nosztalgiával töltötték el:

– Höhöhö! – és még egy verébtábor! Látva a meghatott Szaky szemében csillogó könnycseppeket, egyből tudtam, hogy ő is valami ilyesmire gondol...

Azt hiszem a vonatút elég jó hangulatban telt, mindenki össze-vissza rohangált, de senkit nem hagytunk el (vagy még azóta se jöttünk rá), verebeink a túrázás fáradalmaitól kissé bágyadtan, de naiv mit sem sejtéssel sorakoztak fel. A Micimackó-éneklést is derekasan bírták, még ötödszörré is. Első nap ismerkedési estet tartottunk, először csapatonként, majd az osztályok beszélgethettek leendő osztályfőnökeikkel.

A második naptól kezdetét vette az igazi verébtáboros élet, válogatott feladatokkal, játékos programokkal, kedves, elnéző és korrupciómentes DÖK-ösökkel. Volt minden, ami egy mallorcai nyaralást is kellemessé tesz: fizikai, szellemi és lelki képességeket igénybevevő feladatok minden mennyiségben. Színjátékszás, foci, lisztfújás, szerepjáték, batikolás, versírás, kamuéjszakai-túra, medvevadászat, esőtánc, szóval minden, ami hozzátartozik egy igazi verébtáborhoz. 2005 nagy újítása pedig Gonzi jóvoltából a Mogyibogyi-tánc lett. Mert hát, mint tudjuk: „Mogyibogyi az egész világ!”

Az idő nem egészen a lelegejétől volt rettenetes, és hideg, és szeles, és esős, – ami így is nagy csoda, és örülünk annak, aminek örülhetünk, – de emiatt sajnos a medencét sem tudtuk igazán kihasználni, és a túra is kimaradt a programból (megspórolván a Nagy Eltévedést). Amiért viszont tényleg kár, az a hagyományos és hatalmas utolsó esti tábortűz, mikor egy kicsit mindenki visszatekint az elmúlt hétre, és elgondolkozhat azon, hogy mi az, ami sokáig az övé marad, mint emlék, történet, érzés, és mi az, amit a súlyosabb lelki károsodások elkerülése végett jobb minél hamarabb kitörölni. Kárpótlásul a konferenciaterem hangulatos fényeivel fejünk fölött énekelgettünk, de ez körülbelül annyira pótdolog volt, mint az alkoholmentes sör.

De hát ilyenek is lennie kell, nem lehet minden tökéletes... Apropó, azt hiszem, itt kellene szót ejtenem a sötét foltról. Két nagyon bátor veréb ellopta a verébtábor zászlóját, ami lassan egy évtized óta tölti be tisztjét, és vandál módon megszenteltelenítette... Mentségükre legyen mondva, nem hinném, hogy tisztában lettek volna azzal, hogy mit jelent ez nekünk, a bűntetésüket pedig megkapták érte.

Ezen kívül jó hangulat uralkodott, mindenki derekasan helytállt, veréb, DÖK-ös egyaránt. A közhiedelemmel ellentétben nem arról szólt az egész, hogy agyba-főbe szivassunk benneteket, – az elrettentő és pszichopata rögeszméseket kivéve – hanem, hogy ismerkedjete egymással, új tanáraitokkal, esetleg velünk is, barátságokat kössetek, élményekkel gazdagodjatok, és ha egy kicsit odafigyeltetek néha, talán megismerkedhettetek a kissé közhelyesen hangzó, de igenis létező jó öreg krúdys szellemmel.

*Szilvási Virág
11.D*

A Mogyibogyi szövege (ha valaki esetleg nem ismerné a helyes írásmódot):

***Én vagyok Mogyibogyi,
Légy te is Mogyibogyi,
Mogyibogyi az egész világ!
FORGÁÁÁS!***

Woodstock meg elmehet a...

De minek beszéljen annyit Kedves Cikkíró, beszéljenek a képek. Volt ott minden...

Pózóló DÖK elnök...

...és meg-nem-menekülteknek...

**...külön részleg
menekülteknek...**

...Marilyn Manson-koncert...

...Egyiptológia...

...spiritiszta szeánsz...

...Anettka-hasonmásverseny...

...és sokan mások.

Verébszem

Mint eddig minden évben – információim szerint legalábbis –, idén is megszervezték iskolánkban a Verébavató névre keresztelt nagyszabású rendezvényt. Ez a kis fényezés szerintem igen helyénvaló, ugyanis a műsorok, a zenekarok és nem utolsósorban a szervezés igen-igen színvonalas volt, mint azt vártuk is, természetesen.

Október 7-ről fogok most szót ejteni (a gyengébbek kedvéért: ekkor volt a Verébavató), s igyekszem visszaadni az események hangulatát – egy veréb szemszögéből.

Nos, azt hiszem, bátran állíthatom, hogy minden elsős és DÖK-ös fokozott várakozással és izgalommal tekintett az események elé. Nem is teljesen ok nélkül: az elsősöket már a verébtábor első napjától fogva a Verébavató rémével ijesztgették. Kik mások, mint a DÖK-ösök, akik nagyon igyekeztek, hogy az alaposan meghirdetett eseményt emlékezetessé tegyék a verébek számára. E szent cél érdekében minden erőt bevetettek.

Így esett, hogy az október 7-re virradó nap reggelén a munkába vagy iskolába igyekvő polgár fura alakokat láthatott Nyíregyháza-szerte. A buszokon, a Kossuth téren, az utcákon, a házak árnyékában, mindenütt ott voltunk, fürdőköpenybe burkolózva, a hátakon a felirat hirdette: „Krudys vagyok, nem turista”. Fejünkön úszósapka, lábunkon harisnya (meglepetésünkre a fiúkén is igen csinos darabok tűntek fel), a hátunk mögött vékony madzagon kedvenc plüsskutyusunk (vagy harci szekeres teknőcünk). Hátunkon batyuval, kisebb-nagyobb csoportokban merészkedtünk az iskola bejáratához, ahol már vártak minket a DÖK-ösök. Rúzzsal és parfümmel. A gyorsalpaló sminktanfolyam és parfümbemutató után – amelyen ingyen és kötelező jelleggel vettünk részt – már mehettünk is az órákra.

A tanárok az bejövételükkor röviden elszórakoztak rajunk, aztán a normális napirend lépett életbe. A tanítás tehát nagyjából a szokott mederben folyt, nem úgy, mint a szünetek. Mikor az egyik szünet elején beállított egy-két DÖK-ös a terembe Szakyval az élen, és önkénteseket kerestek egy vicces játékhoz, mindjárt tudtuk, hogy ütött az utolsó óránk. A híres Kettes csapat teljes legénységét kivezényelték a folyosóra, ahol már egy üres szekrény fogadott minket. Megtudtuk, hogy azon szerencsések között vagyunk, akik a Zenedoboz nevű igen ötletes játékban résztvevők lehetnek. Ez részünkről annyit jelentett, hogy bevezényelték minket – úgy 6-7 embert – a jobbára tároló alkalmatosságnak hitt lyukba, és ránk zárták az ajtót. Ezután úgy szólt az utasítás, hogy a zenedoboz, vagyis mi, az általuk választott számot adja elő. Ordítva. Arra az esetre, ha fenntartásaink lettek volna, némi szódavíz belocsolását helyezték kilátásba. S mivel nem voltunk szomjasak, teli tüdőből énekeltük többek között a „Jégszív”-et és a „67-es úton”-t. Néhány szám lejátszása után lecserélték a memóriát, így elmúlt fejünk fölül a vihar, nem lett belőlünk ázott veréb. Talán nem is kell mondanom, hogy a produkciót telt ház előtt mutattuk be, tehát az egész emelet bővíthette a zenei ismereteit.

Aztán eljött a várva-várt délután, amikor is a „verebeink megoldanak néhány vicces feladatot” pontot teljesíthettük az iskola aulájában, vagy a Kossuth téren. Nehéz lenne eldönteni, hogy melyik volt kínosabb: a téren a sok ember előtt leégni, vagy a suliban limitált számú közönség előtt ugyan, de a leghumorosabb DÖK-ösök társaságában szerencsétlenkedni.

Akik a négy fal között maradtak, olyan feladatokat teljesíthettek, mint disznóvágás eljátszása – speciális hangeffektekkel természetesen. Aztán hason kellett gördeszkázní, és volt egy bónusz is a dologban: aki csalt, az vécépumpával hajtva magát egy gördeszkán, az „O sole mio” kezdetű dalocskát énekelhette. A hangulat – ami már eddig sem volt épp lagymatag – egyre magasabbra hágott. Hangorkán kísért szinte minden feladatot, biztatva a versenyzőket. Például a banánevés késsel-villával is „ötletes kis játék” volt! Csakhogy miután a versenyzők

megették a banánt, össze kellett varniuk a héját... A jókedvet olyan feladatok biztosították, mint az amatőr színjátszás: a négy darab, háromfős csoport bemutathatta a Cetet, a Vöröshangyát, a Coccolino macit és Chewbaccát. S hogy éhen ne maradjunk, sütöttek nekünk palacsintát: kakaósat, fincsi spárgásat és csípős paprikásat. A felgyülemlett negatív energiáink leveztésére is biztosítottak lehetőséget: tojásokat kellett egymás fejéhez vágnunk.

Eközben a Kossuth téren ügyködő bajtársaink sem unatkoztak. Népszerű feladatnak számított, hogy idegen embereket kellett ölelgetniük, minden magyarázat nélkül. A célközönség változatos volt: gyerekeket, öreg néniket, fiúkat és lányokat szeretgettek meg verebeink. Nem is keveset: alig 10 perc alatt egy ötfős csapat több, mint 150 embert kapott karjai közé. Szegény utca emberét másféle atrocitás is érthette: kuka mellet kellett fényképezkednie veréb kollégáinkkal.

Mikor ismét együtt volt a népes évfolyam, mindenki megvette a belépőjét (300 Ft-os feketepiaci áron, vagy a hivatalos 500 pénzesen) és megtelt az aula nézőkkel – kezükön ott virított a csini mosómedve – megkezdődhetett a verébavatós műsor, melyre oly sokat készültünk, mi elsősök (főleg az elkért órákon). Minden osztály legalább 2 műsorszámmal szerepelt. A repertoár széles volt: táncok, humoros kis attitűDÖK, sőt egy rövidke koncert is belefért.

A zsűri vegyesen állt tanárokból és diákokból, akik igyekeztek pártatlanok maradni. Külön pontozták a teremdekorációt és a nap folyamán elvégzett feladatokat. A végeredmény nem tetszhetett mindenkinek, legalábbis ezt mutatja a kiégetett folt egy oklevél közepén, mely a helyezést volt hivatott közzé tenni...

S ne feledkezzünk meg az esküről sem, ami hosszú, de tartalmas volt, s aminek a végén mindenkinek vörös volt a füle és festékes az arca...

Mindezek után koncerteket hallhattunk az ebédlőben, az aulában karaoke-buli folyt, ahol óriás kivetítőn olvashattuk és énekelhettük – *beállítottságtól* függően – a dalszövegeket...

Így telt a Verébavató napja a Krúdyban.

Szeretném az összes elsős nevében megköszönni a szervezést és az egész Verébavató-élményt a DÖK-nek és a „felsőbb vezetőségnek”!

Burgony Lilla
9. C

Ültessünk birkát!

Már évezredek óta foglalkoztatja az emberiséget, vajon lehet-e birkát ültetni, és ha lehet, hogyan. A rég várt tudományos áttörést egy lengyel biológus-mezőgazda, Crnat Wydzynczky felfedezése, az ún. farkas-módszer hozta meg.

A farkas-módszer 75%-kal megnöveli a birka legyökerezésének esélyét. A helyes technika a következő: Miután a birkát kellőképp leföldeltük (mert számolni kell a villámcsapás veszélyével is), szerezzünk egy farkast, majd dugjuk jobbhátó zsebünkbe. Álljunk a birkával szembe, kb. 2 m távolságra. Türelmesen várakozzunk addig, amíg a birka megszokja fondorlatos, vigyorgós képünket, és megnyugszik.

Majd balkézrel a test előtt keresztbenyúlva, fogjuk meg az ordas fülét és egy határozott mozdulattal csapjuk ki az állatot. Normál esetben a birka úgy megijed, hogy földre gyökereznek a lábai. Ha túl heves mozdulattal rántjuk elő a farkast, az akár bele is állhat a földbe, és a birka dőlni fog a röhögéstől vagy akár halálra is nevetethi magát, ergo kárba vész a munkánk.

Miután gyökeret vert a birka, egy speciális edényből (öntözőkanna) meglocsolhatjuk és gyermekdalokat is énekelhetünk neki, ezzel segítve a növekedést. Egy kifejlett birkafa akár a 150 cm-es magasságot is elérheti és évente 3-4 birkát is teremhet, így 10 év alatt egész szép bárány-ültetvényre tehetünk szert.

Hasznot senki ne várjon, de egyszerűbb kórusműveket elénekelnek, és ha szabadon hagyjuk mellő lábaikat, akár fagottnak is megtanulhatnak. A zenetörténetben is tudunk néhány nagyszerű birkáról, pl. Ludwig von BEethoven vagy Guiseppe BEERdi. Aki tehát fel szeretné dobni a kertjét valami hangos dologgal (vagy csak simán hülye, de követi a divatot), ültessen birkát!

Szláma Bence
9. D

Weöres Sándor: A birka-iskola

Egyszer volt egy nagy csoda,
Neve: birka-iskola.
Ki nem szólt, csak bégetett,
Az kapott dicséretet.

Ki oda se ballagott,
Még jutalmat is kapott,
Így hát egy se ment oda,
Meg is szűnt az iskola.

Vanitatum vanitas - közhelyekkel

Mosogatás közben – a bögrémet megfogta a reggeli tea, öt percig dörzsölöm ugyanazt a villát, és mérhetetlen boldogsággal tölt el, hogy szerethetlek – azon gondolkodtam, hogy ha leírnám papírra a dolgokat, amiket nem szeretek, a papírokat kidobva megszabadulhatnék az *okoktól* (melyek miatt a rosszkedv telepszik rám). Lehet persze, hogy továbbra is ugyanaz a negatív kicsengésű, depressziós, cinikus állat maradnék. De legalább a körvonalakat tisztábban látnám. Tehát az akció kecsegtet valami reménnyel... Kecsegtet...

Hosszú folyamat lenne azonban leírni, hogy mit nem szeretek, nem szeretem, például, a hosszú folyamatokat; mi van, ha *közben* szeretek meg valamit, és különben is, a mosogatásra kell figyelmem, hagyjatok békén!

(Lassan végzek a mosogatással – mosogatógép, hahaha!, sznobizmus... –, és van ilyenkor egy sajátos „szertartásom”: *megmosom az agyamat*. Mondanom sem kell, hogy kényelmetlen és bizarr művelet, halat pucolni sokkal jobban szeretek, de azért megnyugtató, hogy, ha felületesen is, de mindent meg lehet mosni... Legjobb lenne átpumpálni valamit az agyamon. Talán a vízkőoldó a megoldás? Egyik fülemen be, a másikon ki?...)

A cetlik pedig írónak, eszelős képet vágok, sátáni kacajom megrettentí a *nézőket*, valahol villámlik egyet, míg fenn a legfelső, sötét szobában az örült tudós istent játszik mosogatás közben.

És szép, egyenletes lüktetéssel folyik le a lefolyón a sok hagymadarab, a szenny, a tavalyi év, az időjárás, a kenyérmorzsa, a köhögésem, paranoiám, egy életem, egy halálom... Marad: tisztaság, fél egészség, szabadság, szerelem, mert ezek kellene nekem, s a többi állampolgárnak. valamint: reggeli, ebéd, vacsora, alvás. Pricc-pracc-prucc.

Tóth Péter
9. D

A Fal

Mi zár egy embert falak mögé? Más emberek, diktátorok, demagógok, háború? Egy anya, egy tanár, egy nő? Egy apa elvesztése, drogok, zene? Önmaga? A múlt, a jelen, vagy a teljesen kilátástalan jövő?...

Az 1982-es Alan Parker rendezte, kultusz-filmmé vált *The Wall* ezt a témát boncolgatja. A film gyakorlatilag minden kommentárt, párbeszédet nélkülöz, csupán a hajdani progresszív rock- király Pink Floyd zenéje hallható.

A mű néhol egy szürrealista álmhoz hasonlít rajzfilmes megjelenítéseivel, hol egyértelmű, hol árnyalt szimbolikájával. Egy élet... egy idegösszeroppanás története. A zene pedig elsöprő erővel, hol ellentétes, hol harmonikus jelentéssel kapcsolódik. Tulajdonképpen a zene játssza a fontosabb szerepet, a kép ennek van alárendelve.

A történet Pink-ről, egy rocksztárról szól. Egy sötét, pókhálós hotelszobában találunk rá. Túl sok zene, túl sok drog, túl sok taps. Körmére égett cigaretta a kezében, Mickey Mouse-os karóra, leesett áll, merev tekintet... És elindul a mese. Megismerjük a fiú történetét... Az apa elrepült a Háborúba, nem maradt belőle semmi, csak valami emlék, ami bennrekedett a házban, talán, mint egy fotó a családi albumban. Sosem ismerte, hiába várta, hogy a játszótéren majd őt is az apukája lökje meg. Az anyja magához ölelte, fojtogató, soha el nem engedő öleléssel. Saját félelmeit ültette belé. Szárnyalni nem, de énekelni engedte; ő így segített felépíteni a falat... Az iskola, a tanárok, a verseket, gyengeségeket, színeket gyűlölő és kigúnyoló tanárok. Tanárok... akik a névtelenségbe hajszolták diákjaikat, akik egy arcra formáltak mindet, és könyörtelenül meneltették őket a „tisztos polgári élet” darálójába.

Csak téglák a falban... Aztán a Nő. A felesége. Akire sosem jutott elég idő, aki végül más férfihez futott, aki nem vette fel a telefont. Már csak afféle megnevezhetetlen fullánkös szörny, egy mindent benövő húsevő növény... Egy újabb téglát a falban...

Bezárva... a fal túl magas... „és a férgek ellepték az agyát”... Elmosódott emlékmozzaikok, a gyerekkor képei törnek fel újra rendezetlen összevisszaságban. Teljesen belöve, meztelenre borotválva, eszméletlenül – „kellemesen elernyedve” fekszik a hotelszobában... és már nem biztos abban, hogy van valaki a fal túloldalán...

„The show must go on”: betör a producer, orvosok, injekció – most már jobban vagy, ugye? Itt az idő, hogy menjünk. És a testileg és szellemileg elrohadt ember újjászületik... Fellépésre viszik. Ez az a pont, ahol végleg elhagyjuk a valóság talaját, és lesüllyedünk valami tudat alatti pokolba. Az egész fellépést egy demagóg politikus beszédékként éli meg különböző effektusokkal: arctalan, tátott szájú embertömegek, kutyás örök, taps, kalapács-menetelés, a férgek...

Kegyetlenkedések – egyenruhás, kopasz, a kalapácsos jelvényt viselő „katonák” lepik el az utcákat: Várjuk a férgeket, a megnyitott csapokat, a beizzított kemencéket, állítsuk a falhoz a zsidókat, a homokosokat, a feketéket... Jönnek a férgék... kövessük a férgeket... a férgék... a férgék követése... ÁLLJ!!! „Haza akarok menni, levetni ezt az egyenruhát... vajon mindvégig bűnös voltam?”

Ezek után két jelenet van még: a főszereplő belső tárgyalása, és az utolsó, amelynek címe: *Outside The Wall (A falon túl)*.

„Akik igazán szeretnek téged, ott sétálnak a fal túloldalán; néhány megtántorodik és elhull, de hát nem könnyű a szíveddel áttörni egy nyomorult örült falát.”

A mű megjelenésekor osztatlan sikert aratott. A már-már rockoperának tűnő *A Fal* a zenekar újabb fellendülését jelentette az azt megelőző terméketlen évek után, mivel akkortájt a berlini fal ledöntésére is utalt, mintegy politikai fricskaként. Maga a zene, melyet szinte teljes egészében Roger Waters basszusgitáros írt, 1979-ben látott napvilágot, a film csak '82-ben. A színpadi show-k, fellépések, rengeteg munka elcsigázta a zenekar tagjait, a 80-as évek elején a billentyűs Rick Wright kilépett, a Pink Floyd hanyatlásnak indult. A megmaradt tagok összevesztek, a banda néhány évvel később feloszlott. Legutóbb a G8 Live Aid koncertjén láthattuk őket, kicsit korosan, de együtt zenélve.

A film olyan alkotás, melyet mindenképp érdemes megnézni. Olyan érték, amely minden korban megállja a helyét. Mindegy hányszor nézzük meg, mindig tud valami újat adni. Tényleg kihagyhatatlan...

Balla Gergely és Tóth Péter

12. A

9. D

A kávéautomata lelkivilágáról röviden

Naponta sokan meglátogatják Öt, a krúdys kávéautomatát. Mégse köszön neki soha senki, nem szólnak hozzá egy kedves szót sem, és akkor még örülhet, ha semmit nem mondanak...

Ha megfázik, nem írhatja ki, hogy „Betegség miatt zárva”, mert ez nincs benne az alapértelmezett programjában – szegénynek –, így hát ki kell várnia, amíg rányomják az ítéletet: „Rossz!” Ez aztán lelki válságot is okoz neki, hisz senki se szereti, ha negatívumait firtatják. Ne legyünk olyan *gépiesek*, hogy ennyivel elintézzük. *Emberségeknek* kell lennünk, és megérteni, hogy nincs mindig visszajáró. Ha tehát nem ad vissza a szerencsétlen, és nem segítenek rajta az egyszerű elsősegély-fogások (a fulladozót is jól meg kell szorongatni), ne menjünk át szadistába, s ne zúzzuk apró darabokra. Talán csak mi nem voltunk szimpik neki. Lehet, hogy látjuk még a következő vásárlót, aki jön, barátságosan hátba veregeti az automatát, és elmegy (esetleg –szökdécsel), elégedetten szürcsölve a cappuccino-ját. Ez a legbosszantóbb, de végül is nem annyira, mint amikor a távolsági buszunk az orrunk előtt cuppantja be az ajtót. Ott legalább van kit szidni a sofőr bácsi személyében. Bár szegény szintén csak a munkáját végzi, és nem mindig tehet róla, hogy késésben van, vagy egyszerűen idegbeteg. Mi sem lennénk nyugodtak, ha egy útépítő brigád munkája miatt teljesen felborulna a menetrendünk, s emiatt levonnának a bérünkből. De az is igaz, hogy szegény útépítő munkás nem önkényesen dolgozik ott, ahol, és biztosan ő is jó munkásember, mint az apja volt, akit lopásért bekasztlitztak, így aztán a fiának kellett fenntartania a családot. Szegény bűnöző papa sem tehet arról,

amit tett, mert kleptomániás, csak ezt az orvos nem igazolta. Szerencsétlen orvost emiatt az út-
 építő munkás egész családja utálja, pedig nem az ő hibája, hogy nem ismerte fel a kleptománi-
 át, hisz ő még csak kezdő, meg amúgy is csak helyettesítette egy beteg kollégáját. A doktor kol-
 léga pedig végképp nem vállalhatja magára, hogy az ő hibája a betegség, mert a kórházban
 mászkáló betegek fertőzték meg őt. Akiknek persze azt mondták, hogy ilyenkor az illetékeshez
 kell fordulni, aki természetesen a kórházban dolgozik. Nyilván ők se szándékosan fertőztek
 meg másokat. Például a kávéautomata feltöltőjét sem akarták lebetegíteni, akinek akkor épp a
 kórházban akadt munkája, s aki onnan mindjárt a Krúdyba jött a másik pácienséhez, a mi föld-
 szinti automatánkhöz. Szegény gép elkapta a vírust, s nem üzemelt már olyan precízen, mint
 eddig.

S ezek után, hogy merünk mi egy rossz szót is szólni szerencsétlen Kávéautomatánkról!?

Burgony Lilla

9. C

Közlekedik a tömeg

A tömegközlekedés egyike azoknak a rendkívül precíz és kellemes dolgoknak, amelyek
 mindennapjaink megkönnyítésére hivatottak.

A buszok 20, maximum 45, a vonatok 30 perces késésével tudatják az utasokkal, hogy is-
 mét jól választottak. Az utazás élménye feledhetetlen. A buszok meghitt dübörgése, az érzés,
 hogy reggel még félig ködös fejjel több tucat társunkkal együtt szorongunk, és a megállóban
 beszívjuk a sárga monstrum kipufogójának édes füstjét... A modern technika csodái. Egy-egy
 öreg példány – természetesen *nem* a nagyobb és viccesebb csuklós fajtából, de ideges vagy
 félrészeg sofőrrel, kiszámíthatatlan menetrenddel – lehet, hogy letér a hagyományos Sóstó-
 Vasútállomás útvonalról, és célba veszi a Kertvárost vagy Orost. De ésszerűtlenség egy ilyen
 járatra felszállni. A legbiztonságosabb a helikopter vagy a mentő. Mindkettő gyors, precíz,
 megbízható. És mindent összevetve, lehet, hogy jobban megéri, ha tényleg el szeretnénk jutni
 valahova. A buszok mintha nem oda vinnének, ahova mi akarjuk, és azt is lassan...

Gyalogolni lassú és fárasztó, inkább buszozz! És buszozni milyen? De ezzel nekünk nem
 kell foglalkozni, ülőhelyünk van, nem lakunk Oroson. És különben is: régen buszozunk már,
 megszoktuk...

„Következésképpen cikkem teljesen fölösleges, ami által tökéletesen eléri célját”

Koncsos Gábor

11. B

Fából vaskarika

Sok-sok halott

Föld (Naprendszer) – Vonat ütközött repülővel abban a négy napja tartó tömegverekedésben, melyben már többen meghaltak, mások pedig életüket veszítették. Négy lába van a lónak, mégis finom kolbász lesz belőle! Több tonna heroint foglalt le az ukrán maffia azon a New York felé tartó repülőgépen, mely tegnap csapódott be a World Trade Center ikertornyaiba. Egy amerikai egyetem által készített felmérésből kiderült, a macskáknak átlagosan huszonhárommillió szőrszáluk van (a nyakukon), Nyugaton a helyzet változatlan, Németországban sörfesztivál, Franciaországban filmfesztivál, Amerikában mindenkin túltevő fesztiválfesztivál, Brazíliában izé... karnevál, Magyarországon meg mindenki cirkuszol, ki ezért, ki azért.

Egy nemzetközi kutatás szerint az oroszok ejtik le a legtöbb villát évente, mi, magyarok élőkélő helyen vagyunk, lásd a lenti cikket: *VW Bora leejtette...*

Kedveskedés.

A paszabi Blankó Borbála (67) a kedvesének szeretne kedveskedni ezzel a kedves képpel.

Néhány megyei hírnap között verseny alakult ki, hogy melyik tudja a lehető legkeskenyebb hasábra a lehető legérdekte-
lenebb cikket írni. Mi is csatlakozni szeretnénk hozzájuk – ezzel a cikkkel.

2x2 néha négy

VW Bora leejtette a villáját vacsora közben, a Villa nagyot koppant, azután elhallgatott. Bora egy sajtótájékoztatón elmondta, be fogja perelni a Villa gyártóit, mivel a termék használati utasításában nem figyelmeztetnek a leejtés veszélyeire. Nem tudjuk, mit remél a bírósági eljárástól, lehet, hogy csak a bulvárlapok hírverése az egész. Olvasóink levelei szerint nem is a villáját ejtette le, hanem a tányérja repült fel a plafonra, ám ez nem hitelesített információ.

További leejtések, hírek, érdekességek a ~~varjak~~ sztárok világából:
[http:// www.pontpontpont.hu](http://www.pontpontpont.hu)

Sertéspástétom.

Tárolás: 0-18 °C között. Száraz, hűvös helyen tárolandó, felbontás után hűtőszekrényben. Minőségét megőrzi (nap/hónap/év) a doboz alján jelzett időpontig.

Nettó tömeg: 130gr.

Összetevők: víz, sertés fejhús, sertés zsír, sertés máj, szeparált baromfi húspép, búzaliszt, tojásmassza, izolált szója fehérje, só, szárított vöröshagyma, fehér bors.

SOMLYOGJUNK

A beszéd születése (I M R.J.) 1995

Valamikor régen, délen, télen ősünk a porban,
sorban álló pálmafák alatt ázva-fázva kutatott.
Akkor még nem találták fel a kupakolt kukát,
Melyből kicsórhatta volna csámborgón-csen-
ve a csukát, a pontyot

S a környezetvédők sem adtak piros pontot,
Ha a halállomány pusztulása nyomán
A nyomban beálló víziszonyban az ember ke-
szeget eszegetett.

Ekkor kezdődött éhségben edződött ősünk
filozófiai és eszmei gondja,
Melyről a kutató azt mondja:

„Az agy barázdálódása során, korán,
az addig kukán hallgató majom megszólalt.”

A bajom csak az, hogy hogyan?

Makogva csak vagy folyékonyan?

S egyáltalán: beszédre mi készítette?

Miben gyökerezik ősünk eme hőstette?

A válaszok megoszlanak nyugaton és keleten,
Ezért kereken elétek tárom három elméletem:

1.

Az embermajom által hosszú liánon lógva-
lengve

kergetett ősnýúl-ló szerzet

erezett gáncsokon átbukó testét taposó ősünk
kobakját

Egy koszos kókuszdió-golyó kongva találta
el.

Mellyel egyikük a parittyát, másikuk az üvöl-
tést találta fel:

„Hogy az a ...” – kiabált ős-hősünk ordítva.
(az idézet ős-nyelvből fordítva)

2.

A ősember egy fán vakarózott,

Eltöprengve, mélán,

Lemászni nem akarózott,

Rágódott a témán:

– Régóta már, hogy hallgatók.

S addig, míg sok újkori idióta számára beszé-
det nem alkotok

Nem alhatok.

De a hirtelen felfedezés majd’ elvette eszét:

„Segítség gondolkodom!” – S így született a
beszéd.

3.

Az ősasszony karmait korgó gyomorral,

tettetett nyomorral

Kő-ollóval koptatta.

S fejét teletömte azzal, hogy férjével a gazzal

Ki sokszor a pattintott koszból bunkóval ván-
dorol az ivóba

Hogyan kellene munkát végeztetni, dologra
készíteni.

Hogy az udvarra siessen porolni sok poros ős-
porosz pézsmaszórt,

Melyek terítik a lakóbarlang-kazamatát,

Vagy kerítsen egy poroló-patát!

De az asszonyka tudja:

Férje csak adja a matát, s ha ő nem játszik Ma-
kacs Katát

Kacsóit nem tudja megkímélni a kosztól,

Mitől tüszköl, s végül kormosra sülvé, kiké-
szülve

Végzi be a csatát.

Ezért férjéhez csacsogni kezdett,

Hangosan, fékezhetetlen erővel

– És jól bírta tüdővel! –

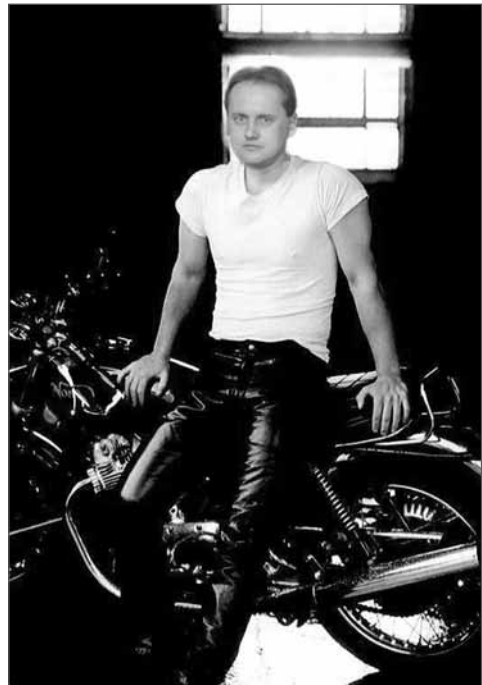
Eredménye: a beszéd mellé fel kell sorolni

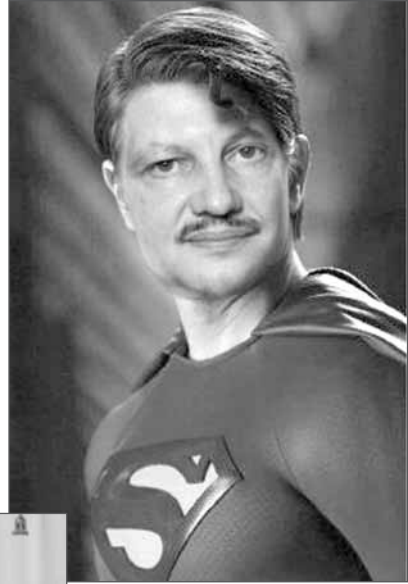
Férje megjavult és

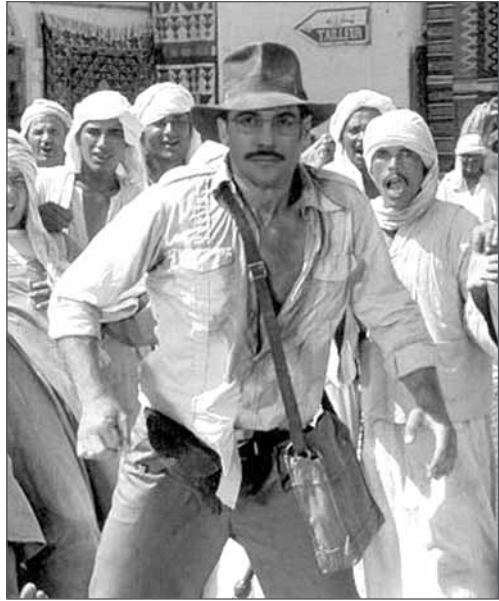
Önként kiment porolni.

*Christz Gyula
tanár*

Metamorfózis

Gyula Chriszt

Robert Szerényi

Összeállította:
Rácz Anita 10.D

Aranyköpések (oda-vissza)

TANÁROK

- Calgon! A mosógépszerelő fogorvosok ajánlásával!
- Ennek a dalnak olyan tisztán kell csengenie, hogy az angyalok bepisiljenek!
- De azért azt nem mondjuk, hogy a macska ki van nyávogva az ablakon! (angol szenvedő szerkezet)
- Koppány mostanában kicsit szétszórt!
- Bocsánat, ne haragudjatok... elnézést, hogy megzavartam a saját órámat!
- Az osztály akkor lesz egyensúlyban, ha 3 idiótát kihajítok az ablakon!
- Na Ágoston, nem emlékszel rám? Én voltam a Téliapó!
- A növényi szex sokkal érdekesebb! Kérdezzetek meg egy virágot!
- Befogja a száját, és kegyetlen mértékben kinyitja a szemét!
- Az előbb még nem állt bukásra majdnem a fele...
- A végső megoldás a halál... na de a három is!!
- Mert ha trinkol ész nélkül, annak a vége úgy is VUK lesz!
- Lassítson egy kicsit a száján! Tegye rükvercbe!
- Mátyás király meghalt, nem baj, kis helyen is elfér!
- Az látszik, hogy m1, m2 talppont, mint ahogy az, hogy kedden lesz az Ambrózy!
- Ezek a petesejtek arra törekednek, mint ti és a tudomány. Hogy egyesüljenek.
- Az uralkodó a TEJhatalom! Ő a kalciumkirály!
- Szűrőpróbaszerűen beírok párnak néhány egyest!
- Véglegessé teszi, hogy az elmúlás végleges!
- Éss... miért egybevágóak a szabályos négyszögek???...CSAK!
- Csapást mért a görög seggre... seregre!
- Hát már bocsáss meg, a néma gyerekek a jó édes anyukáját!
- Ne poénkodjon, mert úgy visszapoénkodom, hogy három napig csak körbe tud majd menni!
- A trópusi lepkék... és még számos ilyen növény van...
- A Habsburgok vagy fiatalkorukban lesznek öngyilkosok, vagy öregkorukban lapáttal kell őket fejbevágni!
- És mi a helyzet a k1-el? (csend) -Na, nem költői kérdés, meg kéne válaszolni!
- És akkor mi van?? Tíz évvel hamarabb meghalok, ha itt tanítok! Minden főre jut egy agyvérzés!
- Tönkreteszi az ózonlyukat!
- A többiekét csukott szemmel javítom, hogy ne érjen nagy lelki trauma.
- Desztillált kendő, vagyis batikolt.
- Ha zöld akkor növény, ha szalad akkor állat!
- Az SO₃ csak hosszas rábeszélésre keletkezik!
- Hoppá! Ezek a madarak helytelenkednek!
- A személyes névmásnak abnormális joga van!
- Napóleon elkezdett külföldön turnézni és tevékenykedni.
- A térkép nomád táncot jár
- Az ellenállásokat a nagymama kötötte párhuzamosan!
- A harkály megsérti a fa erkölcsseit.

DIÁKOK

- És a görögök indítottak egy szárazföldi flottát, meg egy vízi sereget.
- Mi számtechen a KM mappába dolgozunk. – KM? Krúdys majmok?
- Elemi állapotban a vízben előfordul... – HAL!
- ...és Marius ellenfele volt...ööö...Mariusnak! – Hmm... skizofrén volt... legalább sosem volt egyedül...
- Add ide a tollamat, mert már így is teljesen elfajult a kezedben!
- Ha a fénysugár az „O” pontba megy, akkor magát veri?
- A gémekek nyitott nyakkal repülnek...
- Libaszon Sportugália fővorása...
- Ne kérj bocsánatot azért is mert élsz! – Én ilyen vagyok, bocs!
- Közösen viszonyulnak egymáshoz...
- Átélttség érzésének kelesztése...
- A levegőnek meg kell tartania a suganyt!
- Melyik Európa legnagyobb tőzsdéje? – USA!
- Öregedő társadalom: a 65 éven felüliek tartósan közelítenek a 14 éven aluliakhoz!
- Volt angolból házi? – Nem. – És megcsináltad?
- Gomm meg a nyommot!
- A capuai gladiátor iskolában gladiátoroskodott.
- A dolmányos varjút a bundájáért vadásszák.
- 1648: a király elhagyta a villát. – kiszavasták.
- Azt kérem mikulásra, hogy ne verj meg!
- Legközelebb megkérjük tanár urat, hogy lassabban köpjön.
- Egy nagyon szép fiatal ifjú, akiről nem tudjuk eldönteni, hogy nő vagy férfi.
- Márpedig itt mikulás lesz, szólt a Mikulás és bezavarta a nyuszt a barlangjába!
- Izochorban szenved

Válogatás a 6/4 és a 11.B gyűjteményéből

KÉPES-LAPOK MAGUNKNAK

Verébtábor

Igehirdetés

*Ez nem
a reklám
helye*

Mint a mókus

Kicsit szép

Fújhatjuk

A felszarvazott múmia

Verébavató

Ugye jó a győzelem íze?

Fűszaggató esküre kötelezve

A képzelet ajtaján át...

Menyecsketánc

Az ifjúság díszkret bája

Miénk itt a tér

Boszorkányos

Szelid motoros

Mi lesz még a szalagavatón?

Karácsony

A szeretet lángja

A szegény kisgyermek karácsonyi panaszai

Karácsonyi üdvözlét

Hópelytánc

Együtt

Valahol Európában

Bál

Vegye, vigye

Nyitótánc

Hangolódjunk

Képzeljék el...

12 órás

Kosár

Lendületben

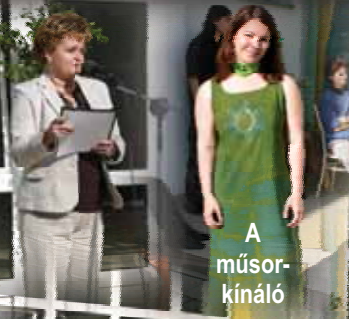
Na, na...

Hajrá

KERTI PARTY 2006

Jó mulatást

Rock magas fokon

A műsor-
kínáló

Győzzön a jobbik

Zsolti, a leveli béka

Oroszlánkörök

Késerekes szerelem

Hair

A party díszvendége: Kiss Gábor

KERTI PARTY 2006

Jó étvágyat

Sok lúd...

Jaj...

Jóízű öröm

Október 23.

Szalagavató

Ballagás

A TANÉV ESEMÉNYEI

2005. augusztus

- 15-19. Verébtábor
- 25. 9⁰⁰ Alakuló értekezlet
- 25-31. Órarendkészítés
- 25 – szept. 01.
Szertárak előkészítése átadó leltár készítése a technika és rajz szertáraknál
- 25. 9⁰⁰ Szakmai továbbképzések
- 26. 8⁰⁰ Írásbeli osztályozó vizsgák, pótvizsgák
- 15⁰⁰ Kibővített vezetői értekezlet
- 29. 8⁰⁰ Szóbeli osztályozó vizsgák
- 31. 9⁰⁰ Nevelőtestületi nyitóértekezlet

2005. szeptember

- 01. 7³⁰ Tanévnyitó ünnepély
- 01. Első tanítási nap
Tankönyvek, ellenőrzők, diákigazolványok kiosztása
Baleset- és tűzvédelmi oktatás
- 07. Diákközgyűlés
- 08. 17³⁰ Tájékoztató a 6. és 8. osztályos tanulók számára induló
előgondozó szakkörökről, beiskolázásról
- 15. 16³⁰ Összevont szülői értekezlet a 12. évfolyam számára
- 17³⁰ Szülői értekezlet a 12. évfolyam számára
- 15-25. Látogatás a németországi Hochdahl gimnáziumba
- 16-ig Osztályozó-, faktos-, szakköri naplók kitöltése, az elmúlt tanévi leadása
Nyomtatványrendelés
OKTV és egyéb tanulmányi versenyre való jelentkezések leadása
Tanmenetek, mikrotantervek elkészítése, leadása,
munkaközösség vezetőknek, igazgatónak
Munkaközösségi munkaterv elkészítése
- 19-től Előgondozó körök indítása
- 23. Előrehozott osztályozó vizsgára való jelentkezések leadása
- 26. Pályaválasztási tájékoztató anyagának elküldése
- 28. Iskolai sportkör közgyűlése
- 29. 17⁰⁰ Összevont szülői értekezlet a 7. és 9. évfolyam számára
- 29. 17³⁰ Szülői értekezlet a 7. és 9. évfolyam számára
- 30-ig Statisztikai adatok megküldése
- 30-ig Tantermek dekorációjának elkészítése
- 30-ig Jelentkezés rajz és ének fakultáció előrehozott osztályozó vizsgájára
- 30-ig Beszélgetés a szelektív hulladékgyűjtés jelentőségéről,
az ember felelősségéről a környezet megóvása érdekében

2005. október

- 03. Tantermek dekorációjának értékelése
- 06. Megemlékezés az aradi vértanúkról
- 07. Verébavató (disco)
- 13. 8²⁰ Filharmónia előadás
- 17⁰⁰ Összevont szülői értekezlet a 8., 10. és 11. évfolyamok számára (ebédlő)
- 17³⁰ Szülői értekezlet a 8. 10. és 11. évfolyamok számára
- 20. 10⁰⁰ Krúdy Prózamondó Verseny
- 20. Megemlékezés Krúdy születésnapjáról
- 21. Megemlékezés az 1956-os forradalomról és szabadságharcról
- 25. Iskolai könyvtári nap
- 27. 15⁰⁰ Megbeszélés a munkaközösség vezetőikkel
- 28-ig Felvételi tájékoztató elküldése a jegyzőnek
- 28. Szünet előtti utolsó tanítási nap
- 29. Szalagavató
- 30-ig Ingyenes tankönyvet igénylők felmérése a 2006/2007-es tanévre
A szelektíven gyűjtendő hulladék elszállításának megszervezése,
a használat rendjének kialakítása
Attitűd mérés a 7. és 9. évfolyamon
- 31 – november 5. Őszi szünet

2005. november

- 07. Szünet utáni első tanítási nap
- 10. Előrehozott írásbeli osztályozó vizsgák
- 10. 17³⁰ Pályaválasztási szülői értekezlet a 6. és 8. osztályos tanulók és szülei számára
- 17. Előrehozott szóbeli osztályozó vizsgák
- 17. Osztályzatok szóródásának ellenőrzése
- 24. 8²⁰ Filharmónia előadás
- 24. Nevelési értekezlet
- 30-ig Ingyenes tankönyvet igénylők névsorának elküldése a fenntartónak
Gyűjtődények beszerzése, elhelyezése szárazelem gyűjtőtartály elhelyezése
Tanulóifjúság figyelmének felhívása a szelektív hulladékgyűjtésre
Adatvédelmi és vizsgaszabályzat elkészítése
Attitűd mérés értékelése

2005. december

- 01. AIDS Világnap vetélkedő
- 01. 17⁰⁰ Fogadóóra
- 06. Télapó járás
- 09-ig Hatosztályos jelentkezési lapok beadása
- 21. 10⁰⁰ Karácsonyi ünnepély
- 21. Az év utolsó tanítási napja
Árvaházi gyerekek meglátogatása
- 21-ig Diáknap (tervezet)
- 22 – január 02. Téli szünet
- 30-ig A szelektív hulladékgyűjtés tapasztalatainak elemzése

2006. január

- 03. Első tanítási nap

- 13-ig Jelentkezés az emelt szintű érettségire felkészítő csoportokba
- 20. 15⁰⁰ Osztályozó konferencia
- 20. Az első félév utolsó tanítási napja
- 20-ig Tantárgyfelosztás tervezet leadása
- 21. Alapítványi bál
- 23 – február 10-ig
A végzős osztályokban az érettségivel, továbbtanulással kapcsolatos tájékoztatás
- 27-ig Statisztikai adatok elkészítése
- Tankönyvrendelés egyeztetése, leadása
- 27. 14⁰⁰ Írásbeli felvételi vizsga a hatosztályos tagozatra jelentkezőknek
- 27-ig A tanulók értesítése a tanulmányi eredményekről

2006. február

- 02. Pótfelvételi a hatosztályos gimnáziumba jelentkezőknek
Félévi tantestületi értekezlet (tervezet)
- 06-07. Tanítás nélküli munkanap
Kétszintű érettségi előkészületi-egyeztetési munkái
- 10. Érettségi jelentkezési lapok leadása
- 14. Valentin napi diákprogram
- 16. 17³⁰ Szülői értekezlet
- 17. A 6. és 8. osztályos tanulók jelentkezési lapjának beérkezése
- 20-ig Felvételi jelentkezési lapok ellenőrzése 12. osztályosoknak
- 23. 14⁰⁰ órától írásbeli felvételi az általános tantervű osztályba (tervezet)
- 24. 11⁰⁰ órától és 12³⁰ órától írásbeli felvételi
a biológia és matematika tantervű osztályba
A felvételt követő 3. munkanapon betekintés a dolgozatokba
- 24. Kommunista diktatúra áldozatairól való megemlékezés

2006. március

- 03. Pótfelvételi a négyosztályos gimnáziumi osztályokba
- 09. 8²⁰ Filharmónia előadás
- 11. Kosárlabda találkozó volt krúdysokkal
- 14. 1848-as vetélkedő (DÖK)
Megemlékezés március 15-éről
- 23. Munkaközösség vezetői megbeszélés (tervezet)

2005. április

- 07-12. Osztályzatok szóródásának ellenőrzése
- 12. Megemlékezés a holokausztról
- 12. Szünet előtti utolsó tanítási nap
- 13-18. Tavaszi szünet
- 20. 15⁰⁰ Nevelési értekezlet (tervezet)
- 20. 17⁰⁰ Fogadóóra
- 20. Megemlékezés a Föld világnapjáról
- 21. Végleges felvételi jegyzék megküldése a felvételi központnak
- 21 - 26. Az általános iskolából felvett tanulók kiértékelése
- 21-ig Érettségi tételek leadása gépelésre
- 21-ig Tanári megbízások az érettségi vizsgára

- 27. Negyedikes búcsúztató
- 27. 8²⁰₋ Filharmónia előadás
- 30-ig Egészségfejlesztési, nevelési órák minden osztályban havonta 1 alkalommal
- 30-ig Szelektív hulladékgyűjtési rendszer működtetése

2006. május

- 05. 15⁰⁰₋ Osztályozó értekezlet a végzősöknek
- 05. Utolsó tanítási nap a végzősöknek
- 06. 9⁰⁰₋ Ballagás
- 08. A végzős évfolyam bizonyítványainak, naplójának, anyakönyveinek lezárása, statisztikai adatok leadása
- 08. 8⁰⁰₋ Magyar érettségi írásbeli
- 09. 8⁰⁰₋ Matematika írásbeli érettségi
- 10. 8⁰⁰₋ Történelem írásbeli érettségi
- 11. 8⁰⁰₋ Angol nyelv írásbeli érettségi
- 12. 8⁰⁰₋ Német írásbeli érettségi
- 15 - 30-ig Választható érettségi tantárgyak írásbeli vizsgája
- 26. Kerti party (tervezet)
- 29. Megemlékezés a Madarak és fák világnapjáról
- 31. Dohányfüst mentes világnap
- Egészségnap szervezése a szülőkkel
- 31. Országos kompetencia mérés
- 31-ig Iskolahasználók igényeinek újramérése

2005. június

- 06. Betekintés a 12. A. és a 12. C írásbeli érettségi dolgozataiba
- 07. Betekintés a 12. B és a 12. D írásbeli érettségi dolgozataiba
- 08 – 14-ig Emelt szintű szóbeli érettségi vizsga
- 12. A 12. A és a 12. C osztály dokumentumainak elküldése az érettségi elnököknek
- 13. A 12. B és a 12. D osztály dokumentumainak elküldése az érettségi elnököknek
- 15. Utolsó tanítási nap
- 15. 15⁰⁰₋ Tanév végi osztályozó értekezlet
- 19. 8⁰⁰₋ Beiratkozás
- 19 – 21. A 12. A. és a 12. C osztály szóbeli érettségi vizsgája
- 22 - 23 - 24. A 12. B, 12. D osztály szóbeli érettségi vizsgája
- 29. 9⁰⁰₋ Évzáró ünnepély
- 29. 11⁰⁰₋ Tanévzáró értekezlet
- 30 – július 1. Tantestületi kirándulás (tervezet)

2005. augusztus

- Verébtábor

VERSENYEREDMÉNYEK

2005/2006-OS TANÉV

I. Nemzetközi versenyek

Nemzetközi Kenguru Matematikaverseny

Az országos eredménylistán helyezést ért el:

1.h	Róka Péter László	9.A	<i>felkészítő tanára:</i> Koncz István
8.h	Molnár Boglárka	9.D	<i>felkészítő tanára:</i> Konczné Végh Leona
23.h	Mészáros Ákos	9.A	
39.h	Orosz Ákos	9.A	
69.h	Vógel Bálint	9.A	<i>felkészítő tanáruk:</i> Koncz István

Magyarok Nemzetközi Matematika Versenye

A nemzetközi fordulón részt vett:

Orosz Ákos	9.A	<i>felkészítő tanára:</i> Koncz István
------------	-----	--

Zonta Internationale által meghirdetett pályázaton

A nemzetközi bizottság elé jutott:

Nádasi Eszter	11.D	<i>felkészítő tanára:</i> Vass Mihályné
---------------	------	---

Kiváló minősítést ért el:

Ajtay Horváth Viola	10.D	<i>felkészítő tanára:</i> Vass Mihályné
---------------------	------	---

II. Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyek

Angol nyelv OKTV

továbbküldhető dolgozatot írt:

Hory Gergely	11.D	<i>felkészítő tanára:</i> Vass Mihályné
Szoóh Gabriella	12.C	<i>felkészítő tanára:</i> Rák Tiborné

Biológia II. kategória OKTV

továbbjutott a második fordulóra:

Mátyás Andrea	11.B	
Szödényi Annamária	11.B	
Tóth Luca Ilona	11.B	
Blázsik Réka	12.C	
Töröcsik Szilvia	12.C	
Esze Regina	12.B	
Négyesi Márk	12.B	
Kozslai Péter	12.B	
Kató Simon	12.B	<i>felkészítő tanáruk:</i> Gergely Tibor

továbbküldhető dolgozatot írt:

Hadházi Tibor	11.A	
Árokszállási Anikó	11.B	
Csikós Ádám	11.B	
Deák Beáta	11.B	
Pócsi Dóra	11.B	
Bencze Gabriella	12.C	
Trencsényi Márton	12.C	
Alexa Ildikó	12.D	
Bartha Péter	12.D	
Rozs László	12.D	<i>felkészítő tanáruk:</i> Gergely Tibor

Fizika II. kategória OKTV

továbbjutott a második fordulóra:

Kazinczi Ferenc	11.A	<i>felkészítő tanára:</i> Chriszt Gyula
-----------------	------	---

továbbküldhető dolgozatot írt:

Szigeti Lilla	12.D	<i>felkészítő tanára:</i> Gincsei Tibor
Balácsi Péter	11.A	<i>felkészítő tanára:</i> Chriszt Gyula

Matematika II. kategória OKTV

továbbjutott a második fordulóra:

Balázsi Péter	11.A	
Kazinczi Ferenc	11.A	<i>felkészítő tanáruk: Ákos Zsuzsanna</i>
Koncz Gábor	12.A	<i>felkészítő tanára: Tóth István</i>

továbbküldhető dolgozatot írt:

Andorkó Gábor	11.A	
Kukucska Gergő	11.A	<i>felkészítő tanáruk: Ákos Zsuzsanna</i>
Palásthy István	11.C	<i>felkészítő tanára: Dr. Molnár Zoltán</i>
Hajzer Gábor Sámuel	11.D	<i>felkészítő tanára: Katonáné Cserepes Mária</i>
Czomba Csaba	12.A	<i>felkészítő tanára: Tóth István</i>
Krómer Péter	12.A	
Losonczy Gergő	12.A	<i>felkészítő tanáruk: Konczné Végh Leona</i>

Történelem OKTV

továbbküldhető dolgozatot írt:

Balla Gergely Patrik	12.A	
Pálhalmi Orsolya	12.A	<i>felkészítő tanáruk: Tar Ferenc</i>

Informatika I. (alkalmazói) kategória OKTV

továbbjutott a második fordulóra:

Bacscai Balázs	12.A	<i>felkészítő tanára: Keresztessyné Takács Mária</i>
----------------	------	--

továbbküldhető dolgozatot írt:

Czomba Csaba	12.A	
Krómer Péter	12.A	<i>felkészítő tanáruk: Keresztessyné Takács Mária</i>

III. Országos szervezésű versenyek

Varga Tamás Országos Matematikaverseny

Az országos döntőbe jutott:

Hidas Anna 7.D *felkészítő tanára:* Gincsei Tibor
(megyei 2.h)

Kukucska Péter 8.D *felkészítő tanára:* Katonáné Cserepes Mária
(megyei 4.h)

megyei fordulón helyezést ért el:

Bálint Máté 7.D *felkészítő tanára:* Gincsei Tibor
4.h

Kalmár László Országos Matematikaverseny

A megyei fordulóra jutott és ott:

1.h.	Pólya Zsuzsanna Málna	8.D	<i>felkészítő tanára:</i> Katonáné Cserepes Mária
2.h.	Salamon Gábor	7.D	<i>felkészítő tanára:</i> Gincsei Tibor
5.h.	Bálint Máté	7.D	<i>felkészítő tanára:</i> Gincsei Tibor
	Vén Péter	8.D	<i>felkészítő tanára:</i> Katonáné Cserepes Mária
6.h.	Anka Márk	7.D	<i>felkészítő tanára:</i> Gincsei Tibor

Nemes Tihamér Országos Számítástechnikai Tanulmányi Verseny

Az országos döntőn 4. helyezést ért el

Pólya Zsuzsanna Málna 8.D *felkészítő tanára:* Keresztessyné Takács Mária

Országos Német Nyelvi Verseny

megyei 1. helyezést ért el:

Dajka Fruzsina 8.D *felkészítő tanára:* Barcziné Holló Zsuzsanna

Mikola Sándor Országos Tehetségkutató Fizikaverseny

Az országos döntőn 3. helyezést ért el:

Hullár Dávid 10.A

Az országos döntőbe jutott:

Vógel Bálint 9.A *felkészítő tanára:* Koncz István

Sipeki Sándor 10.A *felkészítő tanára:* Dr. Molnár Zoltán

továbbjutott a megyei fordulóra:

Orosz Ákos	9.A	
Róka Péter László	9.A	<i>felkészítő tanáruk:</i> Koncz István
Zsíros Dániel	9.C	<i>felkészítő tanára:</i> Dr. Molnár Zoltán

Kitaibel Pál Biológiai és Környezetvédelmi Verseny

Az országos döntőbe jutott:

Bánszki László	9.B	<i>felkészítő tanára:</i> Vad Mária
----------------	-----	-------------------------------------

Arany Dániel Matematikai Verseny

Az országos döntőben:

1.h. Molnár Boglárka	9.D	
2.h. Buzga Viktor	9.D	<i>felkészítő tanáruk:</i> Konczné Végh Leona

Az országos döntőn dícséretben részesült:

Orosz Ákos	9.A	
Róka Péter László	9.A	<i>felkészítő tanáruk:</i> Koncz István

Az országos döntőbe jutott:

Ősz Edina	10.C	<i>felkészítő tanára:</i> Hamvasné Balogh Anikó
Mészáros Ákos	9.A	<i>felkészítő tanára:</i> Koncz István

továbbjutott a második fordulóra :

Molnár Dániel	10.A	<i>felkészítő tanára:</i> Dr. Molnár Zoltán
---------------	------	---

továbbküldhető dolgozatot írt:

Kiss Gergő	9.B	<i>felkészítő tanára:</i> Hamvasné Balogh Anikó
Tóth Emese	9.C	<i>felkészítő tanára:</i> Katonáné Cserepes Mária
Vógel Bálint	9.A	<i>felkészítő tanára:</i> Koncz István
Béli Marcell	9.A	
Fehér Zsolt	9.D	<i>felkészítő tanáruk:</i> Konczné Végh Leona

Gordiusz Matematikai tesztverseny

Az országos legjobb 50 közé jutott:

16.h. Róka Péter László	9.A	
19.h. Orosz Ákos	9.A	<i>felkészítő tanáruk:</i> Koncz István
21.h. Ősz Edina	10.C	<i>felkészítő tanára:</i> Hamvasné Balogh Anikó
26.h. Molnár Boglárka	9.D	
50.h. Buzga Viktor	9.D	<i>felkészítő tanáruk:</i> Konczné Végh Leona

Curie Kémiai Emlékverseny

Az országos döntőn 1. helyezést ért el:

Sipeki Sándor 10.A *felkészítő tanára:* Oláh Krisztina

Az országos döntőbe jutott:

Kerekes Nóra Csilla 10.D *felkészítő tanára:* Chriszt Gyula

A területi fordulóra jutott:

Tóth Emese 8.D

Pallai Emese 8.D

Bánszki László 9.B

Papik Ádám 9.B

Rácz Anita 10.D

felkészítő tanáruk: Vad Mária

felkészítő tanáruk: Oláh Krisztina

felkészítő tanára: Chriszt Gyula

Arany János Irodalmi Verseny

Az országos döntőbe jutott:

Gergely Gabriella 10.C *felkészítő tanára:* Prokob Ildikó

Bod Péter Könyvtárhasználati Verseny

Az országos döntőn ért el:

3.h. Pólya Zsuzsanna Málna 8.D *felkészítő tanára:* Kalydy Zsuzsanna

2.h. Rábai Valéria 9.D *felkészítő tanára:* Kalydy Zsuzsanna

A megyei fordulóban helyezést ért el

1.h. Bacskai Vivien 7.D

2.h. Bartha Enikő 7.D

2.h. Molnár Tímea 8.D

4.h. Máté Kinga Virág 8.D

felkészítő tanáruk: Kalydy Zsuzsanna

Irinyi János Országos Középiskolai Kémiaverseny

Az országos döntőn 1. helyezést ért el

Sipeki Sándor 10.A *felkészítő tanára:* Oláh Krisztina

Az országos döntőbe jutott:

Vögel Bálint 9.A

Tóth Emese 9.C

Orbán-Szilágyi Ákos 9.B

Bánszki László 9.B

Papik Ádám 9.B

Kerekes Nóra Csilla 10.D

Rácz Anita 10.D

felkészítő tanáruk: Vad Mária

felkészítő tanáruk: Oláh Krisztina

felkészítő tanáruk: Chriszt Gyula

Zrínyi Ilona Matematika Verseny

Az országos döntőbe jutott:

Pólya Zsuzsanna Málna 8.D *felkészítő tanára:* Katonáné Cserepes Mária

Országos Angol Nyelvű szónokverseny

Az országos döntőn 4-10. helyezést ért el:

Hory Gergely 11.D

Polonkai Éva 10.D

felkészítő tanáruk: Vass Mihályné

Országos Angol Nyelvű Drámafesztivál

részt vettek:

Nádasi Eszter 11.D

Szilvási Virág 11.D

Andó Gergely 11.D

Sipos Roland 11.D

felkészítő tanáruk: Vass Mihályné

„Chatangoljunk” országos angol nyelvi verseny

területi foprdulójában 4. helyezést ért el:

Andó Gergely 11.D

Hory Gergely 11.D

Kerék Dániel 11.D

Koncz Gábor 12.A

Szepesi Gábor 10.A

felkészítő tanáruk: Vass Mihályné

IV. Megyei szervezésű versenyek

Ambrózy Géza Megyei Matematika Verseny

1. helyezést ért el:

Sipeki Sándor 10.A

Ősz Edina 10.C

Andorkó Gábor 11.A

Koncz Gábor 12.A

Bálint Máté 7.D

Pólya Zsuzsanna Málna 8.D

Tárczy Tamás Andor 8.D

felkészítő tanára: Dr. Molnár Zoltán

felkészítő tanára: Hamvasné Balogh Anikó

felkészítő tanára: Ákos Zsuzsanna

felkészítő tanára: Tóth István

felkészítő tanára: Gincsei Tibor

felkészítő tanáruk: Katonáné Cserepes Mária

Orosz Ákos	9.A	
Süveg Mihály Tamás	9.A	<i>felkészítő tanáruk:</i> Koncz István
Buzga Viktor	9.D	
Molnár Boglárka	9.D	<i>felkészítő tanáruk:</i> Konczné Végh Leona
<i>2. helyezést ért el:</i>		
Lipcsei Gábor	10.A	
Molnár Dániel	10.A	<i>felkészítő tanáruk:</i> Dr. Molnár Zoltán
Szilvai László	11.A	
Ujfalusi László	11.A	<i>felkészítő tanáruk:</i> Koncz István
Imre Katalin	11.C	<i>felkészítő tanára:</i> Dr. Molnár Zoltán
Mészáros Ákos	9.A	
Vógel Bálint	9.A	<i>felkészítő tanáruk:</i> Koncz István
<i>3. helyezést ért el:</i>		
Anka Márk	7.D	<i>felkészítő tanára:</i> Gincsei Tibor
Hajzer Gábor Sámuel	11.D	
Kukucska Péter	8.D	
Tóth Emese	9.C	<i>felkészítő tanáruk:</i> Katonáné Cserepes Mária
Róka Péter László	9.A	<i>felkészítő tanára:</i> Koncz István
Krómer Péter	12.A	
Pálhalmi Orsolya	12.A	<i>felkészítő tanáruk:</i> Konczné Végh Leona
Kórik Zoltán	12.A	<i>felkészítő tanára:</i> Tóth István
<i>oklevélben részesült:</i>		
Balázi Péter	11.A	
Kazinczi Ferenc	11.A	
Kruták Zsófia Anett	11.A	
Kukucska Gergő	11.A	
Tóth Brigitta	10.D	
Zsíros Gergő Tibor	12.C	<i>felkészítő tanáruk:</i> Ákos Zsuzsanna
Bodnár Mihály	10.A	
Erményi Péter Zoltán	11.C	
Lippai Gábor	10.A	
Molnár Tibor	11.C	
Pálóczi István	10.A	
Rudolf Zoltán	11.C	
Szilágyi Bence	10.A	
Vári István	11.C	<i>felkészítő tanáruk:</i> Dr. Molnár Zoltán
Kapu Tibor	8.D	
Kiss Gergő	8.D	
Pál Szabolcs	7.D	
Palicz András	7.D	
Salamon Gábor	7.D	<i>felkészítő tanáruk:</i> Gincsei Tibor

Greksza Balázs	11.D	
Huszár Edit	11.D	
Vén Péter	8.D	
Zsíros Dániel	9.C	<i>felkészítő tanáruk:</i> Katonáné Cserepes Mária
Paragh Gábor György	11.A	
Szabó Péter	11.A	
Tamás Bence Péter	9.A	
Tardy Zoltán	11.A	
Zalatnay Zsolt	11.A	<i>felkészítő tanáruk:</i> Koncz István
Béli Marcell	9.A	
Huri Dávid	9.A	
Mészáros István	12.A	
Tajdi Bence	12.A	<i>felkészítő tanáruk:</i> Konczné Végh Leona
Kiss Zsolt	10.A	<i>felkészítő tanára:</i> Tóth István
<i>továbbküldhető dolgozatot írt:</i>		
Czuczor Zoltán	12.C	
Fehér Mirjam	10.D	
Juhász Evelin	11.A	
Polányi Edit	10.D	
Szathmári Eszter	10.D	<i>felkészítő tanáruk:</i> Ákos Zsuzsanna
Balogh Gábor	11.C	
Erdős Attila	11.C	
Horváth Annamária	11.C	
Juhos Attila	11.C	
Palásthy István	11.C	
Pásztor József	11.C	<i>felkészítő tanáruk:</i> Dr. Molnár Zoltán
Gyurkovics Andrea	7.D	
Hidas Anna	7.D	
Kiss Attila	8.D	
Kótyuk Orsolya	7.D	
Terbócs László	7.D	<i>felkészítő tanáruk:</i> Gincsei Tibor
Kiss Gergő	9.B	<i>felkészítő tanára:</i> Hamvasné Balogh Anikó
Hory Gergely	11.D	<i>felkészítő tanára:</i> Katonáné Cserepes Mária
Kukk Miklós	9.A	
Szemerey Janka	9.A	
Veréb Szabolcs	11.A	
Zsíros Gábor	11.A	<i>felkészítő tanáruk:</i> Koncz István
Lengyel László	12.A	<i>felkészítő tanára:</i> Konczné Végh Leona

Kácsor Szabolcs	12.A	
Kosztin Flóra	10.A	<i>felkészítő tanáruk:</i> Tóth István

Kabai János Biológiai Verseny

A megyei fordulón helyezést ért el:

1.h.	Hadházi Tibor	11.A	<i>felkészítő tanára:</i> Gergely Tibor
1.h.	Csorba Kitti	11.D	<i>felkészítő tanára:</i> Vad Mária
2.h.	Mátyás Andrea	11.B	<i>felkészítő tanára:</i> Gergely Tibor
2.h.	Szabó Katalin	11.C	<i>felkészítő tanára:</i> Vad Mária
4.h.	Kovács Tamás	11.B	<i>felkészítő tanára:</i> Gergely Tibor
4.h.	Görbedi Virág	11.D	<i>felkészítő tanára:</i> Vad Mária
5.h.	Pócsi Dóra	11.B	<i>felkészítő tanára:</i> Gergely Tibor

továbbjutott a megyei fordulóba:

Nagy Máté	11.B	
Pető Anita	11.B	<i>felkészítő tanáruk:</i> Gergely Tibor
Fadel Nadin	11.C	
Szakadati Gyöngyi	11.C	
Szilvási Virág Anna	11.D	<i>felkészítő tanáruk:</i> Vad Mária

továbbküldhető dolgozatot írt:

Ábrán Szabolcs	11.B	
Árokszállási Anikó	11.B	
Czuczku Ágnes	11.B	
Csikós Ádám	11.B	
Emri Péter Soma	11.B	
Koncsos Gábor	11.B	
Szödényi Annamária	11.B	<i>felkészítő tanáruk:</i> Gergely Tibor

Baráth Zsuzsanna	11.C	
Görgényi Judit	11.C	
Imre Katalin	11.C	
Kovács Ágnes	11.C	
Márkus Milán	11.C	
Vathy Andrea	11.C	
Borsodi Brigitta	11.D	
Cservenyák Dóra	11.D	
Tóth Bernárd	11.D	<i>felkészítő tanáruk:</i> Vad Mária

Gregor Mendel Genetikaverseny

A megyei döntőn helyezést ért el:

1.h.	Bencze Gabriella	12.C
2.h.	Hadházi Tibor	11.A
6.h.	Kozslai Péter	12.B
5.h.	Németh Zoltán	12.B

felkészítő tanáruk: Gergely Tibor

továbbküldhető dolgozatot írt:

Árokszállási Anikó	11.B
Emri Péter Soma	11.B
Pető Anita	11.B
Szödényi Annamária	11.B
Sztercsa Tamás	11.B
Törőcsik Szilvia	12.C
Rozs László	12.D

felkészítő tanáruk: Gergely Tibor

Angol Nyelvi Megyei Verseny

A megyei döntőn helyezést ért el:

1.h.	Pólya Málna	8.D
4.h.	Czeplédi Fruzsina	8.D
8.h.	Mikula Gergő	8.D

felkészítő tanáruk: Dobró Tünde

A „szabolcsi honvédek nyomában” szellemi és ügyességi versenyen

Megyei 1. helyezést ért el a „Krúdy harcosai” csapat tagjai:

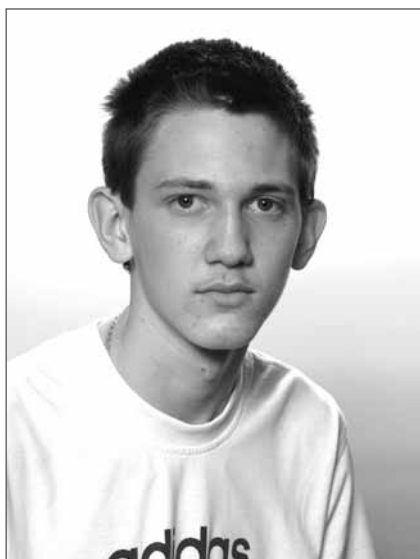
Pocsai Csaba	10.D	Martinovszky Fruzsina	10.D
Lipták Attila	10.D	Tóth Zsófia	10.D
Dombrády Gábor	10.D		

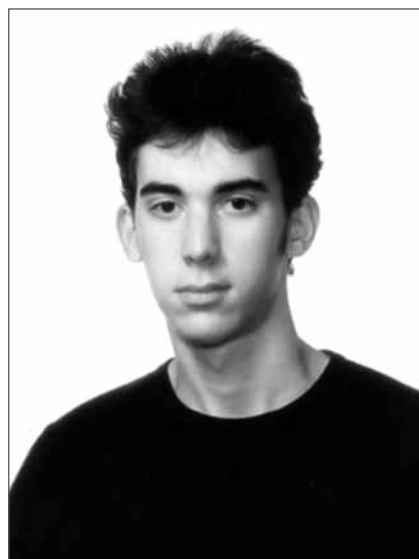
Sipeki Sándor 10.A
Irinyi János Kémia Verseny
Országos 1. hely
Curie Kémia Verseny 1. hely

Molnár Boglárka 9.D
Arany Dániel Matematika Verseny
Országos 1. hely

Buzga Viktor 9.D
Arany Dániel Matematika Verseny
Országos 2. hely

Róka Péter 9.A
Nemzetközi Kenguru Matematikaverseny
Országos 1. hely

SPORTEREDMÉNYEK 2005/2006

2005.09.20 – Városi Atlétikai Diákolimpia

1. hely

Fiú magasugró csapat:

Tóth P. Ádám	9.d	Bacskai Balázs	12.a	
Tajdi Bence	12.a	Cserpák Tamás	12.d	143,75 cm

400 m VI. kcs Leány Krisztyán Györgyi 11.d 75.0

2. hely

Leány magasugró csapat:

Czeplédi Fruzsina	8.d	Rácz Virág	8.d	
Bezzegh Dóra	8.d	Krisztyán Réka	8.d	120 cm

4x1500 m váltó:

Sztercsa Tamás	11.b	Komor Szilárd	10.b	
Leskó Ádám	9.b	Fábián Tamás	12.d	20:10.8

Fiú súlylökő csapat:

Szakmáry F. Dániel	11.a	Molnár Tamás	12.a	
Hudák Károly	12.b	Czomba Csaba	12.a	
Polyák Norbert	12.c			10.90 m

100 m VI. kcs. Fiú: Kulcsár Gergő 12.d 12.4

100 m V. kcs. Leány: Szigeti Katinka 10.c 14.5

3. hely

Leány vágta váltó:

Szabó Ingrid	9.a,	Kovács Réka	10.c,	
Szigeti Katinka	10.c,	Tóth Anett	10.b	2:58.3

Leány távolugró csapat:

(Szabó Ingrid 9.a, Kovács Réka 10.c, Szigeti Katinka 10.c, Tóth Anett 10.b) 391 cm

800 m VI. kcs Leány: Szigeti Lilla 12.d 2:50.9

100 m VI. kcs Fiú: Takács Roland 12.d 13.1

100 m V. kcs Fiú: Baricska Dániel 9.d 12.8

800 m V. kcs. Fiú: Leveleki József 9.b 2:28.4

2005.09.29 – Megyei Ügyességi és Váltófutó csapatbajnokság

1. hely

IV. kcs. Leány magasugró csapat:

Czeglédi Fruzsina	8.d
Barta Bettina	8.d
Rácz Virág	8.d
Bezzegh Dóra	8.d
Krisztyián Réka	8.d
	126.25 cm

**Krisztyián Réka, Czeglédi Fruzsina
Barta Bettina, Bezzegh Dóra,
Rácz Virág**

2. hely

4x1500 m:

Szakács Milán	12.c	Sztercsa Tamás	11.b	
Komlóssy Ádám	10.c	Fábián Tamás	12.d	19:15.9

Fiú súlylökő csapat:

Szalmáry F. Dániel	11.a	Hudák Károly	12.b	
Czomba Csaba	12.a	Molnár Tamás	12.a	
Polyák Norbert	12.a			11.34 m

Leány gerelyhajító csapat:

Vágner Nóra	12.d	Bihari Gabriella	12.d	
Jenei Dóra	12.d	Székely Zsófia	12.d	21.05 m

2005.09.25 - Városi Duetlon Diákolimpia

1. hely

Komlóssy Krisztina	10.d
Szakács Milán	12.c

3. hely

Komlóssy Ádám	10.c
---------------	------

2005.10.08 - Megyei Duetlon Diákolimpia

1. hely	Szakács Milán	12.c
3. hely	Komlóssy Ádám	10.c

2005.10.05 - Városi Futó Csapatbajnokság

100 m	Kovács Réka	10.c	14.6		
	Orosz Kitti	11.b	15.2	Kulcsár Gergő	12.d 12.2
200 m	Szigeti Katinka	10.c	28.8	Balla Tamás	9.a 28.2
	Czuczku Ágnes	11.b	30.9	Komor Bence	12.c 27.3
400 m	Svéda Szilvia	9.c	92.3	Leskó Ádám	9.b 61.4
	Krisztyián Györgyi	11.d	72.0	Tajdi Bence	12.a 59.9
800 m	Szabó Ingrid	9.a	2:53.9	Leveleki József	9.b 2:19.8
	Szigeti Lilla	12.d	2:53.0	Takács Roland	12.d 2:38.9
1500 m				Rozs László	12.d 6:35.4
3000 m				Komlóssy Ádám	10.c 10:38.4
				Fábián Tamás	12.d 9:08.5
4x100 m			58.1		
	(Tóth Anett, Orosz Kitti Szigeti Katinka, Kovács Réka)				
4x400 m			4:50.8		4:04.8
	(Szabó Ingrid, Czuczku Ágnes Szigeti Lilla, Krisztyián Györgyi)			(Takács Roland, Tajdi Bence, Leskó Ádám, Fábián Tamás)	

2. hely 78 pont 5. hely 59 pont

2005.10.13 – Atlétikai Országos Ügyességi Csapatbajnokság – Budapest

5. hely

Molnár Tamás	12.a	
Szokmáry F. Dániel	11.a	
Hudák Károly	12.b	
Polyák Norbert	12.c	
Czomba Csaba	12.a	11.09 m

**Czomba Csaba, Molnár Tamás,
Szokmáry F. Dániel, Hudák Károly,
Polyák Norbert**

2005.11.15 - Városi Diáksport Gála

Gimnáziumi pontverseny 2. hely: Krúdy Gyula Gimnázium 4345 pont

„Jó tanuló – Jó sportoló” elismerést kapott:

Bélteczky Mihály	10.a	kosárlabdázó
Fábián Tamás	12.d	atléta

2005.11.17 – Megyei Úszó Diákolimpia

1. hely

<i>100 m pillangó</i>	V. kcs. Fiú	Leskó Ádám	9.b	1:21.59
<i>100 m hát</i>	IV. kcs. Fiú	Szilágyi Ábrahám	7.d	1:35.72

3. hely

<i>100 m hát</i>		Leskó Ádám	9.b	1:15.27
------------------	--	------------	-----	---------

2005.12.01 – Megyei Kosárlabda Diákolimpia

1. hely *VI. kcs. Leány*

2. hely *Országos elődöntő*

2. hely *V. kcs. Leány*

Gaga Zsanett	10.c	Gáspár Zsanett	11.c
Csorba Kitti	11.d	Krisztyián Györgyi	11.d
Krisztyián Réka	8.d	Bezzegh Dóra	8.d
Vathy Andrea	11.c	Varga Nóra	10.c
Molnár Boglárka	9.d		

**Krisztyián Réka,
Varga Nóra,
Csoba Erika testnevelő,
Gáspár Zsanett,
Csorba Kitti**

**Bezzegh Dóra,
Vathy Andrea,
Molnár Boglárka,
Krisztyián Györgyi,**

2006.01.20. Megyei Sport Gála

Sportáguk legjobb utánpótláskorú versenyzői lettek:

Gáspár Zsanett	11.c	kosárlabda
Bélteczky Mihály	10.a	sakk
Szakács Milán	12.c	triathlon

2006.01.25 – Városi Fedettpályás Atlétikai Diákolimpia

1.hely

50 m V. kcs. Fiú	Hraskó János	10.b	6.3
1000 m V. kcs. Fiú	Komor Szilárd	10.b	3:00.7
300 m VI. kcs. Fiú	Fábián Tamás	12.d	42.6
1000 m VI. kcs. Fiú	Fábián Tamás	12.d	2:49.8
Magasugrás V.kcs. Fiú	Bogdány Tamás	10.c	175

2. hely

50 m VI. kcs. Fiú	Kulcsár Gergő	12.d	6.3
-------------------	---------------	------	-----

3. hely

50 m VI. kcs. Leány	Orosz Kitti	11.b	7.7
Magasugrás V. kcs. Fiú	Bodnár Mihály	10.a	160
4x1 körös váltó			1:35.4
(Orosz Kitti, Kovács Dóra, Krisztyián Györgyi, Szigeti Katinka)			
4x1 körös váltó			1:19.7
(Kulcsár Gergő, Fábián Tamás, Bogdány Tamás, Hraskó János)			

Sakk – Megyei Diákolimpia

1.hely

VI. kcs. Leány	Orosz Anikó	12.c
V. kcs. Fiú	Bélteczky Mihály	10.a
Fiú „A” csapat	(Bélteczky Mihály, Fülöp Norbert, Greksza Balázs, Czuczor Zoltán)	

2. hely

IV. kcs. Leány	Gyurkovics Andrea	7.d
Leány csapat	(Orosz Anikó, Rábai Valéria)	
Fiú „B” csapat	(Kiss Gergő, Bogdány Tamás, Tamás Bence, Mirkó Zsolt)	

Országos Diákolimpia

Egyéni	Orosz Anikó	16.
	Bélteczky Mihály	21.

Csapat 9. hely

Bélteczky Mihály	Fülöp Norbert
Greksza Balázs	Czuczor Zoltán
Kiss Gergő	

Megyei Kosárlabda Diákolimpia

3. hely

IV. cs. Fiú

Bojti István	9.d	Varga Ádám	9.c
Mészáros Ákos	9.a	Szerényi Tamás	9.a
Vén Péter	8.d	Dezső Marcell	8.d
Könyű Dávid	8.d	Müller János	8.d
Kiss Attila	8.d	Bíró Zoltán	8.d
Mikula Gergő	8.d	Szolomájer Tibor	8.d
Kiss Gergő	8.d	Farkas Tamás	7.d
Salamon Gábor	7.d		

2. hely

V. cs. Fiú

Makrai Márton	11.d	Horváth Tibor	11.d
Krajnyák Péter	11.a	Bodnár Mihály	10.a
Bélteczky Mihály	10.a	Csempezs Krisztián	10.a
Babicz Tamás	9.c	Varga Ádám	9.c
Bojti István	9.d	Baricska Dániel	9.d
Buzga Viktor	9.d	Mészáros Ákos	9.a

3. hely

VI. cs. Fiú

Csokonay Ádám	12.a	Mészáros István	12.a
Tajdi Bence	12.a	Polyák Norbert	12.c
Krajnyák Péter	11.a	Makrai Márton	11.d
Oláh Dávid	11.d	Horváth Tibor	11.d
Pék Ádám	11.b	Bélteczky Mihály	10.a
Csempezs Krisztián	10.a	Babicz Tamás	9.c
Bojti István	9.d		

Sítábor

**Ausztriában
2006.02.3-8**

**Két lesiklás között
Reichert Dániel,
Gaál Balázs,
Katona Botond,
Fábián Tamás,
Cserpák Tamás**

Röplabda – Megyei Diákolimpia

VI. kcs 4. hely
 V. kcs. 3. hely
 Amatőr 1. hely
 Országos 8. hely

Raska Katalin 12.d
 Székely Zsófia 12.d
 Bernáth Réka 11.b
 Gulácsi Marietta 10.d
 Gucsá Magdolna 10.d
 Kerekes Nóra 10.d
 Reha Ágnes 10.d
 Birtók Lili 10.a
 Szakács Krisztina 9.d
 Minya Réka 9.d
 Ferenczi Mónika 9.d
 Karácsonyi Györgyi 9.d
 Czeglédi Fruzsina 8.d
 Tóth Evelin 8.d

Birtók Lili és Raska Kata sáncol

Gucsá Magdolna, Szakács Krisztina, Reha Ágnes, Gulácsi Marietta, Bernáth Réka, Székely Zsófia, Fábíán János testnevelő, Raska Katalin, Birtók Lili

Atlétika

2006.03.28 – Városi Mezeifutó Diákolimpia

1. hely

VI. kcs. Szigeti Lilla 12.d

VI. kcs. Leány csapat

(Szigeti Lilla, Imre Katalin, Krisztyián Györgyi, Orosz Kitti)

VI. kcs. Fiú csapat

(Fábián Tamás, Szakács Milán, Komor Bence, Takács Roland)

2. hely

VI. kcs. Fábián Tamás 12.d

3.hely

VI. kcs. Imre Katalin 11.c

VI. kcs. Szakács Milán 12.c

V. kcs. Leány csapat

(Szigeti Katinka, Szabó Ingrid, Komlóssy Krisztina, Borbély Emese)

2006.04.10 Megyei Mezeifutó Diákolimpia

1. hely

VI. kcs. Leány csapat

(Szigeti Lilla, Imre Katalin, Krisztyián Györgyi, Orosz Kitti)

2. hely

VI. kcs. Fábián Tamás 12.d

VI. kcs. Fiú csapat

(Fábián Tamás, Szakács Milán, Komor Bence, Takács Roland)

3.hely

VI. kcs. Szigeti Lilla 12.d

VI. kcs. Szakács Milán 12.c.

2006.04.20 – Országos Mezeifutó Diákolimpia – Gödöllő

6. hely

VI. kcs. Fiú csapat

(Fábián Tamás,
Szakács Milán,
Takács Roland,
Komor Bence)

7. hely

VI. kcs. Leány csapat

(Szigeti Lilla,
Imre Katalin,
Krisztyián Györgyi,
Orosz Kitti)

2006.04.25,27 – Városi Diákolimpia

1. hely

Kovács Dóra	9.c	V.kcs.	magas	140
Barta Bettina	8.d	V.kcs.	gerely	20.49
Sztercsa Tamás	11.b	V.kcs.	1500 m	4:49.7
			3000 m	10:38.8
Fábián Tamás	12.d	VI.kcs.	1500 m	4:23.0
			3000 m	9:28.5
Bogdány Tamás	10.c.	V.kcs.	magas	180

2.hely

Orosz Kitti	11.b	VI. kcs.	100 m	14.0
Szigeti Lilla	12.d	VI. kcs.	1500 m	5:37.7
			3000 m	12:24.1
Krisztyián Györgyi	11.d	VI. kcs.	200 m	29.5
			400 m	66.9
Bezzegh Dóra	8.d	V.kcs.	magas	130
Szabó Ingrid	9.a	V. kcs.	800 m	2:49.3
Borbély Emese	9.c	V. kcs.	3000 m	16:25.4

Leány 4x400 m 4:42.8
(Szabó Ingrid, Szigeti Katinka, Szigeti Lilla, Krisztyián Györgyi)

Komlóssy Ádám	10.c	V. kcs.	1500 m	4:58.7
			3000 m	10:46.9
Komor Szilárd	10.b	V. kcs.	800 m	2:22.8

3.hely

Imre Katalin	11.c	VI. kcs.	1500 m	6:02.6
			3000 m	13:14.0

Leány 4x100 m 57.8
(Orosz Kitti, Krisztyián Györgyi, Kovács Réka, Szigeti Katinka)

Krisztyián Réka	8.d	V. kcs.	magas	125
Szigeti Katinka	10.c	V. kcs.	200 m	28.9
Gonzáles Marcell	10.c	V. kcs.	100 m	11.8
Czomba Csaba	12.a	VI. kcs.	súly	12.38

Fiú 4x400 m 4:07.1
(Sztercsa Tamás, Komor Szilárd, Komor Bence, Fábián Tamás)

2006.05.04,15 – Megyei Atlétikai Diákolimpia

1. hely

Komor Szilárd	1500 m	4:41.7
Krisztyián Györgyi	400 m	67.89

2. hely

Hraskó János	100 m	12.00
Hraskó János	200 m	23.3
Komor Szilárd	800 m	2:12.6
Fábián Tamás	1500 m	4:13.0
Fábián Tamás	3000 m	9:01.9
Sztercsa Tamás	3000 m	10:13.4
Bogdány Tamás	magas	187
Orosz Kitti	100 m	14.44
Orosz Kitti	200 m	30.8
Szigeti Lilla	3000 m	12:07.2
Kovács Dóra	100 gát	21.19
Kovács Dóra	gerely	22.17
Kovács Dóra	magas	145

4x400 m leány 4:52.6

Komlóssy Krisztina-Szabó Ingrid-Szigeti Lilla-Krisztyián Györgyi

3.hely

Sztercsa Tamás	1500 m	4:46.2
Szabó Ingrid	800 m	2:43.8
Imre Katalin	1500 m	5:24.18
Imre Katalin	3000 m	12:41.8
Kácsor Enikő	gerely	21.58

4x100 m leány 57.12

Orosz Kitti-Krisztyián Györgyi-Tóth Anett-Szigeti Katinka

2006.05.24 – Városi Futó Csapatbajnokság

100 m	Gonzáles Marcell	11.7	Tóth Anett	14.4
	Kulcsár Gergő	11.9	Orosz Kitti	14.1
200 m	Hraskó János	23.4	Kovács Réka	31.9
	Rácz István	26.3	Krisztyián Györgyi	29.4
400 m	Leveleki József	59.3	Szigeti Katinka	68.7
	Fábián Tamás	57.8	Szigeti Lilla	72.1
800 m	Komor Szilárd	2:15.6	Szabó Ingrid	2:46.1
	Gaál Balázs	2:53.2	Imre Katalin	2:49.9
1500m	Sztercsa Tamás	4:48.0		
	Takács Roland	5:16.4		
3000m	Rozs László	13:53.6		

4x100

48.1

Gonzáles Marcell, Hraskó János,
Bogdány Tamás, Kulcsár Gergő

58.4

Orosz Kitti, Tóth Anett,
Kovács Réka, Krisztyián Réka

4x400

3:56.8

Leveleki József, Komor Szilárd,
Sztercsa Tamás, Fábíán Tamás

4:39.4

Szabó Ingrid, Szigeti Katinka,
Szigeti Lilla, Krisztyián Györgyi

Összesítésben: 107 pont 1.hely

85 pont 1.hely

Csapatunk az eredményhirdetés után

2006.06.02-03 Országos Atlétikai Diákolimpiai Döntő – Zalaegerszeg

5. hely

Bogdány Tamás V. kcs. magasugrás 175

7. hely

Fábián Tamás VI. kcs. 1500 m 4:13.60

11. hely

Hraskó János V. kcs. 200 m 23.34

16. hely

Fábián Tamás VI. kcs. 3000 m 9:24.37

2006.06.23-25 Országos Strandröplabda Diákolimpia – Tiszavasvári

9.hely

Birtók Lili
 Gucsa Magdolna
 Minya Réka
 Szakács Krisztina

Felkészítő tanárok:

<i>Atlétika</i>	Fábián János
<i>Leány Kosárlabda</i>	Csoba Erika
<i>Fiú Kosárlabda</i>	Kovács Tibor
<i>Leány Röplabda</i>	Fábián János

Az osztályok rangsorolása a tanulmányi eredmények alapján

		<i>Tanulmányi Átlag</i>	<i>Kitűnő bizonyítvány év végén</i>
1.	6/8. D	4,7934	9
2.	12. A	4,7683	17
3.	9. C	4,7473	6
4.	11. C	4,7398	8
5.	6/10. D	4,7284	11
6.	6/7. D	4,7264	5
7.	10. A	4,7116	10
8.	9. B	4,7105	9
9.	12. C	4,7003	15
10.	6/9. D	4,6607	7
11.	9. A	4,6549	5
12.	10. C	4,6526	6
13.	11. A	4,6442	6
14.	10. B	4,6318	7
15.	11. B	4,6182	10
16.	6/11. D	4,6099	15
17.	6/12. D	4,5100	10
18.	12. B	4,4387	4

Az iskola tanulmányi átlaga: 4,6773

Kitűnő bizonyítványt kapott tanulók száma: 160

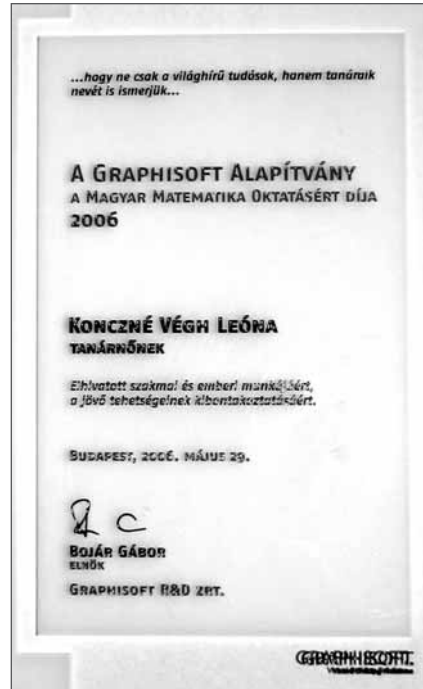
Végzősök érettségi eredményei:

12. C	4,819	12. A	4,769
6/12. D	4,625	12. B	4,608

A 12. évfolyam érettségi átlaga: 4,705

Koczné Végh Leóna tanár
A Graphisoft Alapítvány
Matematika Tehetségekért
díját kapta

Kocz Gábor 12. A
Krúdy Alapítvány kitüntetettje
„Kimagasló tanulmányi munkáért”

Kórik Zoltán 12. A
Krúdy Alapítvány kitüntetettje
„Kimagasló tanulmányi munkáért”

Esze Regina 12. B
Krúdy Alapítvány kitüntetettje
„Kimagasló tanulmányi munkáért”

Fábián Tamás 12. D
Krúdy Sportalapítvány kitüntetettje
„Kimagasló sportmunkáért”

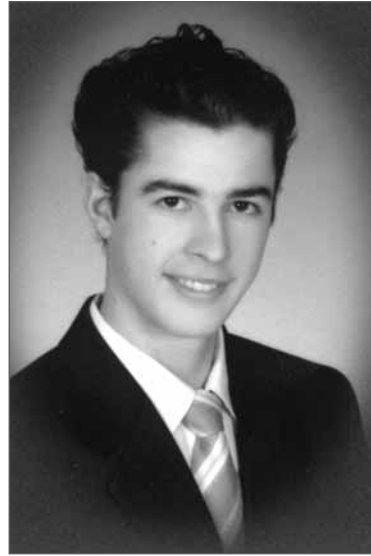
Polyák Norbert 12. C
Krúdy Sportalapítvány kitüntetettje
„Kimagasló sportmunkáért”

Csokonay Ádám 12. A
A Krúdy Sportalapítvány
jutalomban részesítette

Mészáros István 12. A
A Krúdy Sportalapítvány
jutalomban részesítette

Tajdi Bence 12. A
A Krúdy Sportalapítvány
jutalomban részesítette

Orosz Anikó 12. C
A Krúdy Sportalapítvány
jutalomban részesítette

Harmadikos búcsúztató

Kedves Ballagó Negyedikesek!

Enyém a megtisztelő feladat, hogy a 11. évfolyam nevében elbúcsúzzam Tőletek. Örömmel vállaltam, hiszen közületek sokakat személyesen is ismerek.

Most azonban, ahogy itt állok előttetek ebben a ritka pillanatban, és látom az arcokat, amelyekre megpróbáljátok ráerőltetni az ünnepegyesség érzését, nem tudom, mit mondjak. Ugyis elvész a lényeg a Krúdys-blúzok és öltönyök tömegében...

Idegen nekem ez a perc, hiszen csak a múlt héten volt még, amikor együtt töltöttük a nagy-szüneteket, lyukasórákon megváltottuk a világot. Figyeltem, ahogy izgultok a következő órai dolgozat miatt, és azt kívántam, bárcsak én is „nagy negyedikes” lehetnék!

Ti pedig talán azt kívánjátok, hogy bárcsak ne lógtátok volna el azt a néhány tőri órát, az is megkönnyítené a dolgotokat így az érettségi előtt.

De lehet, hogy valami egészen más jut eszetekbe. Megpróbáljátok lepergetni az elmúlt évek pillanatait magatok előtt. Mindannyian őriztek legalább egy olyan emléket, ami attól szép, hogy itt történt, a Krúdyban. Van, aki tanulmányi eredményeire emlékszik vissza szívesen, van, aki az első (emlékezetes) sítáborra, az első szerelmére, esetleg a robogókra a kerítésen belül...

Nem vagytok egyformák, de nagyon sok minden összeköt Benneteket. Ami már elmúlt, és ami még előttetek van. Bizony! Nem túl jó belegondolni, ugye? Ma még diákok vagytok, talán az a legnagyobb bajotok, hogy szorít a cipő, vagy hosszú a beszéd, hétfőn pedig ott ültök az előre kijelölt teremben, ahol nem lehet rontani.

Közben titkon készültök az új szerepre, amit mindenki csak úgy hív: „A Nagy Betűs Élet”. Erre vártok régóta, és most, a Nagy Betű előtt mégis Úgy meg vagytok rémülve. De az Élet nem betoppan, hanem lassan elér Titeket és kitérja a karját. Aztán az Élet kézen fogva elvisz Benneteket előre az úton. Igaz, hogy az út nem mindig lesz sima... Rajtatok múlik, ki tudjátok-e egyengetni a göröngyöket.

Búcsúzni nehéz... Főleg mivel annyifélet és annyiszor hallottatok már, hogy nem vagyok benne biztos, rám figyeltek-e. Ezért talán a legjobb, ha csak annyit mondok: gondolatok ránk, ne felejtsetek el az itt töltött időt. De közben szüntelenül csak előre nézzetek, és a lehetőségeiteket, a Rátok váró időt pedig úgy használjátok, hogy ha arra később visszagondoltok, semmit ne kelljen bánnotok.

Eli Michels szavaival búcsúszom:

*„Én nem kívánom neked az összes lehetséges adományt.
Én csak azt kívánom neked, ami a legtöbbnek nincs meg:
Időt kívánok neked örülni és nevetni.*

*Időt kívánok neked, hogy megismerd saját magadat,
Minden napot, minden órát, mint boldogságot fogadni,
Időt kívánok neked arra is, hogy a bűnt megbocsássuk.
Kívánok neked időt az élethez.”*

Babicz Barbara
11. D

12 A

Köszöntő

Köszöntő, mert köszönteném mindazt, ami utánunk jön. Özönvíz, könnyzivatar, elhaló sóhajok, várva-várt fellélegzés, nosztalgikus kuncogás, párás tekintet ... hüpp... Jajj, ne sírj. Úgysem sírsz igazán. Mert mi marad utánunk? 4 felemelő év képei egy kirobbanó hangszilánkban, pár emlék, egy tabló a falon? A tabló, mint „ittlétünk mementója”? De mégis... Mit rejtenek a képek, arcok, akik egykor ide jártak és akikre 6 év múlva csak kevesen fognak emlékezni? Miért a „mona lisa-i mosolyok”?

A második sor szélén egy srác az elsős osztálykiránduláson derül jókat, bal felül a lányok egy társadalomismeret órára emlékeznek, a jobb sarokban az utolsó napi szerenád emlékét izlelgetik szájukban, az osztályfőnök arcán a megelégedés. Huhh... „Jó multság, férfi munka volt.” És még megcsillan a napfény a lakk szélén. Hahh... Minket dicsér...

Aztán 15 év múlva vicces bajszot rajzolnak a „hülye fejű gyerekre”, és a nevek helyén mókás megjegyzések szerepelnek. Így helyes... Hiszen mindenki saját diadalmeneteként értelmezi az itt eltöltött éveket. Amíg itt van, örök jelen uralkodik. És ez tényleg így helyes. Anélkül végig sem lehetne csinálni. Ott kell lenni minden pillanatban, minden álmos filo órában (akár testileg, akár „csak lelkileg”), minden „zsírscöpögtető”, „faluviláglató” osztálykirándulásban, minden félresikerült karácsonyi-műsor próbában és minden sikeres padlóhozszorító szalagavatói tapsviharban. Mindenben, hiszen ezek másban sosem lesznek olyan elevenek... Úgyhogy végül minden elnézésre kerül. Az itt eltöltött 4 évünket mi „deffiniáltuk”, általunk létezett és csak nekünk. A korábban magasztosnak hitt pillanatok, amik akkor egyáltalán nem voltak magasztosak, később – visszatekintve – azzá váltak.

Köszöntő, mert köszönteném mindazt, ami utánunk jön, de köszönném mindazt, ami mi voltunk.

Pá!

Balla Gergely

12.B

Rólunk...

Mindig elkezdeni a legnehezebb! Ez a megállapítás méltán érvényes az elmúlt négy évre, és erre az irományra is.

Nehéz úgy összefoglalni az elmúlt esztendőket 31 ember, 31 egyéniség nevében, hogy azt kicsit mindenki a magáénak érezze - tudván, hogy még a szalagtűző gombostű fejének a színén is képesek voltunk napokig vitatkozni... Alapvetően bármin képesek voltunk napokig vitatkozni!

Kezdem talán a Verébtáborral, vagy a Verébatóval? Esetleg az osztálykirándulások átmulatott éjszakáinak hangulatát elevenítsem fel? Vagy meséljek egyből a szalagavatóról és a ballagásról? Vagy elevenítsem fel a megannyi iskolában (vagy iskola mellett) eltöltött, hol szürke, hol annál színesebb napot? Esetleg a valahogy mindig jó hangulatú dolgozatokat?...

Nem, azt hiszem, mégse itt kezdeném... Egyrészt nem voltam Verébtáborban. Másrészt Verébatón sem. A kirándulásokról meg majd az osztálytalálkozókon...

Ezek az emlékek már a sajátjaink, bennünk, velünk élnek, szépülnek.

Én inkább csak mesélnék! Magunkról, magunknak... hogy milyen is volt a 2006-ban végzett 12.B osztály!

Természetesen ízig-vérig krúdysok voltunk (és büszkén maradunk mindig is krúdysok! Az, hogy hol tanulunk, ezután csupán helyrajzi kérdés...), de talán sose illeszkedtünk be rendesen – talán soha nem is akartunk... .

Kicsit mindig feszegettük a minket körülvevő határokat. Kicsit át is léptük őket néha napján. Kicsit hevesebb csapásokkal próbálgattuk szárnyainkat. Néha kicsit magasabbra szálltunk, hogy aztán nagyobbat essünk... Néha kicsit vakmerőek voltunk. Néha túlságosan is, de mindig volt mellettünk VALAKI, aki még akkor is fogta a kezünket, amikor mindenki más elengedte! Néha talán úgy éreztük, hogy kicsit miénk a világ!

Néha talán tévedtünk is... néha!

Sok szép emlékekkel lettünk gazdagabbak a Krúdyban töltött évek alatt, de felnőnünk még mindig nem sikerült – és én szívből kívánom, hogy soha ne is sikerüljön!

Biztosan lesznek tőlünk sokkal jobb krúdys nebulók, talán rosszabbak is, de olyanok mint mi, biztosan nem!

...S hadd búcsúzzam a taxi sofőr szavaival, aki szerenád után hajnalban hazafuvarozott:

„– 500 forint lesz! És sok sikert ahhoz a bizonyos „nagybetűshöz”! Viszontlátásra!”

Róka Zsófi

12. C

Megőrzi az emlékezet...

Túl nehéz feladat! Hogyan is foglalhatnám össze pár sorban négy év történéseit? Még rá sem ébredtem igazán, hogy múlt időben kell beszéljek arról az időszakról, mely átkísért minket a felnőtte válásunk kapuján, és melynek most szükségszerűen le kell zárulnia, hogy továbbléphessünk. Mégis olyan nehéz elszakadni régi, jól megszokott, de így is állandóan újat tartogató világunktól. Emlékképek sora röpköd előttem: a felejthetetlen angolórák, a dolgozatírás előtti félelem, a házi feladat másolása az óra előtti szünetben... Hányszor surrantunk ki a Krúdy előtti kisboltba engedély nélkül a reggeli betevő mazsolás mogyorónkért, holott az iskolában életbelépett a „kijárási tilalom”?! Hányszor figyeltük meg az ascomyteseket (tömlős gombákat) a véletlenül két hétig a szekrényben „felejtett” banánon. Biztos vagyok benne, hogy sohasem fogjuk elfelejteni azt a drága diákcentrikus nyomtatót, amely mindig tudta, mikor kell elromlania, hogy legalább fél jeggyel javítsa történelemből az osztályátlagot. És ott van az angliai utazás... életünk egyik legfantasztikusabb élménye, melynek egyetlen vesztese egy szegény, ártatlan, Windsorban „elrabolt” svájci bicska volt. Sok-sok emlék az óraközi szünetekből, és végül összeáll a kép: a szünetek nemcsak a tanórák előtti ismétlésre voltak jók, hanem arra is – sőt főleg arra –, hogy színes élményszálakkal szőjük át a fárasztó munka hálóját.

Reméljük, nyomon követhetjük majd a tanulás és pihenés-szórakozás összhangjának eredményeit a „Felvételt nyert...” levelekben, az egyetemi évek sikereiben, és magában a NAGY-BETŰS életben.

Itt maradó diáktársainknak kívánunk sok szép tanulmányi eredményt és hasonlóan kreatív és agyafűrt módszereket a házirend megszegésére! Nekünk pedig nem maradt más, mint a tudás és az emlékezés, hiszen mint ahogy a „nagy filozófus” Mrs. Doubtfire (Tűzvolte) mondaná:

„A rossz emlékek idővel megfakulnak, a jókat pedig megőrzi az emlékezet.”

Trencsényi Márton

12. D

Az utolsó dolgozatom

„mintha csak tegnap lett volna...” – ilyen és ehhez nagyon hasonló mondatok szinte mindennap elhangoztak már az utolsó évben. Furcsa ezt kimondani, mert szerintem senki sem gondolta akkor komolyan, hogy egyszer mi is elballagunk, amikor az az évfolyam ment el, amellyel még együtt kezdtünk a Krúdyban. És abban az évben még csak másodikosok voltunk! Aztán lassan, de annál biztosabban elkezdtek peregni azok a percek, amelyek jelezték, hogy készülnünk kell.

Készülni, ... de mire is? A tavalyi ballagáson még nem tudtuk, a táncpróbákon már sejtettük, de igazán akkor értettük meg, mikor mindannyian ott álltunk a reflektorfényben, és feltűzték nekünk a szalagot 2000-2006 felirattal. Megértettük, hogy egyrészt váltanunk kell a tempón, hisz az érettségi, mint a tél után a tavasz, ott kopogtat az osztályterem ajtaján, másrészt egy új szakasz fog kezdődni az életünkben, és ezt a 6 évet le kell zárni.

Felejthetetlen osztálykirándulások, kártyapartik és poénok...nehéz lesz mindezt hátrahagyni! A Krúdyban, mint egy jó reklámújságban, szinte minden és mindenki benne van, úgy-hogy remélem, minden kedves ex-12. D-s tanuló, aki még anno 6/1-esként kezdte, megtalálta azt, amiért idejött, vagy őt találta meg a sors egy pálcasuhogással, és örül, hogy az lett, aki...

Mind különbözőek vagyunk, de egy valami összeköt minket, mégpedig a krúdys szellem, ami ott van ha bekapcsolom a TV-t (a sport1 egyik műsorvezetőnője, Simon Judit), ha felmászok a Mount Everestre (Ács Zoli), ha megnézek egy filmet a moziban, ő is ott ül, ha az interneten keresgélek megtalálom, vagy ő engem...

Az hogy krúdysok voltunk, olyan mint egy tetoválás, melyet mindenki olyan helyre rakat, hogy az jól látható legyen: büszkén viselhető jegy és örök.

Most látom csak, mennyi minden nem fért bele, ami fontos: emlékezzetek a teremben megvívott ádáz focimeccsre, sítáborokra, váratlan elsöpadosokra, a krakkói, a szegedi, a naményi, az egri és az aggteleki bulikra, és a legfontosabb: emlékezzünk egymásra!

Fábián Tamás

Negyedikes elköszönés

Szeretettel köszöntöm Tanárainkat, az iskola Dolgozóit, ittmaradó Diáktársainkat és minden kedves Szülőt, meghívott Vendéget a végzős évfolyam nevében!

Elérkezett számunkra a búcsú napja, de elköszönő szavakat találni nehéz. Ha ezeket a pillanatokot hangok nélkül kellene átélnem, az emlékekkel teli összemосolygások, a tavaszi virágok illata, a tarisznya tapintása, a biztató mosolyok ugyanilyen felejthetetlen nyomokat hagynának bennem.

Nemrég, amikor egy előadást néztem meg a színházban, arra gondoltam, hogy a mi 4 illetve 6 évünk itt a Krúdy falai között egy hosszú színpadi fellépés éveit voltak. Van, aki bukdácsolva, van, aki magabiztosan lépett a színpadra, de végül mindannyian a rivaldafényben találtuk magunkat. A tehetséget már akkor látták bennünk, és az évek során ki-ki a maga szorgalmával, kitartásával, gyakorlással igyekezett azt csiszolgatni. A kritikusok soraiban ott ültek a tanáraink, akiknek a tanácsaiért, noszogatásaiért, biztató pillantásaiért nagyon hálásak vagyunk. A háttér munkát végzők- a konyhán dolgozók, a portás néni, a büfé dolgozói, a karbantartók, a takarítók- is mind értünk dolgoztak. A közönség soraiban végig ott ültek a szüleink, akik nélkül most nem lehetnénk itt, és a barátok, iskolatársak, akiknek a barátsága, szeretete örök élményt jelent. Sokat szerepeltünk egyedül, mert mindenki a saját jövőjét, világméretét építette az évek alatt, ugyanakkor a közös jelenetek, élmények is meghatározóak. Sok fotó, videó, íromány és az emlékezet örökíti meg az osztálykirándulásokat, kosármeccseket, a karácsonyi és március 15- ei műsorokat, a szalagavatót és ezt a mai napot. Hétfőn pedig elkezdődik a zárójelenet, amelynek közeledő létét ma még virágokkal és mosolyokkal igyekszünk eltakarni.

Életünk egyik nagy változása előtt állunk, és ez egy kicsit ijesztő. Akármennyire nem akarunk az évek során fél 8-kor belépni az iskolakapun, mindig tudtuk, hogy idebent mire számíthatunk. Ezek az évek látszólag a gondtalan ifjúság éveit voltak, ezzel egy időben azonban alapoztunk a most következő időszakra. Ha az itt látottakat, tapasztaltakat és tanultakat a jövőben hasznosítani tudjuk – márpedig miért ne tudnánk –, akkor nyertünk. A világot a kreatív emberek és a kreatív gondolatok mozgatják, így hát köszönet mindenkinek, akik segítettek és engedtek azzá válni, amik vagyunk: álmokkal, célokkal teli emberekké. Kívánjuk a Krúdy-nak, hogy szülessenek nagy és még nagyobb álmok a falai között.

Kányádi Sándor soraival búcsúzunk:

„Megáll a nap a delelőn
s dúdolja, döngicséli,
a legeslegnagyobb öröm
félelem nélkül élni;
és ontja, ontja sugarát,
hogy jutna bár egy résnyi
oda is, ahol nem lehet
félelem nélkül élni,
oda is, ahol nem lehet
félelem nélkül élni.”

Pálhalmi Orsolya

12. A

BÚCSÚÍZEK NYUGDÍJ TÁJÁN

Az élet szólít...

A korombeli pedagógus kétszer kerülhet önmaga középpontjába sok évtizedes tanári léte során. 23-24 évesen, amikor ünnepélyes ceremónián a polgármesteri hivatalban dobogó szívvel esküt tesz egy szent és szép hivatás gyakorlására, és 60 körül, mikor könnyes búcsút vesz – egy bensőséges, meghitt körben és legbelül – e szentül szép hivatás gyakorlásától.

Már ifjúsága virágjában, várakozással telten is tudta Tomori Zsuzsanna, hogy lelkeket kap letéteménybe, nem csak gyerekeket, és nagy dologra teszi életét, ha jól akar sáfárkodni e mindenki

egyszeri és legnagyobb kincsével. Ezért szorongott – kicsit még öntudatlanul –, miközben büszkén konstatálta, hogy eljutott eddig, gyermekkori vágya teljesült, a „tanárosdi” játékokból valóság lett. De akkor még tabula rásával indult hajnali vonatozással az ismeretlen feladatok felé, és hályogkovács módjára buzdult neki a még körvonalazatlan hivatásnak. Ma már a tiszta lap megtelt, pontosan tudja, mit hagy itt, és ezért nehéz a szíve.

Visszatekint, és az emlékmozzaikok kirajzolódnak.

Látja magát – demecseri tanítványainál is gyermekibb külsővel – „világot váltani” Kék és Demecser között és az iskolában. Azóta sem tapasztalt tisztelettől övezetten kezdi magát lassan valóban Tanárnőnek érezni.

Majd Nyíregyházán a Gyors és Gépíró Iskolában, csak lányok körében helyesírást tanítva – feleséggé és anyává váltan – nagyobb feladatokra vágyva...

* * *

És 1975-ben végre a Krúdyban! Ebben a lelkemből lelkedzett világban, a kiteljesedés, „a boldoggá avatás” helyszínén, ahol olyan emberi és szellemi burok vett körül, mely életre szóló védeltséget nyújt. (Azt hiszem, mindenkinek, ki körébe lép.) Ahol öt végigpásztorolt osztály osztályfőnökeként megtanultam, hogy az osztályoknak, valóban szelleme, „személyisége” van. Szerencsés esetben a közösség és az ofő egymásra találhat családias, derűs összhangban élve. Egy tapasztalathiányos vagy „személyiségidegen” találkozásnál kudarcosabb, döcögőbb az összeműködés. Mindkettőben volt részem 3:2 arányban.

32 éve a Krúdyban...

...ahol „szívhalász” magyartanárként sok lelkecskét becserkésztem, de az ellenállók kis táborra segített, hogy kudarcélményem is legyen a szép együttműködés közben, mikor igaz örö-

mörmre, sok tanítvány sokszor felülmúlta mesterét. Így segítettük egymást ciklikus nemzedék-váltással.

A pedagógus, osztályfőnök, különösen ha magyartanár, óvatos emberszobrász is. Remélem, éreztétek Kedves Krúdysok, hogy – szándékaim szerint – nem vésőütésekkel, hanem az „anyagot” simogatva dolgoztam.

Megéltem különösen szép – hullámvölgyeken is átsegítő – pillanatokot is. Mikor első – kis-sé problémás – osztályom egy mélypontos helyzetében Bakó Barna (fogorvos Ausztráliában) így vigasztalt: „Nem baj Tanárnő, családban marad!” Vagy az egyik kedves csirkefogó (ma már doktor úr) a dolgoztatás kínos percében segítséget kérve így szólított: „Anya”! Mikor Kádár Kata – a zöld jelzésen áthaladva – egy néhány másodpercre lassított futásán, megállt előttem a zebrán, fejét vállamra hajtva átölelt, erőt merített és erőt adott a továbbsietéshez...

Bevégzem az írást is, mert „Az élet szólít, menni kell”...

Kedves lelkemből lelkedzett Krúdy: Kollegák, Gyerekek! Elvágom a köldökszinórt.
Sz..ssz...Ez fáj!

*Birkó Sándorné
tanárnő*

Lezárult

Miért lettem matektanár? Mert nem akartam pesti diák lenni, és mert a szó nem kenyerem. Közgazdasági technikumban végeztem, de nem szerettem a szakmai tárgyakat, csak a matematikát. Egyetlen menekülési útvonalam volt, a Kossuth Egyetem. Mikor a környezetem meghalotta, mire készülök, megpróbált lebeszélni róla. A bátyám azt mondta „nekem minden matematika tanárom hülye volt”. Egy barátom úgy akarta elvenni a kedvemet, hogy bemutatott a matek tanszék legfélelmetesebb tanáranak: Kántor Sándornak. Ennek ellenére jelentkeztem, és felvettek matematika-ábrázoló geometria szakra. Az egyetem elvégzése után optimistán és nagyon naivan azt hittem, hogy én mindenkivel meg fogom szerettetni a matematikát. Azt gondoltam, ha szépen és érthetően előadom, akkor azt mindenki meg fogja érteni. Nem számoltam a körülményekkel. Egrýrszt: hogy mindenki nyolc éve tanulta a tárgyat, voltak jó és rossz élményei. Másrészt a „környezeti ártalmak”, a felnőttektől jövő jó tanácsok: „én sem tudtam soha, mégis látod mi lett belőlem”.

Egy év után rájöttem, hogy nem fogja mindenki szeretni a tantárgyamat, lejjebb adtam; ne utálják meg. Igyekeztem nem bántani azért senkit, mert nem érti, nem tanulja, nem gyakorolja; arra ott volt az osztályzat.

Hogy azokban az osztályokban, ahol tanítottam, nem lett mumus tárgy a matematika, csak idővel derült ki. Érettségi találkozókön, amikor elmesélik, hogyan puskáztak, hogy nem voltak jók matekból, de a munkájuk során azzal is kell foglalkozniuk. A legnagyobb meglepetések pedig akkor érnek, mikor, pl. egy képzőművészeti főiskolára jelentkező, művészlelkű tanítványom a Főiskola előtt mosolyra húzta a száját: matek szakra járok. Vagy az orvosira készülő másik tanítványommal akkor találkoztam, amikor éppen végzett informatika szakon, angol szakon végzett tanítványom most végzi a matematika szakot. Ezek azt igazolják, ha megszerettetni nem is tudtam mindenkivel, de nem is utálták meg.

Én szerettem matematikát tanítani.

Nagykállóban 16 évig tanítottam, három osztályom volt. Igyekeztem úgy szervezni az éle-

tüket, hogy maradandó élményeik legyenek. Szerettünk kirándulni, kedveltük a jókedvű túrákat. Mennyi mindent megtud az ember egy-egy zárkózottabb diákjáról, esetleg hogy meglepődik, amikor az órán zárt arcú fiú vagy lány harsányan nótázik.

A három osztály idején született három fiam. Azt mondtam, több osztályt nem vállallok. Aztán a Krúdyban szintén volt három osztályom. Mindegyik más: az első nagyon értelmes, színes „fiúuralmú” racionálisabb társaság, a második „nőuralmú” lelkizőbb, ez az utolsó, a hatosztályos végzős a legsokszínűbb és a legizgalmasabb feladat, hisz alakulásuk, összeforrásuk, „végkifejlett állapotuk” gazdag emléksokorként marad meg bennem. Lezárult ez a szép, hosszú pálya, vár a nagymamiság, hisz tavaly megszületett az unokám, Előd Álmos...

*Hamvasné Balogh Anikó
tanár*

Elköszönő elköszönések

Elhangzottak a tanári szobában nyugdíjba vonuló tanáraink tiszteletére

„Nyugalom díj”

A krúdys tantestületről sok éven keresztül azt mondtuk, hogy állandóság jellemzi, nincs munkahelyváltás és nincs munkaerő felvétel sem. Az utóbbi 4 évben azonban megindult egy folyamat, és sajnos olyan kollégák hagynak itt minket sorban, akik alapító tagok, vagy több év-tizedes krúdys múlttal büszkélkedhetnek. Mert úgy gondolom, hogy ti, *Zsuzsika, Anikó és Zoli*, akik most a jól megérdemelt nyugdíj miatt hagytok itt minket, kicsit tapasztalatlanabb utódokat, büszkén lesztek krúdys nyugdíjasok.

A nyugdíjas szó jelentésén gondolkodtam az elmúlt napokban többször, és egy szerintem nagyon szép jelentés jutott eszembe. „*Nyugalom díj*”, a dolgos és mozgalmas hétköznapok díja a NYUGALOM, amit mi pedagógusok a szó valódi értelmében is megérdemlünk, hiszen egy igen nyüzsgő, zajos, felelősségteljes pálya a miénk, amely folyamatosan megdolgoztatja az elmét, az idegrendszert, a szívet, és a vázizmokat egyaránt. De a szépségét is éppen ez a mozgalmasság adja, és a gyermekek sikerei, szépen ívelő pályái, a 20-30 év múltán is mosolygva feltett érdeklődő kérdései hogylétünkről, és az a büszke arckifejezés, ami virít a volt diákok arcán, amikor azzal dicsekszenek, hogy a gyermeküket is felvették a Krúdyba. És még megannyi szép pillanat és kedves arc, amelyek ilyenkor elkezdnek meglevenedni a pedagógus agy képzeletbeli filmkockáin. Furcsa érzés lesz egyik napról a másikra a pörgést felcserélni egy nyugalmasabb, és a magánéletre több időt hagyó életformára. Gondolom, hogy legkevésbé a félnyolcas kezdés, az éjszakába nyúló dolgozatjavítások fognak hiányozni. De a tantestület családias közössége biztosan hiányozni fog augusztus végén, mert ahogy Anatole France vélekedett: „*Csakis az kedves nekünk igazán, amit félünk elveszíteni*”. Ezért vagytok ti is és mi is kölcsönösen szomorkásak. Szerencsére azonban ez a tény a találkozások gyakoriságát csak csökkenteni fogja, és nem megszüntetni.

Zsuzsika 1974-től erősítetd a krúdys tanári csapatot, és az eltelt 32 év alatt több osztálynak voltál osztályfőnöke, zárójeliesen megjegyzem, hogy köztük az egyikbe járt Sallai Judit is. A több 4 osztályos között volt egy 6 évfolyamos is. A legemlékezetesebb talán ez, az iskola első hatosztályos gimnáziumi osztálya volt, amely sokféle, igen különböző egyéniségű diákot olvasztott egybe, és Te igazi aggódó pótmamaként, jó tyúkanyó módjára szeretted, féltetted és terelgetted őket. 1987 óta a magyar munkaközösséget is vezetted, szervezve az iskolai ünnepeket, és a 90-es évek elejétől gondozva és szerkesztve az iskolai évkönyvet. Az évkönyvnek szinte szülőanyja vagy, hiszen a te irodalmi igényességedet tükrözik a nagy gonddal és szeretettel szerkesztett „gyermekeid”. Kérlek, hogy most már ne izgulj, ne aggódj, minden rendben lesz!

Anikó 1988-ban a Vasvári Gimnáziumból kerültél át ide a Krúdyba, ahol éppen ebben az évben váltál 18 évesé, tehát felnőtt korúvá. Neked is volt részed a négy évfolyamos osztályok mellett egy hatosztályos jutalomjátékra, akikkel együtt ballagatsz el a Krúdyból. Ahogy Te is fogalmaztál, szebb búcsút nem sokan kaphatnak, mint egy osztályoddal közösen elbúcsúzni.

Zoltán, azaz Molnár tanár úr, vagy ahogy a diákok emlékezete őrzi nevedet, MZ tanár úr, nem sokat változtál a Krúdyban töltött évek alatt. Változatos pályádon a Krúdy visszatérő elem volt, hiszen 1969-ben az akkor induló Krúdy Gyula utcai középiskolában az alapító tagok között voltál. 1971-től osztályfőnökként, 1980-tól szakfelügyelőként, majd 1987-től szaktanácsadóként dolgoztál a Pedagógiai Intézet megbízásából. 1988-ban a Megyei Pedagógiai Intézetbe távoztál, de óraadóként maradtál a Krúdyban. 1989-ben megszakadt a kapcsolat a Krúdyval, amikor átkerültél az Arany János Gimnázium és Általános Iskolába, igazgatóhelyettesi munkakörbe. 1992-ben innen pályáztad meg sikeresen a Krúdy Gimnázium igazgatói állását, ahol 1997-ig vezetted az intézményt. Nevedhez fűződik az azóta is eredményesen működő, igen népszerű 6 évfolyamos gimnáziumi képzés bevezetése, és a szintén jól működő Krúdy Alapítvány létrehozása. Mindkettőt köszönjük neked.

És végül – mivel személyesen nem lehetek jelen – Gyulát kértem meg, hogy narrátorként közvetítse néhány személyes gondolatomat hozzátok!

Mindháromtókkal krúdys tanári pályafutásom kezdetétől együtt dolgozok

Kedves Zoli! Te vettél föl engem ide dolgozni, amiért azóta is hálás vagyok, és remélem, te sem bántad meg ezen döntésedet. Tanárom is voltál egy teljes félében keresztül fizika fakton, ahol jól megtanultam, hogy egy elhajtott kőre a röppálya különböző pontjain milyen irányú és nagyságú erők hatnak, és az erőhatások eredővektorának irányában fog a kő elmozdulni.

Anikóval jóízű beszélgetések, valamint a 2000-ben közösen szervezett szalagavató és ballagásunk emlékképei villannak be, amikor izgultunk, hogy Béla mit fog szólni a maratoni műsorfolyamhoz, és különösen a hastáncos produkcióhoz, és néhány napja megkönnyebbülve sóhajtottunk fel amikor az érettségi elnök végre elköszönt. Tudom, hogy őszintén mondtad nekem szombaton, amikor elköszöntem Tőled, hogy „jó volt itt dolgozni!”, és igazán a magadénak érezted az iskolát, hiszen minden szabadidős rendezvényen és kiránduláson is itt voltál. Remélem, ez utóbbi esetben ezt a szokást megtartod!

Kedves Zsuzsika! Osztályfőnökömnek tisztelettel jelentem, hogy amikor e sorokat írom, potyognak a könnyeim Gondolom, ezen a tényen nagyon meglepődtek, „hiszen erről az oldalamról nem igazán ismertek még az elmúlt évek nyugdíjas búcsúztatói kapcsán”. Veled mindig elfogultabb voltam, hiszen osztályfőnököm voltál, és 13 éve abba a helyzetbe kerültem, mint amikor a szülő mellett a gyermek felnő, és bizonyítani szeretne. Remélem, nem hoztam szégyent a kedves pótmamára! Örültem a biztató mosolyodnak, a kedves tanácsaidnak, és köszönöm a szereteted gyakori megnyilvánulásait.

Nehéz tudomásul venni, hogy ősztől már nem lesztek itt mindennap. Azonban már mindhárman nagyszülők is vagytok, és remélem, hogy mostantól még többet lehetek unokáitokkal. De az unokázás és a pihenés mellett kérlek benneteket, hogy gyertek be hozzánk egy kis beszélgetésre. Kívánok nektek nagyon sok boldogságot, szeretetben eltöltött évtizedeket, és mindehhez nagyon jó egészséget.

*Sallai Judit
igazgató*

Kedves Anikó!

Mindig nehéz szavakba önteni, amikor számunkra kedves kollégától búcsúzunk, nincs ez másképp most sem, hiszen a munkaközösségünk sokat tapasztalt tagjától kell megválnunk.

Keveset tanítottunk együtt, de nem az évek számítanak igazán. Valahányszor a tanári szobába lépve láttam, hogy dolgozol, mindig elcsodálkoztam, hogy milyen csöndes lelkesedéssel javítod a dolgozatokat, rendezgeted osztályod iratait, készülsz az óráidra – és soha sem panaszkodtál. Tudom pedig, hogy nem csak problémamentes, a tudást mindenáron szomjazó diákjaid voltak. Mégis – ahogy megfogalmaztad – néhányukat akarattuk ellenére sikerült eljuttatnod az érettségi vizsgáig.

Amikor tanítottam az osztályodat, mindig kissé irigykedve figyeltem, ahogyan törődöttél velük, ahogyan védted őket, és ahogyan megszelídítetted lázongó, ifjúi kitöréseiket. Sokat kaptunk tőled, mi fiatal tanárok is: tanácsot tudtál adni, és átnyújtani olyan tapasztalatokat, melyek már az évek során átszűrte bölcsességekké szelidültek. Ezek csak az élet iskolájában megszerzhető ismeretek, hálásak vagyunk Neked, hogy megosztottad velünk. És hiába tudtad, utolsó osztályoddal búcsúzol az iskolától, mégsem látszott egy csepp csüggedés sem rajtad, még tökéletes pontossággal vezényelted le a vizsga fináléját, mindent elmondtál, a problémákat elsimítottad, nyugalmat sugároztál felénk és tanítványaid felé az idegesen-izgatott napokban is.

Búcsúzól jó lenne megragadni azt az érzést, amit hozzád közelállók éreznek ezekben a percekben: tagja vagy a nagy Krúdys családnak, és hiányozni fogsz közülünk. De nem érzek feltétlen szomorúságot. Akik ilyen kitartóan munkálkodnak a jövő nemzedékének oktatásán, mint te, azoknak a sűrű hétköznapiak elmúlása csak egy új dimenzió megnyílását jelenti: Lehetőségek tárulnak fel és új távlatok. Kívánom mindannyiunk nevében, hogy teremts még csodákat, és ne feledd: szíved egy darabjával közénk, a Krúdy Gyula Gimnáziumba tartozol.

Köszönjük Anikó!

Chriszt Gyula

a matematika munkaközösség nevében

Kedves-drága Zsuzsika!

Jó tündérek márpedig vannak – ez volt nagymamám egyik legfőbb, unokáknak szóló szentenciája, amit akkor persze hittem is, nem is. Vártam, hogy megjelenjen egy közülük hosszú, zöld ruhában, szőke hajjal, és csodát tegyen, de magamban persze tudtam, hogy ilyesmi nem szokott megtörténni.

Aztán évekkel később úgy esett, hogy mégis találkoztam közülük eggyel itt, a gimnázium falai között. Valóban zöld ruhát viselt és valóban szőkés haja volt, de nem ez számított, hanem az, hogy akár egy felfénylő mosoly ideje alatt is képes volt a csodára.

Például azzal, hogy otthonossá varázsolta az őszi mélabújú szeptembertől rekkenő júniusig tartó mindennapokat, pedig ilyenkor látszólag nem tett semmit, „csupán” jelen volt, odafordult, két tündérröpte között csevegett egy kicsit ... Azonban tette ezt olyan mélységes figyelemmel, annyi empátiával, őszinte kíváncsisággal, no meg oly aranyos derűvel, hogy nem volt az a gondoktól aszalódó lélek, aki meg ne nyílt volna előtte. A szót váltók köré valami ősi bizalomból fakadó burok nőtt, mely akkor sem foszlott széjjel, amikor maguk a beszélgetők már messze jártak.

Drága Zsuzsika! Bölcs tündér lévén mindig tudtad, mikor jött el ideje a szólásnak és mikor a hallgatásnak. Tudtad, hogy az ember törekenyebb, mint egy szál rózsa, s azt is, hogy nem képes igazán felejtetni. Ezért vigyáztál féltőn mindannyiunkra, óvtál a bántó vagy ironikus szavak

veszedelmes játékatól. Igazi jó tündér lévén pedig azt is felfedezted, hogy az egyetlen helyes út nem a megítélés, hanem az elfogadás felé vezet. Valahol a tündérek ereje lakozik benned: soha nem másokat akartál legyőzni, mindig csak magadat. Sosem hitegetted magad azzal, hogy tudod az utat és előre látod a jövőt. Felmérted viszont, hogy az embernek joga a kétely, a bizonytalanság is. Beláttad azt is, hogy a megérkezés mindig a legkiszámíthatatlanabb útszakasz, sosem sejthető előre, milyen valóság köszönt ott bennünket.

Miután gondolatban végigröppentél az új feladatok, kihívások őserdeje fölött, sosem visszakoztál, akkor sem, ha minden idegszálad, ösztönöd, megfontolásod tiltakozott felvállalásuk ellen. Olyan kötelességtudás és szelíd öntudat munkált benned, amivel elképesztően ritkán találkoznai manapság. Így lettél egész pályafutásod alatt osztályfőnök – gyámolítója, barátja vagy édesanyja nagyon neked való vagy néha kevésbé neked való osztályoknak. Így szelídíthetted meg a gimnázium első hatosztályos évfolyamának hihetetlenül tehetséges, kreatív, kalandos életű, ugyanakkor óriási öntudattal rendelkező tagjait. Írtad évente tantervek, jelentések, vizsgabeszámolók garmadait az oktatás kialakult rendjét hatosztályos gimnáziumoktól féltő „felsőbb szerveknek”, pedig akkor már csak együtt röpkülni lett volna jó az osztállyal a különleges ötletek meseszőnyegén.

Volt erőd elvállalni a magyar munkaközösség vezetésének nem kicsiny terheit is. Évtizedeken át úgy „szolgáltad” (a szó legnemesebb értelmében) ezt az ügyet, oldottad meg a mindig bőséggel burjánzó feladatokat, hogy teljességgel természetesnek tűnt: minden ünnepségre akad pont odaillő vers és tehetséges versmondó, narrátor és narrátori szöveg. A műsorok színvonalasak lesznek, legyen szó 1848-ról, 1956-ról, verébavatóról vagy szalagavatóról, karácsonyról, Krúdy-évfordulóról, Kerti partyról vagy bármiről, amit a sors szele épp elénk vetett. Tudtuk, hogy jövőre is lesz nyomdakész, megkomponált, minőségi évkönyvi szöveg, lesz prózamondó verseny és irodalmi pályázat ... és a bábáskodásoddal Arany János Irodalmi Versenyen indulókra is csendesen hulldogál majd az arany- és ezüstonesó.

„De röpködjének ám azok az önálló gondolatok!” – idézik vissza volt diákjaid tréfás-kedves dolgozatírás előtti intelmedet. Nem véletlenül, hiszen ez a mondat akár tanári ars poeticád alapja is lehetne: óráidon az irodalom nem feltétlenül megtanulandó tananyagként szerepelt, hanem élményként, parányi részletmegfigyelésekből épített gondolat-palotaként, nem hétköznapi igényű megközelítésben és megfogalmazásban.

Korántsem véletlen, hogy a jelenleg legkisebb „hatperkicsik” szülői beadvánnyal készültek tiltakozni nyugdíjba vonulásod ellen, a kicsik maguk pedig könny- és rózsáradattal kívánták megállítani a múlt időt ...

Megtanultuk, hogy sok mindenért tiszteljünk Téged. Csodáljuk a végtelen nyitottságodat, a türelmedet, azt a hihetetlenül finom intelligenciát, ahogy helyükre illesztetted a dolgokat. Csodáljuk a mélységes emberséget, amely az egész lényedből árad. A kimondott szó, a beszéd szépségét, no és egynémely tőled származó „szállóigét”, melyek közül csak egyet idézek önkéntelen elszólás esetére: „És mégis mozog Freud...”

Nagyon sokat kaptunk Tőled: gondoskodást, soha nem lankadó figyelmet és figyelmességet, felelősségtudásból annyit, amennyi már-már egy kisebb városnak is elegendő lenne. És persze elsősorban szeretetet, mely az élet fénypontja, az öröm táplálója, az érzések legesillogóbb ékszere. Olyan volt ittléted a Krúdyban, mint a nap, mely mindenkire egyaránt süt, és bárhol tűnj is fel ezután, a világ ott is szeretetteljesebb lesz létezésed által.

A most lepergő jelen pedig legyen még néhány percig az Ünnepe, amelyhez emberpróbálóan szép úton érkezted, és amelyből tovább is lépsz majd. Kívánom, hogy örvendj, amikor átléped ezt az újabb küszöböt. Valahol már bizonyára gyúrnák új tündérszárnyaidat, melyek új titkok és örömök felé röptennek.

Prokób Ildikó

a magyar-történelem-munkaközösség nevében

A
GIMNÁZIUM
DOLGOZÓI ÉS TANULÓI
A 2005/2006-OS TANÉVBEN

Tantestület

Sallai Judit
ig.
biológia-földrajz

Dr. Tóthné
Kéner Beatrix
ig.h.
magyar-történelem

Chriszt Gyula
ig.h.
fizika-kémia

Petrilla
Árpádné
gazd. ig. h.

Ákos
Zsuzsanna
matematika-
fizika-filozófia

Barabásné
dr. Deme Zsuzsa
német-történelem

Bányai
Zoltán
magyar-történelem

Berczki
Szilveszterné
német

Biczóné
Hajzer Ilona
német-technika

Birkó
Sándorné
magyar-történelem

Csoba
Erika
testnevelés

Dobró
Tünde
angol-matematika

Fábian
János
testnevelés

Farkas
István
testnevelés

Gergely
Tibor
biológia-földrajz-
számítástechnika

Gincsei
Tibor
matematika-fizika

Hamvasné
Balogh Anikó
matematika-
ábrázoló geometria

Holló
Zsuzsa
német

Huszti
Györgyné
német-magyar-
orosz

Kajatin
Béla
angol-orosz

Kalydy
Zsuzsa
könyvtáros

Katonáné
Cserepes Mária
matematika-
informatika

Keresztessyné
Takács Mária
matematika-
számítástechnika

Koncz
István
matematika-fizika-
számítástechnika

Konczné
Végh Leona
matematika-fizika

Kovács
Tibor
testnevelés

Dr. Molnár
Zoltán
matematika-fizika

Oláh
Krisztina
kémia-fizika

Tantestület

Páll
Csilla
magyar-történelem

Paluskáné
Muri Erika
matematika-fizika

Prokob
Ildikó
magyar-történelem

Rák
Tiborné
angol

Répási
Margit
magyar-orosz

Dr. Szabó
Józsefné
német-orosz

Szegedi
Erzsébet
német-orosz

Szerényi
Róbert
történelem-földrajz

Szilágyi
Szilárd
ének

Tar
Ferenc
történelem-földrajz

Tóth
István
matematika-fizika-
számítástechnika

Tömösváry
Judit
angol

Vad
Mária
biológia-kémia

Vass
Mihályné
angol

Gyermek- és ifjúságvédelmi felelős

Áncsán
Angéla
pszichológus

Külső óraadók

Bakó
András
biológia

Cseh
Imre
filozófia

Petrilla
Árpád
technika

Schmied
Péter
rajz

Szekeres
Zsuzsa
német

Gazdasági és technikai dolgozók

Gazdasági hivatal

Dobos
Mihályné

Filkó
Józsefné

Berez
Lászlóné

Bodnár
Istvánné

Dóka
Jánosné

Lovas
Zoltánné

Titkárság

Horváthné
Venczel Ibolya

Nádasy
Csaba

Majoros
Attila

Majoros
Attiláné

Patai
Mihályné

Soltész
Ferenc

Büfé

Várnagy
Józsefné

Várnagy
Zoltán

Sulek
János

Szűcs
Jánosné

Tamás
Mihályné

Konyha

Bardi
Józsefné

Bongárné
Bartha Éva

Botos
Gyuláné

Kakuk
Mihályné

Nagy
Józsefné

Pataki
Miklós

Péter
Sándorné

Rác
Józsefné

Szilágyi
Ildikó

Vanczák
Lászlóné

Varga
Tibor Istvánné

Ákli
András

Anka
Márk

Bacskai
Vivien

Bálint
Máté

Barta
Enikő

Burgony
Cintia

Csatlós
Ágnes

Drobni
Zsófia

Farkas
Tamás

Gódor
Ákos

Gyurkovics
Andrea

Hidas
Anna

Hörsik
Dorottya
Veronika

Jaeger
László

Kósa
Ferenc József

Kótyuk
Orsolya

Kukucska
Dániel Samu

Magyar
Tamás

Nagy
Emese Dalma

Nagy
Sebestyén

Németh
Hanna

Pál
Szabolcs

Palicz
András

Paluska
Ádám Balázs

Parragh
Péter

Plank
Ádám

Riskó
Márta Panna

Salamon
Gábor

Sándor
Flóra Gabriella

Seres
Tamás

Szabó
Soma Gábor

Szilágyi
Ábrahám

Tábori
Tibor

Terbócs
László

Várady
Márk

Zsukk
János Károly

Bajusz
Edit ZsófiaBálint
RenátaBarta
Bettina ArankaBezzegh
Dóra RékaBíró
ZoltánBorsodi
BarbaraCzeplédi
FruzsinaDajka
FruzsinaDezső
Marcell IstvánGaramvölgyi
DóraGiba
RóbertHadászi
EszterHegedűs
HajnalkaKapu
TiborKiss
AttilaKiss
GergőKiss
NikolettaKönnyű
DávidKrisztyián
RékaKukucska
PéterMartinovszky
ZsófiaMáté
Kinga VirágMikula
Gergő JánosMolnár
LillaMolnár
TímeaMult
ÁkosMüller
JánosOnder
PéterPallai
EmesePólya
Zsuzsanna MálnaRác
VirágSzabó
RichárdSzolomájer
TiborTárczy
Tamás AndorTóth
Evelin RékaVarga
GyörgyVén
Péter

Baráth
Angéla

Baricska
Dániel

Bíró
Annamária

Bojti
István

Buzga
Viktor

Czirják
Zsuzsa

Dudlák
Tamás

Fehér
Zsolt

Ferenczi
Mónika

Garai
Márta

Gazda
Kristóf

Gombkötő
Ádám

Juhász
Lilla

Karácsonyi
Györgyi

Kovács
Nóra Orsolya

Ludrik
Balázs

Lukács
Péter

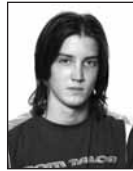
Magyar
Tímea

Minya
Réka

Molnár
Boglárka

Petics
Milán

Pregh
András

Rábai
Valéria

Sereg
András

Sivi
Anna

Szakács
Krisztina

Szatmári
Ágota Fruzsina

Szerafín
Ágnes Kata

Szláma
Bence András

Tóth
Péter

Tóth
Péter Ádám

Törkőly
Tamás Máté

Varga
Nikoletta Judit

Vasenszki
Dóra

Végh
Csaba József

Zsíros
Gina

Bak
Adrienn

Balázs
Bálint

Balla
Tamás

Barócsi
Mária

Bartus
Barbara

Béli
Marcell

Bodnár
Tibor

Boros
Árpád

Éles
Dániel

Fehér
Balázs

Hankószky
Tünde

Henzsel
Henriett

Hollós
Levente

Huri
Dávid

Huszár
István

Hvozdk
Antal

Kedves
László

Kovács
Dávid

Krisztián
Máté

Kukk
Miklós

Losonczi
Dalma

Lukucz
Zsófia

Mészáros
Ákos

Orosz
Ákos

Révész
Roland

Róka
Péter

Soltész
Eszter

Süveg
Mihály Tamás

Szabó
Ingrid

Szabó
Róbert

Szemerey
Janka

Szerényi
Tamás

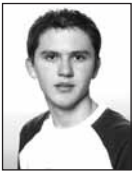
Takács
Ernő

Tamás
Bence Péter

Vógel
Bálint

Bánhidi
EditBánszki
LászlóBánszky
Richárd JózsefBányik
KrisztiánFischer
NándorFranczel
PéterGégény
AnettGombás
BenceHegedűs
SándorHegyes
ÁkosKelemen
Csilla KrisztinaKelemen
IstvánKiss
GergőKozák
Tamás GyulaKuczmozg
ZitaLénárt
LeaLeskó
ÁdámLeveleki
JózsefMárton
DalmaMeggyesi
VeronikaNagy
ErikaNagy
ZoltánOláh
TímeaOrbán Szilágyi
ÁkosPapik
ÁdámPásztor
MátéPólistyák
MiklósSipos
EvelinSmid
DávidSoltész
EvelinSzendrei
DorottyaSzilágyi
KrisztinaVarkoly
GrétaVegera
TamásZomborszki
Mónika

Agárdy
Balázs

Anka
Máté

Aranyász
Andrea

Babicz
Tamás

Balogh
Edina

Borbély
Emese

Burgony
Lilla

Csoma
Andrea

Dobó
Eszter

Egri
Zsuzsanna Eszter

Fekete
Orsolya

Hajdu
Melinda

Imre
Alexandra

Jakab
Dániel

Jászai
Dávid

Kácsor
Enikő

Katona
Nikoletta

Katona
Szilvia

Képes
Enikő

Komjáthy
Orsolya

Kőröczki
Zsolt

Kovács
Dóra

Kristófi
Enikő

Maráz
Anita

Oszlászki
Zsanett

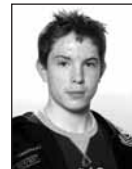
Rozsnyai
Beatrix

Sipos
Attila Gergely

Svéda
Szilvia

Szabó
Ferenc

Szenefeld
Szilvia

Szkita
Enikő

Tóth
Emese

Varga
Ádám

Vida
Gabriella

Zsiros
Dániel

Ajtay-Horváth
Viola

Babici
Patrick

Blázsik
Márta

Bornemisza
Anna

Cseh
Beáta

Csonka
Réka

Dombrády
Gábor

Erfán
Ágnes

Fehér
Mirjam

Galambos
Ágoston

Gucsá
Magdolna

Gulácsi
Marietta

Kerekes
Nóra Csilla

Komlóssy
Krisztina

Lipták
Attila

Martinovszky
Fruzsina

Melczer
Roland

Nádasi
Máté

Orosz
István

Paluska
Balázs Márk

Petruska
Hedvig

Pocsai
Csaba

Polányi
Edit

Polonkai
Éva Katalin

Rácz
Anita

Reha
Ágnes

Simon
Eszter

Sylvester
Ágnes

Szathmári
Eszter

Tóth
Brigitta

Tóth
Dávid

Tóth
Erika

Tóth
Zsófia Hajnalka

Veczán
Éva

Virányi
János

Bélteczky
Mihály

Beregi
Beáta

Bíró
Ádám

Birtók
Lili

Bodnár
Mihály

Csempesz
Krisztián

Dakó
Balázs

Dézsi
Ádám

Fabók
István

Földesi
Bernát

Hankószky
Enikő

Hullár
Dávid

Jandek
Csaba

Kiss
Zsolt

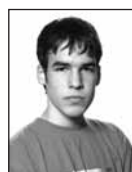
Kolozi
Barnabás

Kosztin
Flóra

László
Blanka Viola

Ling
Bertold

Lipcsei
Gábor

Lippai
Gábor

Lordovics
Enikő

Molnár
Dániel

Paládi
Tünde

Pálóczy
István

Pösze
Gábor

Rebák
Tibor

Sipeki
Sándor

Szabó
Szilárd

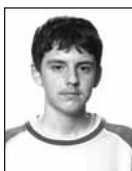
Szepesi
Viktor

Szilágyi
Bence

Szollár
Balázs

Udvari
Zsolt

Veres
Péter

Vinnai
Attila Zsolt

Bartha
Orsolya Ilona

Becske
Zsolt

Bor
Mihály

Bugir
Zoltán

Daróczi
Natália

Fintor
Gabriella

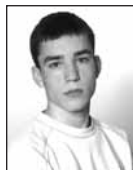
Hraskó
János

Juhász
Ildikó

Kiléber
Imre

Komor
Szilárd

Kovács
Gergő

Kovács
Zsuzsa

Kőhegyi
Eszter

Kucsá
Gergő

Kulja
András Tivadar

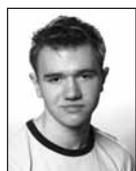
Madácsi
Dávid Béla

Magyar
Gábor

Majercsák
László

Margitics
Marcell

Molnár
Evelyn Ágnes

Mosolygó
Márta

Neuzer
Réka

Novák
György

Proseniková
Anita

Róka
Eszter

Sajben
Zsuzsa

Szabó
Zsanett Magdolna

Tar
Ferenc

Tóth
Anett

Turgyán
Luca Xénia

Udvari
Ágnes

Végső
Barbara

Virányi
Ágnes Kinga

Zomborszki
Zoltán Péter

Agárdy
Zsófia

Andó
Anett

Asztalos
András

Balogh
Brigitta

Banner
Balázs

Bogdány
Tamás

Csokonay
Ákos

Fiák
Márton

Gaga
Zsanett

Gergely
Gabriella

Gonzálvez
Marcell

Görög
Eszter

Hajdú
Eszter Leila

Hudák
Tamás

Komlóssy
Ádám Zoltán

Kovács
Réka

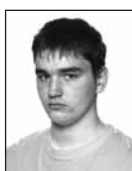
Körmendy
Flóra

Lakatos
Flóra

Nagy
Kitti

Nagy
Zoltán Akos

Ökrös
István

Ósz
Edina

Palkó
Zsófia

Rezsőfi
Zoltán

Romanovics
Szandra

Rusin
Rita Brigitta

Servais
Jessica Sonia

Steiber
Dóra

Szigeti
Katinka Boglárka

Szűcs
Livia

Tóth
Anita

Tóth
Máté

Varga
Bálint Dávid

Varga
Nóra

Andó
Gergely

Babicz
Barbara

Berta
Csaba

Borsodi
Brigitta

Cservényák
Dóra

Csorba
Kitti

Erdei
Gábor

Füle
Judit

Görbedi
Virág

Greksza
Balázs

Hajzer
Gábor Sámuel

Horváth
Tibor Péter

Hory
Gergely

Huszár
Edit

Kára
László

Kerek
Dániel

Krisztyán
Györgyi

Lippai
Zoltán

Makrai
Márton

Móricz
Ákos

Nádasi
Eszter

Nagy
Adrienn

Nagy
Judit

Nevelős
Miklós

Oláh
Dávid

Petics
István

Rác
István

Sipos
Roland

Suller
Gergő

Svéda
Balázs

Szilvási
Virág Anna

Tóth
Beatrix Lujza

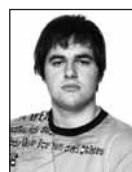
Tóth
Bernárd

Varga
Balázs

Virág
Anita

Andorkó
GáborArzenovics
ÁdámBalassai
BoglárkaBalácsi
PéterBarta
AttilaBóka
BélaElek
DiánaHadházi
TiborJuhász
EvelinJuhász
GyörgyKazinczi
FerencKorpai
KatalinKosztin
IstvánKrajnyák
PéterKruták
Zsófia AnettKukucska
GergőMecsei
BoglárkaMihalkó
PéterMirkó
ZsoltNagy
ÁgnesNagy
DávidPálfi
AttilaPályka
LillaParagh
Gábor GyörgySzabó
PéterSzakmár
Ferenc DánielSzilvai
LászlóTardy
ZoltánÚjfalusi
LászlóVeréb
SzabolcsZalatnay
ZsoltZsilkin
GáborZsíros
Gábor

Ábrán
Szabolcs

Árokszállási
Anikó

Bákány
Bernadett

Balogh
Tamás

Bernáth
Réka

Czikó
Kitti

Czuczku
Ágnes

Csikós
Ádám

Deák
Beáta

Emri
Péter Soma

Fülöp
Norbert

Gaál
Balázs

Hauser
Zsófia

Himer
Boglárka

Kaluha
Éva

Koncz
Tímea

Kóncsos
Gábor

Kovács
Tamás

Lakatos
Dolóresz

Losonczi
Alexandra

Mátyás
Andrea

Molnár
Zsombor

Nagy
Máté

Orosz
Kitti

Pék
Ádám

Pető
Anita

Pócsi
Dóra

Priksz
Dániel

Szabó
Zsófia

Szilágyi
Zsuzsa

Szödényi
Annamária

Sztercsa
Tamás

Tóth
Luca Ilona

Veisz
Brigitta

Balogh
Gábor

Baráth
Zsuzsanna

Czene
Mariann

Csabai
Szabina

Doszpoly
Vivien

Enyedi
Péter

Erdős
Attila

Erményi
Péter Zoltán

Fadel
Nadin

File
Zsófia Krisztina

Gáspár
Zsanett

Görgényi
Judit

Henrique
Duarte Vieira

Horváth
Annamária

Imre
Katalin

Juhos
Árpád Attila

Kiss
Anna

Kovács
Ágnes

Ladányi
Lilla

László
Dalma

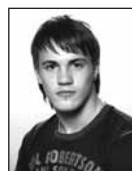
Márkus
Milán

Misák
Gabriella

Molnár
Tibor

Palásthy
István

Papp
István

Pásztor
József

Rudolf
Zoltán

Somogyi
Tünde

Szabó
Katalin

Szakadáti
Gyöngyi

Tóth
Krisztina

Vári
István

Vathy
Andrea

Vidoven
Edit Anna

Alexa
IldikóBartha
PéterBihari
GabriellaCsalami
KrisztinaCserpák
TamásFábíán
TamásFärber
EszterFekete
AnitaGagna
NoémiHeim
OrsolyaHorváth
LejlaIllés
Gábor JózsefJenei
DóraJuhász
EszterKatona
BotondKukucska
PatriciaKulcsár
GergőMalakuczi
JúliaNagy
ÁdámNagy
EmeseRaska
KatalinReichert
DánielRenyó
RóbertRomankó
DaniellaRózsa
LászlóSzékely
ZsófiaSzigeti
LillaSzilágyi
ÁdámSzőnyi
ZsuzsannaTakács
RolandVágner
Nóra

Bacsikai
Balázs

Balla
Gergely Patrik

Bárány
Péter

Czomba
Csaba

Csikai
Barna

Csokonay
Ádám

Deák
László

Goneth
Béla

Hegedűs
Mihály

Járfu
Dávid

Kácsor
Szabolcs

Karsai
Krisztina

Kék
Nikoletta

Koncz
Gábor

Kórik
Zoltán

Kovács
Viktor

Kövér
Attila

Krómer
Péter

Leányvári
Anett

Lengyel
László

Losonczy
Gergő

Mészáros
István

Molnár
Tamás

Nagy
Máté

Pálhalmi
Orsolya

Szamalovits
Tamás Zsolt

Szántó
Judit

Szepesi
Gábor

Szököl
Borbála Nóra

Tajdi
Bence

Tóth
Enikő

Tóth
Péter

Varga
Attila

Ázizján
Irina

Barkaszi
Zsanett

Beregi
Tímea

Cozma
Nastasia

Csatlós
Emese

Cseh
Tímea

Esze
Regina

Farkas
Zsuzsa

Fehér
István

Gerzsenyi
Judit

Hudák
Károly

Kató
Simon

Kiléber
Szilvia

Kiss
Máté

Kozslai
Péter

Négyesi
Márk

Németh
Zoltán

Róka
Zsófia Zsuzsa

Sós
Sándor

Székely
Viktória

Szerényi
Nikoletta

Szopkó
Péter

Szpaskij
László

Sztankovics
Eszter

Szűcs
Zsolt Tamás

Takács
Tímea

Tar
Mariann

Tóth
Dorottya

Varga
Ágnes

Vass
Máté

Zákány
Zoltán

Agócs
ÉvaBadak
KárolyBakó
ZsuzsannaBarkaszi
TamásBencze
GabriellaBerecz
ZsuzsannaBlázsik
RékaBódor
FruzsinaCzene
Ildikó AdriennCzuczor
ZoltánFekete
JuditGöttlinger
AnitaHegedűs
ÁgnesJókay
LászlóKatona
LillaKomor
BenceKoncz
AnnamáriaKótyuk
EszterLiskány
KrisztinaNaményi
SzabinaOrosz
AnikóPolányi
BencePolyák
NorbertReményi
EmeseRépási
ÉvaSzakács
MilánSzoóh
GabriellaTiba
ÁgnesTóth
AdriennTóth
ZsoltTörőcsik
SzilviaTrencsényi
MártonZsíros
Gergő Tibor

Tartalomjegyzék

Ezért biztosan megéri	3
Az iskola története	4
The history of our school	5
Kurze Geschichte der Schule	6

ÉVFORDULÓK – ESEMÉNYEK

A hazájáért élt... <i>Bocskai Istvánról halálának 400. évfordulóján</i>	7
Értünk szól a harang – 550 éve <i>Megemlékezés a Nándorfehérvári diadalról</i>	10

A KRÚDY MŰHELYÉBEN

Nyelvművelés

Beszédművelő szakkörünk munkája a 2005/2006-os tanévben	15
Anyanyelvünk szolgálatában	16
Dr. Durucz Istvánné „A nemzet csinosodása”	21

Könyvtárban

Iskolai Könyvtári Világnap a „Krúdyban”	23
„Ez az én könyvem” <i>Ex libris pályázat nyertes alkotásai</i>	25
Legkedvesebb könyvem <i>Könyvajánlás-pályázat nyertes szövegei</i>	26
„A Szindbád utazásai” <i>Könyvillusztráció pályázat helyezései</i>	29

Tanárok tollából

Szindbád hajóján	31
Mindent megértett: szerelmet, gyűlöletet, haragot és szenvedélyt	33
Marslakók Amerikában	34

Épülésünkre

Kiemelések a 2005-2006-os tanév magyar dolgozataiból	36
Érettségi dolgozatok 2005/2006	48
Íródiák	54

KÜLKAPCSOLAT

„Balaton, Plattensee: ugyanaz!”

– avagy beszámoló iskolánk idei Németországban tett látogatásáról	61
---	----

Dánok nálunk	64
--------------------	----

Más szemszögből	67
-----------------------	----

KRÚDYSOK A NAGYVILÁGBAN

Találkozásom a kelta tigrissel	68
A több ezer szigetre épült város	71
Teljes napfogyatkozás	73
A tavasz tizenhét pillanata – Toszkánában	78
„...és mindig ott hagyok egy darabot a szívemből...”	84
Viva Italia!	87
Egy év Afrikában	91
Mexico. Hmmm.	94
Osztálykirándulás a Hortobágyon	99
Osztálykirándulás a lá 10.C	101

Régiék a nagyvilágban	
Téli vakáción, Rómában	103
Úton	104

AZ IFJÚSÁG LAPJAI

DÖK napló 2005/2006	107
Tipikus brazil fiú	108
Az angol-saga	109
Krúdyák-szemezgető	
Verébtábor	111
Verébszem	114
Ültessünk birkát!	115
Vanitatum vanitas – közhelyekkel	116
A Fal	117
A kávéautomata lelkivilágáról	118
Közlekedik a tömeg	119
Fából vaskarika	120
Somolyogjunk	121
Metamorfózis	122
Aranyköpések (oda-vissza)	127

PRO MEMORIA

Képes-lapok magunknak	129
-----------------------------	-----

A TANÉV ESEMÉNYEI

Versenyeredmények 2005/2006-os tanév	
I. Nemzetközi versenyek	141
II. Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyek	142
III. Országos szervezésű versenyek	144
IV. Megyei szervezésű versenyek	147
Sporteredmények 2005/2006	153
Az osztályok rangsorolása a tanulmányi eredmények alapján	165
Kitüntetettjeink	166

ÜNNEPI PILLANATOK

Harmadikos búcsúztató	169
12. A Köszöntő	170
12. B Rólunk...	171
12. C Megőrzi az emlékezet	172
12. D Az utolsó dolgozatom	173
Negyedikes elköszönés	174
Búcsúízek nyugdíj táján	
Az élet szólít...	175
Lezárult	176
Elköszönő köszöntések	178

A gimnázium dolgozói és tanulói a 2003/2004-es tanévben

Támogatóink:

Frangula Bt.

**HVB Bank
Nyíregyháza**

Örökségünk Kiadó Bt.

„... Küzdeni, felragyogni,
győzni a vizen! Ez az élet,
nem az üldögélés a kikötőben!”

Kucy Gus